

HOE IK DREK NEK

Van Kris Van Eygen zijn verschenen:

Hoe ik drek nek (1995)

Race naar de maan (1997)

De spieders van Toil Darranjé (1998)

De minnaren van Bokrijk (1999)

Net toen de wereld verduisterde (1999)

Het 18-dagen ultimatum (2001)

De heer van Doeatstad (2002)

Meneer P en zijn Hollandse gezelschap (2004)

Waarom wij niet meer seriemoorden (2005)

De bende van de paars-groene mannen (2005)

De vereffenaar - De relikwieënverzamelaar (2006)

De anticipaat - De relikwieënverzamelaar (2007)

De deur van het eeuwige leven (2009)

De man met de sigaret (2010)

De wespenvangers van Tornac (2010)

Papa komt slapen wanneer de vogeltjes fluiten (2011)

De droene bliender (2013)

Winterhutje (2015)

Hemelsbreed: 10 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2016)

Ik kom even op verhaal (2017)

De ten dode opgeschreven mensen (2019)

Vuurtoorn (2020)

Smalspoor onderonsjes: 30 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2022)

Realisatie: 1995; eerste druk: juli 2022

Omslagillustratie: Kris Van Eygen

Redactie & foto auteur: Patricia Budenaerts

Uitgever: Kris Van Eygen © www.eygen-boeken.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, elektronische drager of welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

HOE IK DIREK NEK

door

KRIS
VAN EYGEN

Verwoest

*Hier op het vlakke zand
tussen zee en land,
wat moet ik bouwen of schrijven
om het licht te laten blijven?*

*Zeg me welke runen ik moet graveren
om de woeste golven te keren,
welke burchten ik moet maken
opdat de tijd hen niet zal raken.*

A.E. Housman

Ik wandelde door het bos terwijl de regen ongestoord uit een zwangere lucht viel. De druppels lieten wisselende patronen achter in de onmerkbaar groeiende plassen, net mensenlevens die uitstierven. Ik zag de zon niet, maar dat betekende niet dat ze er niet was.

Niemand kan zich voor de geest halen hoe alles is begonnen, niemand weet wat de bedoeling is van het heelal. De natuur zoekt voortdurend evenwicht en de mens probeert zijn wetenschap in onweerlegbare natuurwetten op te slaan. Simpele regels blijken complexe werelden te creëren en volgens mij zat alles al in de genen van de big bang verborgen.

Ik haastte me naar huis, want het begon donker te worden en harder te regenen. Bij elke voetstap tikte een seconde weg en stierf er een hersencel. Ik hoopte dat de cel waarin mijn liefde voor de vrouw van mijn dromen was opgeslagen, niet de volgende zou zijn.

Thuis liet ik me in mijn luie zetel voor de gaskachel vallen. De vlammen van het vuur laaiden hoog op en brachten heel wat mooie herinneringen naar boven, maar ook treurige. Over goede mensen en slechte mensen. Ik moest slechts kiezen.

Sommige mensen hebben geen last van hun geweten als ze anderen onherroepelijk als bakstenen laten vallen. Ik had daar meer moeite mee omdat ik door iedereen geaccepteerd wilde worden. Meestal knikte ik *ja* terwijl ik bij mezelf *misschien* zei, maar in dit geval koos ik voor de vrouw van een andere man, goed wetend dat ik *nee* had moeten zeggen.

Het was een mooie dag geweest, begin januari van het jaar 96. Ik voelde me goed in mijn vel, maar de avond beloofde nog beter te worden.

‘Vind je het niet erg dat je vanavond alleen bent?’ vroeg ik.

‘Nee, ik ben dat gewend.’

Ze was niet graag alleen op haar verjaardag, maar ik kon haar een hart onder de riem steken, zonder de goedkeuring van haar man natuurlijk. Getrouwde vrouwen waren zoveel interessanter, want ze snakten naar de warmte die hun mannen hen ooit hadden gegeven.

‘Mag ik blijven?’ vroeg ik, ‘dan kijken we samen tv.’

Een glimlach rond haar mond was de toestemming waarop ik al zo lang wachtte. Ik mocht haar even verwennen, om inspiratie op te doen, maar dat zei ik niet.

We installeerden ons kuis voor de beeldbuis en probeerden ons in de dagelijkse problemen van een stel dertigers in te leven. Dat lukte enigszins tot twee mannen elkaar omhelsden en kusten. De vrijscène liet niets aan de fantasie over.

‘Daar kan ik niet naar blijven kijken,’ zei ze onthutst en zapte naar een andere zender.

Ik dacht opeens aan het comfort dat me overal omringde. Ik vergiste me meermaals van afstandsbediening, maar ik kwam niet meer uit mijn luie zetel om het volume van de stereo zachter te zetten of mijn recorder te programmeren. Ik zag me ook geen vuur maken met twee stokjes en veel doorzettingsvermogen. Een lucifer was soms al voldoende om het open haardvuur in een vlamme stemming te krijgen. En ik reed per zetel in een machine op wielen die me met een redelijke snelheid overal heen bracht. Bovendien kon ik me van het tuig dat vloog bedienen om verder weg te reizen. Dat deed ik echter niet omdat een vliegmachine af en toe zonder reden in een afgelegen oerwoud neer stuurde.

Er was iemand die ik niet zomaar kon bedienen en dat was de vrouw naast me die zenuwachtig door alle zenders zapte. Toch had ik genoeg lef om het te proberen.

Ze liet zich gewillig omhelzen. Ze voelde zo zacht aan, maar op andere plaatsen was ze harder dan steen. Ik zag haar heel graag, dat was altijd zo geweest. Sinds onze eerste ontmoeting liep ik achter haar aan, als een schoothond die net zijn baasje uit het oog heeft verloren.

Ze staart naar het konijn met het slappe rechteroor dat in zijn een-tje in de hoek van de wei is weggekropen. Met haar linkerschoen maakt ze nonchalant een putje in de losse grond. Ze kijkt niet op wanneer ik met mijn ellebogen net naast haar op de omheining kom leunen.

‘Hoe voel je je, zo alleen?’ vraag ik.

Door mijn functie in het bedrijf ken ik veel mensen. Ik heb haar echter nog nooit gesproken en ben blij dat ze haar hoofd opheft om me aandachtig te bekijken. Op haar voorhoofd verschijnt een lichte frons, maar haar blik wijkt snel voor een beheerste glimlach.

‘Heet jij niet Conia Sento?’ vraag ik.

Ze knikt maar vestigt haar aandacht weer op het konijn dat een poging doet om op de onderrug van zijn maatje te klimmen.

Ik gedraag me beheerster dan het konijn en vraag:

‘Mag ik je naar het station begeleiden?’

Ze heeft nog niets gezegd, maar nu kan ze niet anders en zegt:

‘Oké.’

‘Mijn naam is Comar Nardiel,’ zeg ik, ‘maar dat wist je misschien al.’

Ze knikt opnieuw.

De eerste stap is gezet.

Op een dag zijn we te vroeg in het station. We staan tegen het grote raam geleund en wachten. Zij voelt dat er iets op til is en kijkt koel

naar buiten. Ik probeer mezelf een nonchalante houding te geven, maar dat lukt niet. Eindelijk durf ik haar te vragen:

‘Wat denk je van een goed-verlof-kusje?’

Ik zie haar aarzelen en haast me te zeggen:

‘Nee, laat maar, ik mag dat niet vragen.’

‘Ik ben er nog niet klaar voor,’ zegt ze, ‘ik zou graag hebben dat je nog even wacht.’

Ik moet wachten, maar waarop? Ik voel me zeker van mijn liefde voor haar. Er zijn mensen die hun hele leven naar dat ongrijpbare gevoel zoeken.

Dus ik wacht het goede moment af.

Mijn geduld wordt niet lang op de proef gesteld. Tijdens een wandeling groet de ezel in de kleine wei ons met een niet aflatend gebalk. Terwijl de eenden vrij rondlopen op de binnenplaats van de kinderboerderij zitten de konijnen achter draad gevangen.

Ik meen dat het konijn met het slappe oor in onze richting zit te staren. Zijn neusje wipt snel op en neer, alsof hem iets behaagt, alsof hij in gedachten iets moois ziet.

Ze legt onverwachts haar hoofd op mijn schouder. Het is een gebaar dat geen woorden nodig heeft. Ik omarm haar, maar zij begint te wenen.

We gaan naast elkaar op een bank zitten. De toeterende auto’s achter ons klinken als fluitende vogeltjes bij dageraad, of snerpende krekels in het heetste van de dag, of kwakende kikkers bij vollemaan.

‘Hoe komt het dat je ongelukkig bent?’ vraag ik.

‘Ik heb me te veel door anderen laten leiden.’

‘Mag ik je wat verwennen?’

‘Ik ben helemaal de jouwe.’

Alles wat ik in mijn leven heb gedaan, heeft me naar deze bijzondere plek gebracht, waar zij in een tijdloos moment alleen van mij is en ik van haar. Misschien voelt het zo wel aan om één met elkaar te zijn.

Met mijn linkerhand wrijf ik langs haar zachte nek. Ik voel heel goed dat ze nood heeft aan genegenheid, iets wat haar man haar niet meer wil geven. We kussen elkaar onhandig, eerst nogal kuis, daarna met de tong en ik heb geen droge mond meer.

We nemen voor de zoveelste keer afscheid, maar met een mogelijke toekomst in ons achterhoofd.

In het weekeinde lig ik in mijn luie zetel en de telefoon gaat. Ik neem op en hoor hoe ze om iets lacht en zegt:

‘Je raadt nooit waar ik ben.’

Ik moet mijn hersenen niet lang pijnigen, want ze geeft zelf een antwoord op haar vraag door een pletsend geluid te maken.

‘In bad?’

Ze begint te giechelen, maar het geluid van een opengaande deur en een ruwe mannenstem verstoren ons telefoongesprek. Ik hoor de man zeggen:

‘Met wie bel je?’

Ik haak snel in.

Ze doet mijn hoofd op hol slaan, maar ik besluit van mijn zwevende gemoedstoestand terug naar de aarde te keren.

We hadden voor het eerst de liefde bedreven. Terwijl zij indommelde, filosofeerde ik over de liefde, voordat ik een tweede keer met haar zou vrijen.

De wereld ging gegarandeerd nog een grotere knal dan de big bang tegemoet. Ik hielp mee met de afbraak van mijn leefwereld. Veel dieren waren de uitsterving al nabij en ik hoopte dat ik nog niet tot een bedreigde diersoort hoorde.

Het leven, ontstaan in het heelal en uiteindelijk op de aarde neergedwarreld, heeft een enorme groei meegemaakt. Tweeduizend jaar geleden kon de wereld zich nog aanpassen, maar ze kan het helse tempo van vandaag niet meer aan. De bevolkingsgroei doet de bol tot een noot inkrimpen en genot is het enige dat nog

van belang is. Onze ideeën zijn allemaal commercieel uit te baten, rage na rage waait over en er komt geen einde aan.

Het leek erop dat enkel ik nog wakker lag voor de ondergang van de wereld. Het werd tijd er iets aan te doen. Moest ik haar als een reusachtige sinaasappel schillen in de hoop een gezonde vrucht eronder te vinden? Of moest ik de blauwe planeet rood kleuren en haar als baken in de ruimte opstellen?

Ik zou zelf een oplossing moeten vinden, want op buitenaardse hulp kon ik niet rekenen. Hoe moest ik het aanpakken? Door de tijd terug te draaien? Moest ik het op papier zetten zodat de mensen mijn boodschap van algemeen nut konden lezen?

De oplossing was: een boek schrijven. Misschien deed ik dat het beste in de vorm van een liefdesverhaal. Daarin zou ik de vrouw van mijn dromen naar het paradijs meetronen en mijn stamboom in haar planten.

Helemaal in beslag genomen door mijn gepeins over de liefde, herinnerde ik me plots mijn belofte om mijn liefje nog eens te bevredigen. Mijn wereld kon niet zonder fysiek contact, onze lijven trokken elkaar aan zoals planeten in de ruimte. Ik probeerde niets anders dan het paradijsgevoel te herbelevan.

Ik nam haar linkerborst vast en streeelde zacht langs haar harde tepel naar beneden. Daarvan werd ze langzaam wakker. Ze liet me mijn gang gaan. Ik omvatte de onderkant van haar borst met mijn volledige rechterhand alsof ik haar wilde wegen, terwijl ik de wijsvinger van mijn linkerhand tussen haar schaamlippen stak.

Onze blote lichamen kronkelden onder het zijden laken dat ineens te zwaar woog. Ik zwierde het met de nodige elegantie op de grond en zij ging schrijlings op mij zitten.

‘Wedden dat je de kleur van mijn ogen zult vergeten,’ zei ze.

‘Nooit van mijn leven,’ zei ik.

Onze zwetende lichamen zetten ingewikkelde raderen in beweging. Er was iets wat de wereld deed draaien, dat het leven deed ontwaken, dat de hemel deed openen, dat het *zijn* deed *worden*.

Het was ergens daarbuiten, ik kon er niet over zwijgen en schreeuwde het uit.

Eindelijk zag ik een begin. Bij de volgende onweersbui zou ik de vuile plekken op mijn naakte lichaam afspoelen. Op dezelfde manier hoopte ik ooit de wereld wit te kunnen wassen door een regen van nieuwe ideeën.

Onze orgasmes gingen snel voorbij en samen doezelden we weg voor de rest van de nacht. Mijn droom nam de controle over en wierp me naar mijn eigen geboorte.

Mijn moeder zet me met een lange schreeuw op de wereld. Haar gegil klinkt als muziek in mijn oren en ik kan niet geloven dat ze hulp nodig heeft.

Als jongentje weet ik al veel zonder het echt te moeten leren, toch voel ik mij als een autist die de liefde niet kan bevatten. Ik groei op als kool en kom op het punt waarop ik op eigen benen kan staan. Wanneer mijn vriendinnetje me roept, steek ik de straat over. Ik weet zeker dat mijn moeder me vanachter het raam bezorgd nakijkt.

Als jongeman kan ik goed met meisjes omgaan omdat ik een evenwichtig karakter heb, eerder nadenk dan doe en zorgzaam kan zijn. Een stemmetje in mijn hoofd blijft herhalen dat ik me als een man moet gedragen, als een man moet vechten en voor de familie moet werken tot ik erbij doodval.

Alleen een gepaste vrouw vinden loopt niet van een leien dakje. Mijn moeder heeft nog de meeste moeite met mijn alleen-zijn, maar ik wil me voor haar niet in het ongeluk storten door de eerste de beste vrouw aan te klampen en een relatie te beginnen.

Als man ben ik eindelijk klaar om de buitenwereld zonder problemen aan te kunnen. Door het mistgordijn rondom mij zie ik hoe een nieuwe wereld zich langzaam uit de oude vormt.

Ik draaide mijn hoofd naar links en zag haar onder het laken liggen, als een heuvelig landschap van vlees. Ze sliep op haar zij na onze

stoeipartij. Iedereen lachte met me vanwege mijn pogingen om het ruimtetijd theorema van Einstein in de praktijk te brengen, maar dat ik ook een hevige rokkenjager kon zijn, was niet algemeen geweten.

We hadden zo ons best gedaan om elkaar niet te mogen, maar het toeval wilde dat een andere man ons in elkaars armen had gedreven. Die man had dat zelf niet geweten, anders had hij daar heel waarschijnlijk van afgezien.

Stommelende geluiden in de tuin verstoorden mijn gepeins. In mijn eigen bed slaap ik door al het lawaai heen, maar in een vreemd bed staat mijn alarmbel altijd op scherp.

Langzame, onvaste voetstappen lieten vermoeden dat haar echtgenoot in een beschonken bui thuiskwam. Het dronken zijn apprecieerde ik, want ik kon me voorstellen dat een geheelonthouder uiterst stil de trappen opkwam om zijn dierbare vrouwtje niet wakker te maken en aan de rand van het bed een middeleeuws zwaard trok om mij een kopje kleiner te maken. Zonder dat ik dat ooit zelf zou weten.

Ik sprong vliegensvlug in mijn broek en trok de riem iets te strak aan. In het passeren grabbelde ik mijn schoenen mee en was blij dat mijn sokken er al inzaten, want ik wilde geen bewijsstukken achterlaten.

Het klokje op het nachtkastje gaf kwart over drie aan. Ik keek van de klok naar de deur die uitnodigend op een kier stond en bedacht dat ik daarlangs niet kon ontsnappen. Ik draaide mijn hoofd naar het raampje in de wc-ruimte. Toen de voetstappen verontrustend dichtbij klonken, begreep ik dat het de enige uitweg was.

Ik gaf de schone slaapster een zoen op haar linkerborst en sprong de badkamer in. Ik kroop zo snel mogelijk door de kleine opening en zag de contouren van een bos opdoemen.

Ik bevind me niet meer op de derde etage maar op de gelijkvloerse verdieping. Wanneer ik op de stenen vloer terechtkom, schieten allerlei gebouwen als paddenstoelen uit de grond. Ik wankel op de

rand van een perron en kan nog net een aankomende trein ontwijken. Op mijn horloge zie ik de secondewijzer in de verkeerde richting draaien. Ik staar ernaar tot hij eindelijk stil blijft staan.

Mijn hersenen sturen me in een bepaalde richting. Langzaam dringt het tot me door dat ik iemand zoek in de anonieme massa. Ik weet me geen raad en loop van hot naar haar.

Plotseling tikt iemand mij langs achter aan. Ik draai me om en staar in een glunderend vrouwengezicht. De vrouw van mijn dromen doet alsof ze me al jaren kent en zegt:

‘Ik kon niet langer aanzien hoe je ijsbeerde.’

‘Jij durft, stouterik,’ zeg ik.

Ik speel haar spelletje mee en geef haar een klap op het achterwerk. Ik schrik van mijn handtastelijkheid.

Ze huppelt ongestoord als een gazelle voor mij uit naar de grote poort. Eenmaal buiten wacht ze me op. Onder het toezieende oog van een oude bedelaar nemen we elkaar op de stoep innig vast.

‘Je bent zo speels,’ zeg ik, ‘anders dan ik gewend ben.’

‘Jij verdient een enthousiaste vrouw en dat ben ik alleen in jouw gezelschap.’

Mijn mond reikt naar die van haar. Onze ogen volgen elkaar tot we scheel kijken en we geven ons over aan een gemeente tongkus. Ik denk dat we iets te snel gaan, maar die gedachte gaat even snel voorbij. Ik duw haar van mij af en vraag:

‘Wil je de stad zien?’

‘Zeker,’ zegt ze dolenthousiast.

Zo gezegd, zo gedaan. We wandelen naar het park en zetten ons op een bank, waar ze toegeeft dat ze alleen haar weg nooit zou terugvinden.

‘Mijn collega’s wilden graag weten wat ik onder mijn mooie kleren draag.’

‘En wat heb je geantwoord?’ vraag ik.

‘Mijn borstjes, heb ik frivool gezegd. Dat hadden ze natuurlijk niet van mij verwacht.’

We lachen terwijl we verder lopen, onder de treurwilgen door. Iets verderop dreig ik haar tegen de muur van de kiosk te duwen, maar ik maak geen indruk omdat ik doe alsof.

Ze kust me snel op de mond en trekt me mee naar een ander deel van het park waar we ons op het zachte gazon neervlijen.

‘Wil je voor altijd naar mij verlangen?’ vraagt ze.

Het klinkt vreemd in mijn oren. In plaats van te antwoorden zoen ik haar lichtjes in de nek. Ze gromt als een leeuw omdat ze haar leeuw heeft gevonden.

Het liefst van alles wil ik samen met haar in mijn te grote bed verstoppertje spelen, maar wanneer onze lippen elkaar opnieuw aanraken, geeft de wereld rondom ons een heel andere kijk op zichzelf.

We liggen op de scheiding van water en land. Haar naakte lichaam wakkert mijn potentie aan. De wolken drijven samen en blijven boven ons hangen, alsof God de pauzetoets van de afstandsbediening heeft ingedrukt.

De ontlading duurt niet lang, maar ze doet ons wel herleven. Wij spelen in de natuur, maar ik geloof dat de natuur ook met ons speelt. Ik hijg na en zeg:

‘Ik zal altijd naar je hunkeren, dat is mooier dan je echt voor mij alleen hebben.’

‘Kom je me dan bevrijden?’ vraagt ze vurig.

Ze knippert hevig met haar ogen. De toestand is me veel te raadselachtig, geheimzinnig zelfs, en ik kan geen woord meer uitbrengen. Het zeewater trekt zich langzaam van het strand terug en het geluid van een aankomende trein overstemt het wild kolkende water.

We staan in het station, in elkaar verstrengeld. De treinen daveren als een kudde losgeslagen olifanten voorbij. Ik laat de vrouw van mijn dromen los.

‘Ik zal voor altijd van je blijven houden, vergeet dat niet,’ zegt ze overtuigend.

Ik knik en onze vingertoppen voelen elkaar vaarwel.

‘Kom je gauw?’ vraagt ze terwijl ze haastig op de trein stapt.

‘Natuurlijk.’

Ze gaat tegenover een knappe man zitten en zwaait als voorlopig afscheid naar mij. Ik wenk koel terug en hoop dat de vreemdeling haar met rust zal laten.

Waarna de trein als een pijl uit een boog wegschiet.

Het is niet de trein die beweegt. Ik vlieg door een tunnel, een donkere rioolbuis. Een zucht bedorven lucht blaast me erdoorheen. Een poort komt dichterbij, boven de ingang hangt een klein balkon.

Met geheven kop neem ik een aanloop. De deuren beven lichtjes en ik hoop dat ze zich op tijd zullen openen. Opeens hoor ik het jammerende gebrul van een beest dat de wacht houdt.

Ik slaag erin mijn vaart te minderen en vat de beklimming naar het balkon aan. Het beest schrikt voor zoveel vastberadenheid en stelt zich niet langer op als een aanvallende tijger maar als een spinnende kat. Ik aai het beest over zijn kop. Bij de derde aai gaan de grote deuren van de poort geruisloos open.

Ik haast me naar beneden en laat de zwoele wind over mijn kop waaien. Mijn verstand raakt verhit. Mijn hersenen zitten niet meer in mijn hoofd maar in de zak die ik bij me draag. Hij zit vol wriemelende dikkopjes die hun hele leven lang slechts met één gedachte bezig zijn: eruit willen en zo snel mogelijk.

De ingang is vrij, maar ik voel me nog steeds verdwaald in de uitgestrekte prairie van mijn eigen hersenen. Terwijl ik dichterbij kom, verlaten een achttal ezels de grot en springen lenteachtig in het rond. Vier zwanen vliegen naar buiten met hun koppen aan hun staarten geplakt.

Bij het naar binnen gaan, ontsnappen links en rechts nog enkele fladderende draken paniekerig uit de grot. Ik pas net in de opening en voel een slijmerig spul op de grotwanden. Ik worstel me

vooruit tot een witgele prop mijn doorgang verspert. In het midden ervan zit een gaatje zo groot als een speldenkop.

Ik richt me als een volleerde kanonnier en wacht ongeduldig af wat gaat komen. Het duurt tergend lang, maar eindelijk voel ik het komen, het komt en komt. Ik kom. Door het minuscule gaatje spuit ik in één keer de kamer erachter vol.

Ik hoop dat het vruchten zal afwerpen, een kleine draak bijvoorbeeld. Misschien maak ik mezelf zoveel wijs als mijn zevenjarig neefje dat hardnekkig in het bestaan van de paasklokken blijft geloven ook al heeft hij duidelijk gezien dat de burens de eieren néérlegden in plaats van ze óp te rapen.

Ik trek me discreet terug en hoop dat ik niet te veel rommel achterlaat. Met gebogen kop verlaat ik de grot en voel de samengeperste lucht naar buiten ontsnappen.

Ik keek in haar ogen en had de indruk dat ik haar aan haar lot overliet. Haar ogen waren als twee kristallen bollen. Ik ving een glimp op van een schuilplaats in een donker oerwoud, maar in haar blik leek ze ook te willen zeggen dat ze hét enkel deed met iemand waarvan ze hield. Ik was ervan overtuigd dat we onze toekomst alleen konden voorspellen door hem zelf te maken.

Ik probeerde me het feestje van die avond voor de geest te halen. We hadden een verjaardag gevierd, dat wist ik nog, maar was het die van haar of die van mij? Mijn verjaardag geeft me nooit veel voldoening, wel een gevoel van langzaam doodgaan. Zolang iemand aan me dacht, me een verjaardagskaart stuurde, mij even telefoneerde of een nachtje bleef slapen, was ik tevreden.

De stripheld die ik naar boven hoorde komen, stond waarschijnlijk niet stil bij de mogelijkheid dat zijn vrouw al gezelschap had. De schrik be kroop me en in een oogwenk begreep ik dat ik me snel uit de voeten moest maken.

Ik sprong in mijn broek en trok de riem aan, iets te strak. Volgens boog ik me naar het bed om haar een zoen op haar borst te geven, maar het bed was leeg. Langs de trap kon ik niet weggelopen.

Langs het wc-raampje wegvluchten ging ook niet omdat ik me op de derde verdieping bevond.

Mijn geheugen speelde me parten. Ik herinnerde me plots dezelfde vluchtweg. Had ik alleen in mijn bed gelegen en waren de voetstappen van mijn zatte buur die laat thuiskwam?

Het dubbelpunt van het klokje op het nachtkastje knipperde. Het was kwart over drie op 12 juli 86. Die vaststellingen deden echter het vreemde mechanisme waarin ik was terechtgekomen niet stoppen. Hoe was ik in vredesnaam in deze tijdschroef terechtgekomen?

Ik sprong van de vensterbank naar beneden. Tijdens mijn val flitste een gedeelte van mijn leven voor mijn ogen voorbij, net die periode waarin ik de ene vrouw na de andere had veroverd.

Ik kwam op mijn voeten terecht maar zakte krachteloos door mijn knieën en bleef liggen. Het lukte me niet onmiddellijk om overeind te komen. Ik stond aan de rand van een verlaten weg en naast mij zat een kleine witte wolvin. Het beest leek verdacht veel op Pavlov, de hond die ik als kind had gehad. De teef liet zich over haar kop aaien en achter haar flaporen krabben.

Een wervelwind sneed door een waterplas. Ik voelde onheil in de lucht, alsof iemand me vanuit de hoogte gadesloeg, maar boven mij hingen enkel donkere wolken. Aan de horizon tekende zich een skyline af. Er waren geen heuvels of bergen, alles was plat, ook daar waar de grote stad in de zee overging. De weg waarlangs ik stond was de enige naar die stad.

Ik draaide me om. In de verte zag ik een soort kasteel tegen de flank van een heuvel staan. De vreemde torentjes op de hoeken deden vermoeden dat het een ridderburcht was, maar de bouwstijl kwam modern over vanwege de designphaalbrug die was neergeklapt. Het gebouw zag er verlaten uit. Zeegolven rolden traag over het strand en pletsten net niet tegen de hoge muren.

Ik vergeleek de tegengestelde vergezichten en vroeg me af in welke richting ik moest gaan. Pavlov liep in de richting van de burcht, alsof ze me de weg wilde wijzen. Ik volgde haar, want dieren hebben soms voorgevoelens.

Het gevoel dat iemand mijn doen en laten volgde, versterkte naarmate ik de burcht naderde. Het gebouw trilde in de lucht, als een fata morgana.

Pavlov vertraagde haar tred, keek achterom en schrok van iets, vervolgens rende ze als een bezetene naar de burcht. Ik draaide me om en zag een vreemd schepsel statig door de lucht klieven. Ik geloofde mijn ogen niet. De te grote vogel leek veel op een draak uit

de fantasieboeken die ik met massa's verslond. Een mens bereed hem.

De angstaanjagende figuur kwam dichterbij. Het zonlicht weerkaatste veelkleurig via de schubben. Zijn enorme vleugels klaptten als donderslagen. Alleen de bliksem ontbrak, maar ik beeldde me in dat die uit zijn muil kon komen.

Ik rende Pavlov achterna. Naarmate ik het gebouw naderde, werd het waziger. Achter me weerklonk een geluid, niet van op- en neer klappende vleugels maar van zware voetstappen. Ik stelde me voor dat de draak mensenvoeten had gekregen.

Pavlov liep over de ophaalbrug en mijn achtervolger zat pal achter me. Ik rende over de brug en hoorde aan de rinkelende kettingen dat iemand ze optrok, waarna ze in de ijzeren sluiters vastklikte.

Ik herademde opgelucht en draaide me om. Ik schrok me een hoedje toen ik in de blauwe ogen van een stoere vrouw keek. De berijdster van de draak? Van de draak was geen spoor meer te bekenen.

De blonde vrouw was niet gewapend. Aan haar riem hing een ding dat op een afstandsbediening leek. Ze was gekleed in een latexpakje dat haar vormen accentueerde. Ze zweeg en gaf me de tijd om mezelf te bekijken.

Ik bemerkte vreemde schoenen aan mijn voeten en mijn lichaam zat eveneens in een nauwsluitend zwart pak. Het verwisselen van de kleren moest zich voltrokken hebben toen ik de burcht was binnengelopen.

Pavlov snuffelde aan mijn schoenen en keek me trouw aan. Toen ik door een smal gat in de muur keek, merkte ik dat de grote stad er niet meer was.

'Eindelijk ben je in tiglob zestien terechtgekomen,' zei de vrouw.

Ik had de indruk dat ze wist op welke manier ik dat had gedaan. Ik vermoedde dat ik het tijdscontinuüm onderbroken of ten minste

fatsoenlijk verstoord had. Om niet als een onbenullige sul over te komen, vroeg ik:

‘Wie ben jij?’

De vrouw aarzelde, maar haar gezicht ontspande toen ze zei:

‘Mijn naam is Lisa, ik ben een opruimer.’

‘Wat wil je van mij?’

‘Niets, ik kom je enkel zeggen dat je de eerste regel van de Spilbrigade hebt overtreden.’

‘En dat is?’

‘Je bent op hetzelfde tijdstip op verschillende plaatsen geweest,’ zei Lisa, ‘we hebben je laten begaan omdat het ons goed uitkomt.’

‘En nu?’

‘Ik zal je op de goede weg helpen, maar ik raad je aan je ogen de kost te geven en je oren te spitsen.’

‘Om wat te bereiken?’

‘Jij moet iemand misleiden zodat ik ongemerkt naar een andere tiglob kan reizen.’

Ik durfde niet te vragen wat een tiglob was en vroeg:

‘En hoe doe ik dat?’

‘Laat je leiden door je herinneringen,’ zei ze, ‘tot nog toe heb je dat prima gedaan.’

Alsof ze een onzichtbaar commando had gegeven, zakte de ophaalbrug. Een enorme drakenkop piepte door de opening. Uit zijn neusgaten schoten honderden spetters die pas doofden toen ze de grond raakten. Zijn tong bengelde uit de grote muil en draaide zich speels rond de brugketting.

De draak keek toe hoe zijn meesteres haar hand vanaf mijn buik strelend naar mijn borst bewoog. Vervolgens nam ze mijn kin vast en drukte haar open mond tegen die van mij. Ik schrok niet en beantwoordde haar vragen zonder te spreken.

Even snel als ze me had vastgenomen, liet ze me los en beende in haar opvallende kleding naar de uitgang. Ik sloeg haar opgewonden gade terwijl ze plaatsnam op de rug van de draak, tussen zijn vleugels in. Toen gaf ze mij nog een laatste hint:

‘Ga via de grote ingang naar de hal en neem de rechterdeur naar de bibliotheek. In het midden staat een cilinder die je als lift kunt gebruiken.’

Met opgeheven rechterhand groette ze mij. Dat was ook het teken voor de draak om zijn kop te verheffen en zijn vege lijf langzaam de lucht in te trekken. Zijn vleugeltippen schepten grote klonten uit de grond.

Ik staarde hen na en probeerde te begrijpen hoe zo’n groot beest kon vliegen. Misschien vond ik het antwoord in de bibliotheek.

Gehuil haalde me uit mijn gepeins. Pavlov stond voor de vreemd versierde ingang van de burcht en leek me op te wachten. Ik volgde haar de immense hal in, zag geen trappen die naar de bovenste verdiepingen leidden en liep door de enige deuropening die ik zag.

Het was de bibliotheek zoals Lisa gezegd had, met boekenrekken tot aan het plafond. In het midden van de kamer stond een glanzende cilinder. Niets wees op de werking ervan. Enkel een hoofdletter S als logo sierde de metalen cilinder die hoog boven mij tot aan het plafond reikte.

Voordat ik me op de buis zou concentreren, vestigde ik mijn aandacht op de vele boeken. Lisa had iets over *tiglob zestien* gezegd. Het duurde niet lang of ik had een oude encyclopedie gevonden. Helaas vond ik geen informatie in verband met de vreemde term.

Ineens viel mijn blik op een dun, geel boek met als titel: TIGLOBS & GLOBALS. Toen ik het wilde doorbladeren, begon de buis achter mij te zoemen. Ik grabbelde het boekje gauw mee, stak het in mijn achterzak en liep naar de zogenaamde lift.

Toen ik met mijn rechterhand het metaal aanraakte, verdween ze gedeeltelijk. De cilinder trilde nu zo hevig dat ze wazig werd. Het leek me aangewezen om al mijn moed te verzamelen en er dwars doorheen te lopen.

Ineens stond ik in de lift. Te laat schoot me te binnen dat ik Pavlov was vergeten. Ik probeerde mijn hand opnieuw door de wand te steken maar trok ze snel terug omdat de cilinder begon te draaien. Gelaten wachtte ik af. Buiten de lift hoorde ik Pavlov huilen.

Ik sta niet op het dak van een burcht maar op dat van een zwembad. Ik heb een korte broek aan en voel de frisse avondwind aan mijn blote benen. Beneden zie ik kinderen in en uit het zwembad gaan, maar geen van hen vermoed mijn bovengrondse plannen.

Zoals elke gezonde jongeman van twaalf krijg ik langzaam interesse in het vrouwelijke geslacht, maar de jongens- en meisjesafdeling van het herstellingsoord waarin ik verblijf, zijn echter onherroepelijk van elkaar gescheiden.

Ik heb mijn oog laten vallen op een Griekse schone van dertien. Ik wil haar mijn liefde verklaren, maar ook al is het de eerste keer dat ik me aan zoiets waag, ik probeer clichés te vermijden. Ik heb haar 's middags in de refter wijselijk op de hoogte gebracht van mijn avondlijke komst zodat ik niet voor verrassingen kom te staan. Mijn enige opdracht is de nachtwaakster van dienst schalks te ontwijken en daarna mijn geliefde te schaken.

Het heeft geregend en de dakpannen van het zwembad liggen er glibberig bij, maar desondanks bereik ik heelhuids de overkant.

Ze zit aan het raam op me te wachten en opent het. Ik spring lenig de kamer in, waarna ik haar hartstochtelijk in mijn armen neem.

‘Ik voel veel voor jou,’ zegt ze, ‘ik voel zelfs iets van jou.’

‘Dat zou ik ook van jou kunnen zeggen,’ zeg ik, ‘laten we geen tijd verliezen. Ze zullen mijn verdwijning uit de slaapzaal snel opmerken.’

‘Beloof me dat je nooit zult ophouden met naar mij te zoeken?’
Waarom zou ik haar zoeken als ik haar al heb gevonden? Ik heb echter geen tijd om uitleg te vragen en zeg:

‘Ik zal je nooit verlaten.’

Als dank voor mijn mooie woorden kust ze me.

Om een of andere reden verstrakt haar lichaam. Ze rukt zich uit de omhelzing los en staart naar de deur achter mij.

Een knal verraadt de aanwezigheid van een vuurwapen. Het schrikbarende geluid start een vluchtprogramma in mijn hersenen. Ik draai me om en kijk mijn vijand in de ogen.

In de deuropening staat een man. Hij weet niet goed wat hij moet doen, want hij kijkt van links naar rechts en terug. Ik twijfel geen seconde. Ik kruip tussen zijn benen en ren ervandoor.

Een hels alarm gaat af en in een mum van tijd staat de hele verdieping in rep en roer. Terwijl ik door de lange gang loop, hoor ik mijn liefje iets roepen, maar ik versta haar niet.

Aan het einde van de gang staan twee witte jassen me dreigend op te wachten. Links staat een deur op een kier. Ik neem mijn vluchtkans waar en gooi mezelf tegen de deur. Ze gaat gesmeerd open en slaat tegen de muur. Op datzelfde moment verandert het behangpapier.

Uit de aanwezigheid van een tiental bedden leid ik af dat ik in een kazerne ben beland. Ik voel me een jongeman in de fleur van zijn leven. Helaas ben ik in pyjama.

Tegen de linkermuur staat een rij kasten naast elkaar. Ik probeer de klink van het eerste kastje en merk tot mijn opluchting dat het deurtje knarsend opengaat. Aan de binnenkant hangt een poster van een knappe vrouw in een strak bikinibroekje; het bovenstukje bungelt in haar rechterhand.

Ik grabbel alle kleren uit de kast en zet me op het dichtstbijzijnde bed om me te verkleeden. Een rood T-shirt en een groene jeans passen prima. Vervolgens trek ik grijze kousen en zware schoenen aan.

In de gang hoor ik voetstappen naderen. Tot mijn ontzetting merk ik dat de kamer geen andere deur heeft dan die waarlangs ik ben gekomen.

Ik spring van het bed en spurt naar de deur. In de deuropening verschijnt ineens de vrouw van mijn dromen met haar handen parmant op de heupen. Ze inspecteert me van kop tot teen. Ik wil terugdeinzen, maar ze pakt mijn rechterarm vast en trekt me door de gang naar buiten, de nacht in.

Onder het spaarzame licht van een tuinlamp blijven we hijgend staan. In de verte weerklinkt het gehuil van een wolf, maar daar schrik ik al niet meer van.

De donkere horizonlijn gaat over in een vergezicht van de zee bij daglicht. Het gehuil van de wolf valt weg en sjirpende krekels worden massaal wakker.

De vrouw staat nog altijd voor mij. Haar gezicht is nu veel mooier in het zachte zonlicht.

‘Had je me niet meer verwacht?’ vraagt ze.

‘Jawel, maar ik heb moeite om de tijd bij te houden,’ zeg ik, ‘of de tijd mij.’

‘Ik zal je een handje helpen,’ zegt ze.

Ze opent mijn riem en trekt hem in één keer uit de broek. Vervolgens opent ze mijn ritssluiting en begint mijn geheven geslacht te masseren.

Ik waan me even op een verlaten planeet waar ik samen met de vrouw van mijn dromen een nieuwe wereld opbouw. Ons gesteun blijft als lange radiogolven tussen de sterrenstelsels weerklinken tot ook die in elkaar krimpen in de knuisten van tijd, koning van de vergankelijkheid.

Wij zijn ervan overtuigd dat niets of niemand ons kon losmaken. Toch zal er iets ons scheiden.

Mijn lichaam voelde lichter aan, alsof ik in een bad lag, maar ik lag in mijn bed, badend in mijn eigen zoute zweet en starend naar de zoldering.

Mijn blik viel op een brief op het nachtkastje die daar eerder niet had gelegen. Links bovenaan stond een logo in de vorm van een sierlijke S afgedrukt.

Ik scheurde de envelop open en las. Het was een vreemde brief waarin de vrouw van mijn dromen me duidelijk maakte dat ze me erg graag zag. Vooral het postscriptum trok mijn aandacht: *Het is tijd om de schillen te doorbreken*. Ik begreep niet wat ze bedoelde met *schillen*. Nog vreemder was de datum bovenaan: *20 januari 96*.

De wekkerradio op mijn nachtkastje gaf 9 augustus 86 aan. Was dit een brief uit de toekomst? Bogen de waarnemers van het levensexperiment onze werelden in parallel? Was ik de gadegeslagen quark die niet oploste in de tijd?

Mijn herinneringen speelden me parten en lieten me bijzondere ontmoetingen herbeleven. Wie het mechanisme in gang had gezet wist ik niet, ook naar de afzender van de brief uit de toekomst moest ik raden.

Een ding was zeker, het tijdspringen hield niet op. De volgende memorabele ontmoeting kwam eraan.

Op mijn motorfiets zit ik een schone achterna. Zij rijdt in een maagdelijk witte cabriolet en de wind speelt met haar blonde haar. De zonneshijf kist op de plek waar ze het zeeoppervlak raakt.

De witte auto remt bruusk af en parkeert zich voor een kasteel. Een mooie vrouw stap uit, ze lijkt op een filmster. Ze komt rechtstreeks uit de platte wereld van het filmdoek gestapt, waar niets meer bestaat als het licht aangaat. Een groot publiek applaudiseert vanaf de straatkanten.

Ik stap van mijn ijzeren ros en neem mijn helm af. De diva glimlacht even naar mij en gaat de trap op naar de ingang van het

kasteel. Ik haast me achter haar aan. De menigte maakt automatisch een weg voor mij vrij.

Lichtvoetig gaat zij naar binnen en ik volg haar op enkele passen het filmpaleis in. Uit mijn broekzak diep ik een toegangsbewijs op dat ik in voorverkoop heb kunnen bemachtigen.

Toevallig of niet, maar mijn zitplaats bevindt zich net naast die van haar. Verlegen laat ik mij in de stoel zakken en kijk naar de film, een thriller zo te zien.

Synchroon draaien wij onze gezichten naar elkaar. In een flits zie ik mezelf door haar ogen. Waarschijnlijk maakt zij dezelfde sensatie mee, want ze schrikt en kijkt me met fronsend voorhoofd aan.

Voor ik het goed en wel beseft trekt ze me aan de hand mee naar buiten. Ze kijkt even om en ik zie haar twijfelen waardoor ik de tijd krijg het initiatief over te nemen. Ik trek haar mee en we bereiken al struikelend de uitgang.

Het lukt ons de opdringerige massa achter ons te laten en de glimmende motorfiets heelhuids te bereiken. We springen erop en scheuren de ondergaande zon tegemoet. De zware motor giert in de hogere toerentallen en de wind doet ons naar lucht happen. De sensatie in de bochten maakt ons ademloos.

Enkele kilometers buiten de stad vertraag ik. De machine parkeer ik langs de weg. We omhelzen elkaar innig en onze gedachten raken erdoor verward. Ze lacht en haar mooie witte tanden schitteren. We kussen elkaar vurig.

Ik voel haar platgedrukte borstjes tegen me aan wringen terwijl ik haar rug met mijn vingers bespeel. Ik laat mijn handen over haar brede heupen gaan, volgens haar de oorzaak van haar dikke achterwerk. Wanneer ik mijn hand op haar kruis leg, verdwijnt ze in het niets.

Ik ken mijn positie, maar waar ik naartoe ga is een raadsel. Zij weet dat wel, maar ze kan onmogelijk haar plaats in het heelal bepalen. Ik heb niet voldoende gegevens om de gebeurtenissen in het volgende klaarliggende moment te voorspellen. Onze toekomst wordt daardoor onzeker. Het mechanisme van oorzaak en gevolg

vervalt tot een kwantumtoeval. We zitten gevangen in een lichtjaarbol.

Ik tuur in het felle licht van een laagstaande zon en sluit mijn ogen.

De straat is afgezet. De zwaailichten van de politiewagens spelen met de duisternis. Ik sta in het midden van de weg en de vrouw van mijn dromen schreeuwt me vanaf de straatkant toe dat ik de revolver moet laten liggen. Ze staat op nauwelijks vier meter afstand en ik ben blij dat ik haar heb teruggevonden. Het schiettuig heb ik laten vallen en ligt op een riooldeksel één meter van me vandaan.

Ik aarzel. De tijd vertraagt als ik mijn rechterhand naar haar uitreik en zij haar linkerhand naar mij uitsteekt. Het tafereel bevriest wanneer onze wijsvingers elkaars monden beroeren. Zo voelen we ons een ogenblik onsterfelijk, één met het alles.

Mijn libido speelt me parten. Ik concentreer me op de heuveltjes die haar bh en slip onder het dunne stof in haar malse vlees snijden. Zij streelt me over mijn rug, mijn borst, langs mijn billen omlaag. De hunkering komt in mij op, de sensatie is zo groot dat ik mezelf beloof het niet bij dit ene leven te laten.

Ik wrijf met mijn hand over haar hals naar boven en laat mijn vingers door haar stevige haar klieven.

‘Ik heb zoveel werelden doorlopen om je de weg te wijzen,’ zegt ze raadselachtig, ‘nu is het jouw beurt om in de toekomst te kijken.’

Ik begrijp er niets van. Ze noemt zichzelf een wijzer en ik zou een kijker zijn?

‘Oké, het is al goed. Laten we gaan.’

Ik zit achter het stuur van een motor, maar dit keer van een lichtgewicht crosser. Op mijn buik voel ik de gekruiste handen van de vrouw van mijn dromen. Ik voel me gevangen in haar verstrengelde armen en kan me daardoor niet goed oriënteren.

We knetteren door de straten. De vonken spetteren vanonder het frame vandaan wanneer we over putten en kloven springen. De

werelden die ik heb doorlopen doen me draaiërig naar beweëgloosheid snakken.

De wind waait onmogelijke creaties uit de zieke geest van een buitenaards wezen in mijn gezicht. Ik zie mezelf in de spiegel staan met mijn eigen rug naar me toegekeerd. Moet ik het verleden vergeten en de toekomst vrezen? Misschien raak ik zo het nu kwijt.

Een vlieg pletst in mijn oog en ik zie even niet goed waar ik ben. Met knipperende ogen tracht ik een weg door het waterige landschap te zien, maar alles wijst erop dat ik mijn houvast ga verliezen.

Ik zweef als een astronaut boven het aardoppervlak en zie de vrouw van mijn dromen in het midden van een enorme krater staan. Terwijl in het sterrenbeeld van de Maagd de zoveelste rode dwerg ontploft, speelt de zon de rol van een spotlight die een filmster op het podium belicht.

De vrouw uit mijn dromen schreeuwt me iets toe, maar haar stem gaat verloren in de lege ruimte. Als ik niet oppas, zal ik mijn geliefde nooit meer terugzien. Misschien ben ik op weg naar een andere wereld, een die ver weg lijkt te staan maar al in de volgende schil op mijn intrede wacht.

Een gigantische regenboog opent zich voor mij. Ik sta versteld van de schoonheid van de natuur maar weet dat het niet echt is. Dit is te mooi om waar te zijn.

De regenboog valt in miljoenen druppels uiteen. De laatste schil breekt en ik zie eindelijk hoe mooi, maar ook hoe gevaarlijk de aarde kan zijn.

Eindelijk had ik genoeg kracht om uit mijn bed te stappen. Ik kleedde mij snel aan, ontbeet rechtstaand en haastte me naar de winkel om inkopen te doen.

Een halfuur later liep ik met mijn boodschappentas in de hand terug naar de ondergrondse parkeergarage. Een defecte lamp in een duistere hoek knipperde.

Ik stapte in mijn auto. Toen ik de contactsleutel wilde om draaien, hoorde ik hulpgeroep. Ik keek rond en zag hoe een man een vrouw hardhandig tegen een pilaar duwde. Toen de vrouw begon te schreeuwen, stapte ik uit de auto en rende ernaartoe.

De man sloeg op de vlucht toen hij mij hoorde naderen. Ik besloot de achtervolging niet in te zetten maar de toestand van de vrouw te onderzoeken. Ze had gelukkig niets aan de schermutseling overgehouden en liet zich naar buiten vergezellen.

Ze nodigde me uit om iets te gaan drinken. Dat aanbod kon ik niet afslaan. We verzeilden in een restaurant en zittend aan een rond tafeltje voor twee vroeg ik:

‘Wat wilde de man in de parkeergarage van jou?’

‘Ik weet het niet,’ zei ze, ‘het is niet de eerste poging tot ontvoering, maar er is altijd wel iemand die me uit de benarde situatie komt helpen, zoals jij vandaag.’

De uitbater, een kale man met een ouderwets hemdje aan, kwam aan onze tafel staan en overhandigde ons elk een grote menukaart. Het was gek, maar de man kwam me bekend voor, alleen dacht ik de ene keer dat hij veel op Einstein leek om even later te constateren dat hij meer de trekken van Newton had.

Hij nam de bestelling op en slenterde weg.

Mijn vrouwelijk gezelschap stond op en zei:

‘Ik ga me wat opfrissen.’

Ik wachtte geduldig.

Niet veel later weerklonk een gil vanuit de wc-ruimte. Ik stond op en zag de vrouw in de deuropening staan, glimlachend.

‘Wat was er aan de hand?’ vroeg ik.

‘Toen ik de deur opende, kreeg ik een straal water in mijn gezicht.’

Het water op haar jurk zou snel opdrogen en we lieten het daarbij. Het eten was lekker en de uitbater liet ons met rust. Bij het verlaten van het restaurant liet hij ons persoonlijk uit.

‘Zoek de kiem van jullie geluk,’ zei hij.

We hadden geen idee waarover de goede man het had en we wensten hem nog veel succes met zijn zaak.

We liepen naar onze auto’s die in dezelfde ondergrondse parkeerruimte stonden. Aan haar auto namen we afscheid.

‘Tot de volgende keer,’ zei ik.

‘Dat is goed,’ zei ze en stapte in haar auto.

Ik keek haar na terwijl ze uit de garage reed.

Met de volumeknop van de radio op negen racete ik door het drukke verkeer naar huis.

Ik was een vrouwenliefhebber, maar ik durfde me geen vrouwenkenner te noemen. Ik voelde mij een kunstenaar tussen zijn modellen. Ik snoepte van hun verscheidenheid en schreef over hun emotionele redenen voor hun zoektocht naar liefde. Ik ontmoette hen op idyllische plaatsen en liet me van tijd tot tijd door hen afwijzen. Het was mijn noodlot, maar een waarmee ik kon leven.

Ik dacht terug aan die keer dat ik de vrouw van mijn dromen in bed had gadegeslagen, naakt op haar zij slapend. De golvende lijn vanaf haar dijbeen naar haar heup en de afdaling naar haar smalle taille leek toen op een heuvellandschap zonder bomen. De aantrekkingskracht was me te veel geworden en ik was wild op haar gesprongen. Haar lange nek was bij elke opwaartse stoot van mijn bekken geplooid en haar schommelende drinkbekers hadden zich in het luchtledige gewaand.

Ik had er goede hoop op dat ik haar naam snel zou kunnen achterhalen, want mijn gesternte stond formidabel en mijn horoscoop klonk veelbelovend.

De rockmuziek spoorde mij aan het gaspedaal diep in te drukken en niet veel later kwam ik als een volleerde autoracer in de garage naast mijn huis tot stilstand. De remmen en de banden stonken en de motor tikte hevig.

De brief uit de toekomst lag nog steeds op de koelkast als een stille getuige van een onwerkelijke ontmoeting. Ik ging naar boven en nam een frisse douche. Terwijl de waterdruppels over mijn lijf rolden, herinnerde ik me de cilinder in de burcht. En die herinnering sloot een andere kort.

Alles trilt rondom me. Gelukkig kan ik mijn auto aan de straatkant tot stilstand brengen. Achter de huizenrij voor mij zie ik een rookwolk in de vorm van een paddenstoel oprijzen. Een aanslag?

Opeens gaat het portier aan de passagierskant open. De vrouw van mijn dromen stapt in en vraagt:

‘Mag ik mee tot aan de bushalte?’

Ik zie de schoonheid in haar ogen en meen de reflectie van een groene wereld erin te zien.

Ze lacht me geamuseerd aan en ik knipper wild met mijn oogleden, als een puppy die naar zijn baasje opkijkt. Wanneer ik in haar neus knijp om te kijken of ze wel echt is, zegt ze:

‘Jij kunt ook nooit van me afblijven.’

‘Nauwelijks.’

Het verkeer in de stad dwingt ons een rustiger oord op te zoeken. Het park is vlakbij en er is een vrije parkeerplaats. We hebben alle geluk van de wereld, want er is nog een bankje onbezet. Goudgeel natuurschoon omringt ons. Eenden trekken baantjes, het wateroppervlak van de vijver rimpelt en de bomen kijken op ons neer.

We kleden ons uit tot op ons ondergoed en springen in de vijver. Onverwachts gaat zij kopje onder. Ik zuig mijn longen vol lucht en duik haar achterna. Ze wacht me onder water op. Allerlei silhouetten die boven het wateroppervlak voorbij scheren, overschaduwden het wazige beeld. Het zijn vliegende dingen, misschien vogels maar het kunnen ook vuurspuwende draken zijn.

Vanuit de diepte schijnt een stel zoeklichten naar boven, twee ronde schijven vergroten langzaam. Een beest nadert en ik lip naar de vrouw:

‘Wegwezen.’

Luchtbellens ontsnappen aan mijn mond. De vrouw zwemt in kikvorsstijl naar boven en ik pak snel haar rechterbeen vast. Ze trekt me mee en proestend bereiken we het wateroppervlak. Terwijl ik me laat drijven, begrijp ik dat ik doe wat ik moet doen zonder te weten wat dat is.

Via de vijver beland ik in de filmwereld.

Ik loop de eerste de beste zaal binnen en neem plaats tussen wildvreemde mensen. Ik leg mijn hand op de leuning en voel hoe iemand anders zijn hand terugtrekt. Op het moment dat ik mijn hoofd naar links draai, doet zij dat naar rechts.

Haar blik is sterk en ik wend mijn hoofd weer af. Op het filmdoek doen potige kerels alsof ze over het wijde landschap galopperen door met klappende kokosnoten hoefgetrappel na te bootsen. Even later wordt een koning in de donkerste kerker van zijn eigen kasteel gesmeten. En het filmdoek wordt zwart.

Ik durf weer naar de vrouw naast me te kijken. Ondanks de volslagen duisternis zie ik haar glinsterende ogen. Ze neemt in het pikedonker mijn hand krampachtig vast en zegt:

‘Volg me.’

De scène die we spelen geeft me een déjà vu-gevoel. De vrouw trekt me naar het filmdoek. Daar waar het doek onze lichamen raakt, rimpelt het als een verstoord wateroppervlak. Aan de andere kant krijgt de platte wereld weer een dimensie erbij.

Ik lig op het strand een boek te lezen. De protagonist maakt zich klaar om zich in de wereld van de computer te begeven, maar een beweging buiten het boek doet mij opschrikken.

Wie is die verlegen jongedame die zich ongevraagd naast mij in het zand neervlijt? Ze bekijkt me met een onderzoekende blik,

maar ze vraagt niets. Ik kijk neer op het open boek in mijn schoot, waar het proza plaats heeft gemaakt voor poëzie.

De letters van het gedicht vervormen zich naar het vrouwengezicht naast mij. Het beschreven papier krijgt strelende handen en in extase uitgestrekte voeten. De pen in mijn hand raakt opgewonden en zoekt haar warme schoot op. Het laatste punt van de zin krimpt tot een zwart gat in elkaar, om daarna voor altijd uit te dijen.

Dijen? Voor ik het besef, pas ik Gardaba op haar toe, op zijn hondjes. Vervolgens doen we Kakila, voor de cijferaaars: 69. Ik streel haar op duizend manieren. Geef je elkaar zo liefde? Mijn zaad? Is het dat wat ik haar moet geven?

We voelen opeens geen vaste grond meer onder onze zwetende lichamen. Beschaamd voor zoveel chemie ontploffen onze emoties in tegenovergestelde richtingen. De wereld beslist om zichzelf een nieuwe look aan te meten.

Ik zit in een supersnelle kart en race voor mijn leven. Ik vergelijk mijn rijkunst met de andere racers en merk dat ik beter ben. Het gemak waarop ik inhaal doet menig racer verbaasd opkijken. Ronde na ronde slip ik door de bochten en beveel de computer op afstand om mijn naam achter nummer 1 te zetten.

Ik ben één met mijn kart. Ik kijk of mijn langzame voorgangers onherstelbare fouten maken, luister of het geluid van mijn motor optimaal klinkt, ruik of de uitlaatgassen voldoende weggezogen worden en voel of achter me concurrentie voorbij wil.

Ik bereid me voor op catastrofale gebeurtenissen. Zolang ik mijn mond heb, kan me niets overkomen, dan kan ik nog ademen, praten en zoenen. De kus is mijn manier om de vrouw van mijn dromen te overtuigen van mijn goede bedoelingen. Het is een teken van mijn hulpeloosheid zonder haar, de enige manier om meer te zeggen dan woorden dat kunnen.

De snelheid waarmee ik het kartingcircuit rond, is fenomenaal. Ik heb de indruk dat ik dit al sinds mijn geboorte doe, in een cirkeltje rondraaien, op weg naar nergens. De lichtpuntjes rondom mij

stellen me gerust. Ik ben niet alleen in deze ruimte, we zijn samen op weg. Kristalhelder staat het in de sterren geschreven en vanachter de aarde kruipt een signaal met de lichtsnelheid naar me toe: IK HOU VAN JOU.

We trekken elkaar als magneten aan. Onze aantrekkingskracht lijkt op de kracht tussen twee hemellichamen. Zij is de aarde en ik de maan. In plaats van een zekere afstand te bewaren bewegen we langzaam naar elkaar toe.

Ineens stond ik weer onder de douche. Had ik gedagdroomd? Tijdens het afdrogen vroeg ik me af wat de zin van mijn leven was.

Ik voelde me hoe langer hoe meer een radertje in een klok. Ik leefde in een wereld van machines en ik was de bij die hen met honing smeerde. Ik wilde al mijn geld ruilen voor een leven in de natuur. Ik wilde weer blij zijn met de warmte van de zon, de smetteloze aarde en de frisse lucht.

Of moest ik liefde najagen en kindjes maken? Kinderen maakten het mogelijk om me weer zelf kind te voelen, zo kon ik zien hoe onschuldig de wereld er in hun ogen uitzag. Ik had het geluk dat mijn broer en zijn vrouw drie kindjes op de wereld hadden gezet. Als het kleinste meisje *kaalkop* zegt, weet ik dat ze nog te jong is om me daarmee te kwetsen. Als het andere meisje mijn hand spontaan vastpakt om samen naar de kermis te wandelen, dan weet ik dat ze oud genoeg is om mijn genegenheid voor haar te herkennen.

Haar broer merkte ooit op dat het meisje in het doel wel veel ballen zou doorlaten. Toen begreep ik dat kinderen de wereld zien zoals de volwassenen dat willen. Ik hoopte dat ik ooit kon voelen hoe het is om mijzelf in mijn kind terug te vinden, of een deel ervan.

Terwijl ik me aankleedde, vroeg ik me af hoe ik een einde aan de kermisattractie kon maken. Ik kreeg nooit de tijd om daarover na te denken, want elke keer trok iemand aan een touwtje en beleefde ik de zoveelste herinnering opnieuw. Ik rende me rot maar

kwam nergens. Hield een wereldorganisatie zich bezig met het controleren van tijdreizen en haperde er iets aan de computers van de tijdmachine?

De toekomst mocht dan wel vastliggen volgens de meesten, toch dacht ik hem te kunnen veranderen. Parallele werelden die zich bij iedere vertakking vormen, kun je onafhankelijk van elkaar beleven. Een vertakking is een punt waarop een gebeurtenis een andere wending geeft aan het vervolg. Zo kan het verleden ook toekomst zijn en omgekeerd.

De kegels van verleden en toekomst sneden zich op de plaats waar ik stond en de tijd waarin ik was. Daarbuiten was geen plaats en geen tijd voor mij. Tijd en ruimte waren equivalent en ik moest me enkel verplaatsen om in een andere tijd terecht te komen, of stil blijven staan om naar een andere tijd te reizen.

Ik keek op mijn horloge. Het was halftwaalf. Ik liep terug naar de slaapkamer om mijn schoenen aan te trekken. De vrouw van mijn dromen lag op bed, op haar rug en naakt. Het was fijn om naar haar te kijken, maar ik vroeg me af of ze wel echt was. Ik boog me langzaam over haar heen en kuste haar op de mond, dan op de borst, links en rechts, maar ze reageerde niet. Ik liet haar slapen en ging naar beneden.

In de keuken viel me op dat de brief niet meer op de koelkast lag. Ik doorzocht de gelijkvloerse verdieping maar vond niets. Zat ik nu echt in een parallelle wereld? Een wereld die zichzelf deed oplossen als de reden van haar bestaan wegviel? Een wereld waarin de brief nog niet was geschreven of nooit zou bestaan? Conclusie? Als ik het verleden kon veranderen, moest ik dat ook met de toekomst kunnen doen.

Ik haastte me terug naar boven en rommelde door mijn kleren die nog over de stoel aan het raam van de slaapkamer hingen. Vanuit het bed weerklonk opeens een scherpe lach.

Rechttop zittend in bed keek een vrouw me aan en vroeg:

‘Waar blijf je?’

Met overdadige schmink leek ze meer op een hoer dan op mijn filmvriendin. Op de koop toe had alcohol haar brein aangetast.

‘Slaap rustig verder,’ zei ik.

Ik herinnerde me dat ik mijn kleren had afgezocht naar de brief uit de toekomst. Niet de brief maar een munt viel op de grond.

‘Heb je zin in een potje vrijen?’ vroeg de hoer.

Geen denken aan. Ik raapte het muntje op en haastte me naar de slaapkamerdeur.

‘Hé schooier, waar ga je heen? Je hebt me nog niet betaald,’ riep de hoer terwijl ik al van de trapleuning afgleed.

Ik had geen idee in welke tijd ik zat, maar ik begreep wel dat ik mijn eigen huis verliet. Ik rende halsoverkop naar de garage, stapte in mijn auto en maakte dat ik wegkwam. De vrouw zou zichzelf wel uitlaten.

Ik parkeerde de auto enkele huizenblokken verder en maakte tijd om de munt te bekijken. Het leek op een oud éénfrankstuk, maar in plaats van koning Albert II was er een S-teken afgebeeld. Het deed me aan het logo denken dat ik op de brief uit de toekomst had gezien. Hoe ik de munt ook draaide of keerde, ik vond geen aanwijzing voor de werking of het gebruik ervan.

Gelaten tuurde ik de omgeving af. In het café aan de overkant zat een oudere vrouw achter het raam. Tot mijn grote verbazing herkende ik een collega. Zij was mijn eerste echte liefde en mijn herinneringen aan haar gooiden me weer in de tijdsdraai.

Ik zit in een gemakkelijke stoel aan mijn bureau. De vensters op mijn scherm verschaffen me computertijd om van te snoepen. In het ene venster start ik een compilatie. In het andere bekijk ik welke foutboodschappen de vorige test in het logbestand heeft achtergelaten. In het derde staat de databank op mijn commando's te

wachten en in het vierde kan ik nagaan welke programma's draaien en welke niet.

Ongelooflijk genoeg heeft het compilatieprogramma geen fouten in mijn programma gevonden. Dat wil echter nog niet zeggen dat het ook daadwerkelijk zonder fouten zal draaien. Bij het herstellen van de ene fout zal er meteen een andere in de plaats komen. Dat weet ik uit ervaring. Ik stel me voor dat ik met mijn programma's nieuwe werelden creëer, enkel door ze te beschrijven, maar er zullen gegarandeerd onvoorspelbare dingen gebeuren.

Ik blader door mijn vensters en merk een foutboodschap op: KLANT EN BEDIENER DOOD, AUTOMATISCHE OPRUIMER GESTART. Jammer. Ik ondersteun mijn hoofd met mijn ellebogen en tuur treurig naar het statische scherm. Alleen de zandloper draait zich geregeld om.

In de linkerbenedenhoek van mijn computerscherm knippert het icoontje van de chatbox. Ik vergroot het en in het venster verschijnt het gezicht van de vrouw van mijn dromen. Ze lacht stout en ik weet wat ze wil. We hebben het gebruik van de liften en de romantiek op de geheime plaatsen door de jaren heen leren appreciëren.

Haar lippen bewegen, maar ik hoor niets omdat mijn computer geen luidspreker heeft. Paniekerig zoek ik in het menu naar een optie om haar spraak in geschreven tekst om te zetten. In het menu EXTRA vind ik ongelooflijk genoeg haar naam. Ik wil erop klikken, maar dat lukt niet omdat de muispijl over het scherm beweegt alsof iemand op afstand de besturing van mijn computer heeft overgenomen.

Ineens maakt haar gezicht plaats voor dat van een oude, witharige man die geheimzinnig glimlacht en zijn lippen beweegt. In mijn hoofd hoor ik hem zeggen:

‘Jij zit in een programma dat ik schrijf.’

Het venster sluit zich. Ik probeer de muis en die beweegt weer zoals het moet. In mijn chatbox vind ik een vreemd bericht, zonder

afzender: *15u50*. Van de vrouw van mijn dromen? Ik hoop dat ik in een helder moment de betekenis ervan zal begrijpen.

Ik probeer me weer op mijn werk te concentreren maar slaag daar maar half in. Voortdurend heb ik de klok op mijn computer in de gaten. Gestaaq verspringen de cijfers van het uur, maar de datum blijft ongewijzigd: 25 mei 12.

15u40. Tijd om naar huis te gaan. Ik ruim mijn bureau op, log me uit, zet het beeldscherm af en groet mijn collega's. Ik kijk naar mijn telefoon alsof die elk moment gaat rinkelen, keer mij resoluut om en slenter naar de lift.

Snakkend naar lucht loop ik naar buiten. Het is heet. De zon brandt op mijn kale hoofd. In de verte weerklinken donderslagen, of heb ik hartkloppingen? Voor alle zekerheid zet ik me op de rand van het trottoir en blaas even uit.

Mijn rust duurt niet lang. Ineens valt iets op mijn hoofd. Smurrie pletst alle kanten op en ik vermoed dat een vogel zijn natuurlijke behoefte op mijn kale kop heeft gedaan. Ik kijk omhoog en zie een duif op een lantaarnpaal zitten. Ik glimlach en haast me de drek af te vegem.

Wanneer ik daarmee klaar ben, slenter ik verder naar het station. Zoals altijd loop ik zonder kijken de straat op. Ineens hoor ik een harde kreet die ongeveer als mijn naam klinkt. Ik haspel het zebrapad af als een jonge vogel die pas uit zijn nest is gevallen terwijl een auto rakelings voorbijrijdt.

Ik kijk over mijn schouder. Blijdschap trekt mijn mond in een grijns wanneer ik aan de overkant de vrouw van mijn dromen naar mij zie zwaaien.

Ze wacht tot het groen is en steekt over. Glunderend blijft ze voor mij staan.

'Heb je mijn bericht niet ontvangen?' vraagt ze.

Ik herinner me *15u50* en kan niet begrijpen dat ik er geen uur in heb herkend.

'Nu begrijp ik ze pas,' geef ik toe.

'Mag ik vandaag met je mee naar huis gaan?'

‘Natuurlijk, beter laat dan nooit.’

‘Oké,’ zegt ze en neemt mijn bevende hand in die van haar.

Ze trekt me mee naar het station.

Zittend op een bankje wachten we de komst van de trein af. Boven het bankje op het tegenoverliggende perron knippert een reclameslogan: JE EERSTE RIT VERGEET JE NOOIT.

Mijn blik valt op een oude man die warmpjes ingeduffeld met hoed, sjaal en overjas bij een zomerse temperatuur van dertig graden voorbijloopt. Het is de man met de twee gezichten.

Hij ziet ons zitten en knipoogt. Zijn dikke neus en zware wenkbrauwen komen me vaag bekend voor, maar als hij zijn tong uitsteekt weet ik het zeker. Dat is een lookalike van Einstein.

Enkele stappen verder is zijn neus geprononceerder en zijn witte haardos langer. Zonder twijfel is hij nu Newton. Zijn ogen verraden een diep verdriet vanwege de revolutionaire ideeën van zijn opvolger die het begrip zwaartekracht totaal anders benaderde. Voordat ik het beseft is de oude man al in de tunnel verdwenen.

Om een of andere reden ziet de omgeving er veel frisser uit, ook de vrouw van mijn dromen is om op te eten. Ik neem haar vast en voel haar hart synchroon met dat van mij slaan. Mijn emoties hopen zich onder de riem op en mijn leefwereld wordt daar strakker van.

Iets in mijn achterzak stoort me. Ik onderbreek onze liefkozingen en haal de munt met de S erop tevoorschijn. De munt zoemt en lijkt zich uit te zetten.

‘Neen, niet alweer,’ roepen we in koor.

Het ding stemt zich af op mijn gedachten en werpt me terug de leeuwenkooi in. De tralies staan echter ver genoeg van elkaar om geen gevangenis te zijn.

De vrouw van mijn dromen verdwijnt voor mijn radeloze ogen. Kan ze het niet meer aanzien hoe de tijd ons uit elkaar blijft trekken of is zij ook een slachtoffer van het spelletje?

Natuurlijk, ik ben niet de enige met wiens tijd ze spelen.

Ik sta in de tuin van mijn vader, maar mijn moeder is verantwoordelijk voor de bloemenpracht. Fluitende vogeltjes vliegen rond mij. In de verte hoor ik Pavlov op een stel wilde eenden blaffen. In het felle middaglicht van de zon trek ik de bloemblaadjes van een madeliefje en zeg:

‘Zij houdt van mij, zij houdt niet van mij...’

Ik hou van haar hartelijke lach die ik regelmatig op haar gezicht kan toveren. Ik hou ook van de kalmte die zij uitstraalt bij een mindere dag, van de stevige knuffels die mij meermaals ten goede komen, de humeurige manier waarop zij zich op mij afreageert, of de sporadische kussen die zij teder op mijn mond aanbrengt.

Die gedachten doen een deur op een kier openen. Een warme wind tocht door mijn bloedbanen. Door een ruimtevenster zie ik de vrouw van mijn dromen een madeliefje plukken en de bloemblaadjes een voor een aftrekken tot ze er nog maar één overhoudt en zegt:

‘Hij houdt van mij.’

Mijn emoties gaan tekeer. Ik voel me als een groot oog dat in alle richtingen kijkt. Ik heb het bijna beet, de ware betekenis, de zin van het leven. Toch blijf ik met veel vragen zitten. Mensen zonder begrip, zijn dat nog wel mensen? En vijvers zonder water, blijven dat vijvers?

De vijver in de tuin van mijn ouders is ongemerkt tot een immense zee gegroeid. Ik sta op de boeg van een reddingsboot en zoek met mijn verrekijker de horizon af. Ik zie een klein eiland dat op het eerste gezicht verlaten is, maar de vrouw van mijn dromen staat me op het strand op te wachten.

Ik dobber al dagen op de golvende zee en snak naar gezelschap. Als een gek roei ik naar haar toe en vraag:

‘Ben je ook aangespoeld?’

‘Nee, ik ben hier op vakantie,’ zegt ze, ‘maar je mag je bij mij komen verfrissen.’

Het klinkt onwerkelijk. Toch stap ik uit de boot en volg haar naar haar appartement waar ze me de badkamer wijst.

Terwijl de waterstralen kissend op mijn warme vel verdampen, zing ik:

‘Als dit het voorspel is, ben ik binnenkort een dode man.’

Ineens voel ik de streling van zachte handen. Mijn geslacht reageert voordat ik benul heb van haar aanwezigheid. Ik heb haar niet zien binnenkomen.

‘Doe het,’ zegt ze en laat zich door mij staand berijden.

Nadien vleit ze zich op het grote bed neer en beweegt haar molige benen heen en weer om de hitte binnenin draaglijker te maken. Een uitnodiging die ik niet links laat liggen.

Net zoals de seks onder het stromende water doet de seks in bed me goed. Ik vraag me af hoe seks in de gewichtloze ruimte zou zijn. Het is vermoedelijk een trip naar een plaats waar geen mens ooit is geweest. De onbereikbaarheid van die reis doet me echter aan een veel gemakkelijker tocht terugdenken.

Mijn moeder bindt een lange stok aan mijn zadel vast om te kunnen sturen. Zo beleef ik de allereerste rit op mijn kleine fiets. Ik begrijp dat de pedalen dienen om te trappen, dat het stuur me de richting laat kiezen en dat mijn evenwicht ervoor zorgt dat ik er niet afval. Voor de rest doen de zwaartekracht en de middelpuntvliedende kracht hun onzichtbare werk.

Helaas eindigt de rit in de zandbak met mijn hoofd in een waterpoel. Maar de smaak van pure snelheid zal ik nooit meer kwijt-raken.

Mijn moeder redt me uit de plas water en beveelt me een bad aan. Terwijl ik in bad wegdroom van een supersnelle motor die me bij de juiste snelheid in een baan rond de aarde kan brengen, vertelt mijn moeder de naakte waarheid: dat motorfietsen gevaarlijke dingen zijn. Vele andere moeders zullen haar gelijk geven.

Ik zoef tegen 270 km per uur op mijn spiksplinternieuwe motor over de autosnelweg. Het is een juweel om naar te kijken maar vooral een schietstoel naar de hogere snelheidsregionen.

De evolutie in de techniek is sinds mijn eerste 50cc-tje niet stil blijven staan. De Japanse bouwers hebben hun werk prima gedaan, alleen zijn de Belgische wegen niet geschikt voor absurde snelheden. Hun staat na een hevige regenperiode laat soms te wensen over en de snelheidsbegrenzers zijn echte pestduiveltjes. Een van hen doet me vertragen.

In het midden van de weg staat een politieagent. Hij steekt zijn hand loodrecht omhoog.

Ik stop enkele meters voor de agent en herken de vrouw van mijn dromen.

‘Werkt je snelheidsmeter niet?’ vraagt ze.

Ik acht het niet nodig te antwoorden, ik schokschouder.

‘Jij reed honderd en zeven kilometer per uur,’ zegt ze, ‘en hoe snel mag je hier rijden?’

‘Negentig?’

De agente schudt haar hoofd en zegt:

‘Hoe hard mag je rijden in een bebouwde kom?’

‘Vijftig?’

‘Je mag doorrijden,’ zegt ze en haar blik spreekt boekdelen.

De rechter slaat met zijn houten hamer op het bureau en maakt daarmee iedereen in de maffe rechtszaal wakker.

‘Dit jaar blijven de laagvliegers aan de grond,’ orakelt hij.

Hij heeft me al gevraagd waarom ik zo snel heb gereden. Ik heb hem niet verteld dat het enkel de bedoeling was om Einsteins ruimtetijd theorema te testen, dat een rijdende motor zwaarder is dan een stilstaande, net zoals een koud strijkijzer lichter is dan een warm.

De magistraat, zittend aan de rechterhand van de rechter, kijkt me sympathiek aan, maar wat ze zegt klinkt hard:

‘Vier maanden rijverbod, dat zal je leren.’

Zo kan ik andere reismogelijkheden ontdekken, hoop ik.

Ik bedank de vrouw van mijn dromen voor haar aandacht en verlaat de rechtszaal statig.

Iets doen waarvan ik weet dat het niet binnen de regels valt, geeft me de mogelijkheid om het ultieme gevoel van vrijheid te beleven. En als ik tegen de lamp loop, wil ik gerust een straf ondergaan. Het is niet moeilijk om in de maat met de anderen te lopen, maar opgaan in de massa, daar heb ik niets aan.

Om in de tijd te reizen heb ik helemaal geen motor nodig.

Ik voel de motor onder mij vibreren. De motorfiets heeft mijn handen en voeten nodig om te functioneren en ik heb hem nodig omdat het te voet veel te lang duurt. Kortom, we kunnen niet zonder elkaar.

De motorfiets stuurt zich bijna vanzelf door de bochten van het circuit. Vijfentwintig andere motorracers in spe draaien aan hun gashendels en ronde na ronde raak ik ervan overtuigd dat de race slecht zal aflopen.

In de volgende bocht gaat een van mijn voorgangers hard in de remmen. Hij slingert van links naar rechts en gaat onderuit. De motorrijder schuift over het asfalt en staat al recht nog voor zijn machine stilligt.

Ik vertraag om te kijken of ik kan helpen. De motorrijder neemt zijn helm langzaam af en lang haar valt op haar schouders.

De vrouw van mijn dromen maakt een vreemd gebaar, alsof ze wil zeggen dat ik moet doorrijden.

Dat doe ik, maar door mijn enthousiasme ga ik te hard de volgende bocht in. Het remspoor geeft duidelijk aan in welke richting ik ben verdwenen.

Ik loop over het strand en kom een grootmoeder tegen die met haar kleinkind aan de hand naar het water wandelt. De moeder van het kind geniet van haar zonnebad, haar ingesmeerde lijft schittert. De grootmoeder beschermt zich met een breedgerande hoed en het kind lijkt met haar modern hoedje net van een Parijse modeshow te zijn weggelopen.

Mooi, die generaties. Ze doen me aan het spook van het alleen-zijn denken.

Plots verschijnt als geroepen de vrouw van mijn dromen uit het niets. Omdat ik als man altijd een vrouw moet keuren, kijk ik allereerst in haar ogen. Een tweede blik leert me dat haar gele badpak bijna doorzichtig is waar het stof over de buik gespannen is. Ik blijf verstijfd staan. Mijn spieren beantwoorden mijn hersensignalen niet meer, want die roepen: *Rennen*. Ze is in verwachting van een kronkelend beest.

Ze kijkt me in de ogen en haar blik daalt af naar mijn kruis. Zo staan we elkaar aan te gapen, naar elkaars onderbuik kijkend. Hoewel ik me goed kan voorstellen wat er achter de dunne buikwand schuilgaat, kan ik onmogelijk haar blik naar mijn lenden uitleggen. Ik waag daarom een blik op mijn onderkant en zie dat mijn zwembroek een grote bobbel vertoont.

‘Ben jij de vader?’ vraagt ze.

Ik schud mijn hoofd hevig heen en weer.

‘Er is geen mooier geschenk dan een kind ontvangen,’ zegt ze.

Ik verzwijg dat het leven in haar buik ooit een kleine draak zal worden. Als afscheid teken ik een schietschijf op haar buik. Haar navel is de roos.

De buitenste cirkel van de schijf omvat het huis van een Arabier. Zijn pareltje staat middenin de barre woestijn en ik ben sprakeloos door het aanzicht op de wereldbol op wielen.

De Arabier heet me welkom in zijn nederige stulpje en leidt me rond. In zijn gouden slaapkamer maak ik kennis met een van zijn vrouwen die gekleed als een buikdanseres op het ronde bed ligt uit te rusten.

‘Dit is de vrouw van mijn dromen,’ zegt de Arabier, ‘je krijgt haar als je belooft er goed voor te zorgen.’

Een knik met mijn hoofd is als antwoord voldoende en de Arabier vraagt niet verder. Hij maakt een minimaal teken en de blanke

vrouw gehoorzaamt meteen. Ze staat van het bed op en komt met sierlijke bewegingen naar mij gelopen.

‘Ik zal je overal volgen,’ zegt ze.

Zoveel onderdanigheid is niet nodig, maar wat volgzzaamheid kan nooit kwaad. Ik leid haar mee naar buiten en vraag me af wat ik verder kan doen. De Arabier raadt mijn gedachten en zegt:

‘De auto krijg je er gratis bij.’

De Ferrari waarmee we naar hier zijn gereden staat in het zonlicht te schitteren alsof hij nieuw is.

Ik bedank hem, help de vrouw van zijn dromen instappen en stuif weg. Het experiment om uit te zoeken hoe snel de sportwagen is, loopt helaas al na enkele kilometers fataal af. En de herinnering wordt een voorspelling.

Ik zat met mijn vrouwelijke collega in de auto en reed naar mijn huis. Opeens verscheen een wit rookwolkje vanonder de motorkap. Ik vloekte, want de temperatuurmeter wees in de rode zone en dat betekende dat de koppakking van de motor doorgebrand was.

Zwijgend stuurde ik mijn auto naar de kant van de weg en keek bang naar rechts om haar reactie te peilen.

‘Trek het je niet aan,’ zei ze, ‘dit is een avontuur.’

Ik belde naar de wegenwacht. Ze zouden zo snel mogelijk komen. Toen ik naar een pen zocht om een kruiswoordraadsel op te lossen, vond ik in mijn jaszak het gele boek dat ik uit de bibliotheek van de burcht in een of andere tijdwereld had meegenomen: TIGLOBS & GLOBALS.

Het was een handleiding voor een tijdmachine. Op de plaats waar een futuristische bladwijzer stak, stond in de kantlijn van de linker bladzijde: WACHTWOORD DANNIE. Een wachtwoord voor een computer? Ik memoriseerde het en gooide het boek achteloos op de achterbank.

Niet veel later verscheen de hersteller. De goede man gaf de indruk dat hij de zaak de baas was, maar na een tijdje sleutelen zong hij een toontje lager. De watercirculatie werkte niet meer zoals het

hoorde en het fatale verdict kwam in de vorm van een tweede stoomwolk vrij.

Mijn collega nam de slechte tijding goed op en haar humeur verbeterde nog meer toen de opgeroepen takelwagen verscheen. Blij als een kind zat ze in het midden van de zitbank te genieten van de rit.

Omdat de garagehouder mijn auto pas na het weekeinde kon herstellen, belde ik een taxi.

De taxi was voorzien van een bruiloftsversiering. Op weg naar huis vroeg mijn collega:

‘In wat voor monsterachtige wereld leven wij?’

Meende ze dat of droomde ik? Ik kon nooit zeker van de eerlijkheid van een ander zijn. In de binnenspiegel zag ik de taxichauffeur zijn wenkbrauwen fronsen.

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg ik.

‘Drek moet dood.’

‘Drek?’

Wat voor drol was dat?

‘We moeten naar de wereld van Drek,’ zei ze.

Ik vermoedde dat de taxichauffeur de weg naar de drekkige wereld niet wist en vroeg:

‘Waar heb je het over?’

‘We zien elkaar terug in tiglob vierenveertig,’ zei ze.

Ze knipperde met haar ogen en leek uit een nare droom wakker te worden. De rest van de rit staarde ze wezenloos voor zich uit.

De vriendelijke taxichauffeur stopte na een kilometerlange omweg voor mijn huis. Ik betaalde en we stapten uit.

Ik zag onmiddellijk dat mijn huis veranderd was, hoewel ik niet onmiddellijk de vinger op het verschil kon leggen. Misschien was het de knipperende tl-buis die in de voorste kamer brandde. De buis was bovendien rood en ze trok mensen van alle kleuren aan.

Mijn collega merkte dat ik niet meer volgde en trok me aan mijn mouw naar binnen. In de hal achter de balie zat een mollige vrouw van rijpere leeftijd die me glimlachend aankeek.

Werktuiglijk nam ik mijn portefeuille uit mijn broekzak en betaalde. De receptioniste ritste de bankbiljetten uit mijn hand, wierp me een propere handdoek toe en wees de trap aan. Ik schrok, want ik wist bijna zeker dat die me naar de hel zou voeren.

Toen ik de slaapkamer binnentrad, begreep ik dat ik er al was geweest. Hoe haalden ze het in hun hoofd om me voor de tweede keer naar dezelfde plaats te sturen? Wie ze waren moest ik natuurlijk nog uitzoeken.

Mijn collega was in een wip tot op haar ondergoed uitgekled en legde zich klaar op het bed. Ik deed alsof ik moeite had met het uitkleden, ondertussen gaf ik mijn ogen de kost. Niet door naar het schaars geklede schepsel op het bed te kijken, maar om aanwijzingen te zoeken.

Aan de spiegel van het schminktafeltje hing een vergeelde foto van een meisje. Ik herkende haar onmiddellijk en riep:

‘Nazoë?’

Eindelijk liet mijn geheugen haar naam los. Ik keek achterom en herkende eindelijk de vrouw van mijn dromen. Toen schoot me ook haar naam te binnen: *Conia*. De moeder van Nazoë.

‘Haast je naar tiglob zesendertig,’ zei ze.

De slaapkamerdeur ging achter mij open. Ik draaide me om en stond oog in oog met een ruimtemannetje. De sinistere figuur richtte een wapen op mij en vuurde. Ik slingerde me zo snel mogelijk naar een andere toestand van het nu. Hoe ik dat deed had ik nergens geleerd.

Ik spreidde mijn vleugels en naderde een tuig. Waren dat de tijdcontroleurs die me zoveel last bezorgden? Eigenaardige verticale stralen omringden mij en het drong slechts langzaam tot me door dat iemand me weer te vroeg uit vijandelijk gebied had weg gestraald.

Ik stond in een cilinder waarvan de wand snel ronddraaide. De cilinder werd doorzichtiger naarmate hij vertraagde en loste helemaal op toen hij stilviel.

Ik bevond me in een kale ruimte niet groter dan tien bij tien. Ik keek omhoog en zag tien zwarte cirkels op één lijn op het plafond getekend.

Gejank trok mijn aandacht. Tot mijn grote verbazing zat Pavlov, de witte wolvin, aan mijn voeten. Ze kwispelde. Ik gaf haar een stevige klop op de flank en hoorde achter me hoe iemand zijn keel schraapte.

Geschrokken draaide ik me om en stond oog in oog met een vreemd uitgedoste, kleine man. Zijn pikzwart haar piekte en zijn krijtstreepjespak deed me denken aan een maffioso. Zijn snor maakte hem stoer.

‘Wat heb jij hier verloren?’ vroeg hij.

‘Neem me niet kwalijk, maar ik weet niet waar ik ben.’

De man draaide zich naar een raam. Hoewel de ruit ondoorzichtig was, ving hij een teken op om zijn vijandige houding te laten varen. Hij zei:

‘Je bent in global één, dat is de ruimte tussen tiglob één en tiglob nul. Tiglob betekent tijdwereld, een wereld zonder tijd, altijd dezelfde tijd. Je hebt global één, global twee, global drie enzovoort. De tijdwerelden hangen concentrisch rond de aarde of tiglob nul, dat is de planeet zelf.’

Ik kon het niet goed volgen, maar ik kreeg wel de tijd om uitleg te vragen.

‘Ik weet niet hoe ik hier kom en wat ik moet doen.’

De kleine man lette niet op mij omdat een tweede mannetje erbij kwam staan. De collega fluisterde hem iets in het oor en ging er weer vandoor.

‘Mijn naam is Skim,’ zei hij, ‘hoe heet jij?’

‘Ik ben Comar Nardiel.’

‘Welkom meneer Nardiel, ik heb net van mijn taxicollega vernomen dat we je moeten helpen.’

‘Mooi,’ zei ik, ‘leg me dan nu eens uit wat ik hier doe.’

‘Global één is voorzien van tien taxi’s. Een taxi is zo’n buis waarin je naar hier bent gekomen. Zij geven toegang tot tiglob één.’

Voor andere tiglobs bestaan er gelijksoortige ruimtes of globals met hun eigen taxidiensten. Al die diensten staan onder het bevel van de Spilbrigade. De hoofdzetel bevindt zich in tiglob één en alle tijdreizen gaan via die tiglob. En daar wringt het schoentje. Er is iemand in geslaagd om van de ene tijdwereld naar de andere te reizen zonder de global via tiglob één te gebruiken. Je begrijpt dat er zo een regelrechte chaos ontstaat.’

Ik begreep er niets van, maar dat durfde ik niet te zeggen. Dus knikte ik.

De collega verscheen opnieuw op het toneel en zei:

‘Skim, ze hebben onze bezoeker in tiglob één gelokaliseerd. Op het controlepaneel brandt het gele lampje van een opruimer.’

‘Oké Toelio, stuur snel opruimer zeven door taxi drie om hen af te leiden. Ik zal meneer Nardiel via taxi negen naar tiglob zestien sturen.’

Toelio rende weg en ik volgde Skim in de hoop dat de taximanen het goed met me meenden. Voor taxi negen hield Skim halt en gaf me teken om binnen de cirkel te gaan staan.

‘Wat moet ik doen?’ vroeg ik.

‘Om de Spilbrigade af te leiden gaan we een opruimer terugsturen, dat is iemand die speciaal is opgeleid om verdwaalde reizigers te helpen,’ zei Skim, ‘jij moet enkel reizen en kijken.’

Ik had de tijd niet meer om uit de zwarte cirkel te stappen, want Skim had de afschietprocedure al in werking gesteld. Langzaam vervaagde mijn omgeving en ik had de indruk dat ik opsteeg. Ik hoorde Pavlov huilen omdat zijn baasje hem alweer in de steek had gelaten.

Ik bevond me op de bovenverdieping van mijn huis. Een korte zoektocht door de kamers maakte me duidelijk dat ik alleen was. De vrouw van mijn dromen was verdwenen.

De tijdspiraal stond stil. Misschien maar voor even en daarom haastte ik me mijn broekzakken en hemdzakje naar de magische

munt af te zoeken. Ik vond niets, maar in mijn geheugen stonden wel twee getallen geëetst: 36, 44.

Na het ontbijt besloot ik mijn belevissen in mijn dagboek neer te pennen. De datum op de videorecorder gaf 29 augustus 86 aan. Ik voelde aan dat iemand mijn leventje door elkaar gooide, maar voorlopig bleef ik waar ik was.

Opruimer 7 rende naar taxi 3. Haar voetstappen weerklonken hard door de ruimte, maar ze hoorde alleen de telepathische stem in haar hoofd: *Onze kijker is er eindelijk in geslaagd global één te bereiken. Je kunt nu ongezien wegglijpen naar tiglob zestien. Zorg dat deze opdracht niet mislukt.*

Tijdelijk opereerde ze als opruimer voor de Spilbrigade. Hoewel het mogelijk was om zonder de globals naar een andere tiglob te reizen, wilde Mohai Noën, leider van de Spilbrigade, controle uitoefenen op tijd en ruimte.

Hij maakte jacht op alles wat rook naar tijdcontroleurs die hun boekje te buiten gingen. Op de koop toe speelde hij onder een hoedje met de inventieve hackers die Nazoë Sento, de bedrijfsleider van VÉËR, het vuur na aan de schenen legden.

De opruimer liet zich door de cilinder omsluiten en kwam iets buiten de muren van de hoofdzetel van de Spilbrigade in tiglob 1 terecht. Er stond veel op het spel. Ze stelde de wereld in de waagschaal, de toekomst lag in haar handen.

Desmo Grin keek geschrokken naar het controlepaneel. Hij zag een geel lampje groen worden, en daarna weer geel. Was dat een fout van de verouderde apparatuur? Hij had er helemaal geen kaas van gegeten en liet het alarm voorbijgaan. Onrustig keek hij achterom naar zijn collega's die gelukkig niets hadden gemerkt.

Opruimer 7 bleef slechts even in tiglob 1, lang genoeg om haar tiglobmeter op 16 in te stellen. In haar gezichtsveld zag ze de hoofdzetel van de Spilbrigade vertroebelen als een langzaam deinend wateroppervlak. De cirkels vermeerderden en vormden een ronde spiegel waarin ze zichzelf zag binnenstappen. Ze voelde de sensatie van het doorwaden tot in elk van haar atomen.

De reis was kort. Ineens stond ze op een kleine binnenplaats met in de hoek een draak aan een ketting. Het ondiep merkte haar

niet op toen ze zich naar de trap haastte. Bovenaan de trap bleef ze even aan de deur luisteren om zeker te zijn dat er niemand in de kamer erachter was.

Ze bevond zich in een magisterburcht aan de kust. Hoewel de vesting er goed beveiligd uitzag, kon ze de deur relatief gemakkelijk open krijgen met een normale slotzoeker. De deur klikte bij de goede code gewoon open.

In de eerste kamer stond een boekenrek. Ze had geen tijd om te lezen en liep naar de aanpalende kamer.

Boven het antieke bureau in de studeerkamer hing het portret van een slordige man met achteruitwijkend grijs haar, het begin van voorhoofdskaalheid en een afhangende witte snor. Alleen de ogen gaven het kwieke karakter van de man weer. Het was de geniale man met zijn onwaarschijnlijke ideeën, zijn naam kent iedereen: Einstein.

De man in de kamer leek op zijn idool aan de wand. Alleen zijn haar was niet helwit maar pikzwart, net zoals zijn lange mantel die tot op de grond hing.

Magister Eloï had de eerste versie van de memotrans uitgevonden. Daarmee kon hij van tijdwereld veranderen zonder daarvoor via tiglob 1 te moeten reizen. Het systeem werkte met gedachtecontrole.

Opruimer 7 zag hoe Eloï een cilindervormige cabine naar buiten duwde en via een smal deurtje naar binnen ging. Er was net plaats genoeg voor één rechtstaand persoon. De binnenkant van de cabine kon opruimer 7 vanaf haar schuilplaats niet zien.

Een vreemd gezoem weerklonk en de smalle opening van de cabine sloot zich. Het dak van de cilinder daalde langzaam tot er slechts een platte schijf op de grond overbleef, waarvan de cirkelomvang verkleinde tot een druppel kwik die in het niets verdween.

Lisa – Opruimer 7 – vermoedde dat de ambitieuze magister zijn nieuwste tijdmachine uittestte om naar andere tijdwerelden te reizen. Ze had nu vrij spel om naar aanwijzingen in verband met de

schuilplaats of de gevangenis van Nazoë Sento te zoeken. Buiten krijste de draak, maar als waakhond stelde hij niet veel voor.

Ze doorzocht de mappen op het bureau maar vond niets bijzonders. Toen ze de muis beroerde, lichtte een computerscherm op. Ze herkende de gegevens op het scherm als elektronische berichten. Onderschepte magister Eloï de gegevensuitwisseling van de Spilbrigade om een idee te hebben over wat er zich in de tiglobs en globals afspeelde?

De meeste berichten hadden niet onmiddellijk betrekking op bewegingen tussen de tijdwerelden maar veeleer op misdadige feiten die zich op aarde ongehinderd afspeelden. Er was een bericht dat Lisa zeer interessant vond: ALARM IN TIGLOB 16, FASE GEEL, TWEE INDRINGERS, KWADRANT DRIE, 1 KIJKER EN 1 OPRUIMER. Dat kon enkel de kijker zijn waarover haar opdrachtgever had gesproken, samen met een van haar collega's.

Omdat Eloï elk moment terug kon komen, ging Lisa weer naar buiten. De draak lag rustig tegen de muur en likte met zijn lange gespleten tong de schubben op zijn rechterpoot schoon.

Lisa schrok toen ze een bulderende stem hoorde vragen: *Waar zal ik je heen brengen?*

Ze keek om zich heen maar zag niemand.

Ze hebben me allerlei kunstjes geleerd weet je, ik kan niet alleen vliegen maar ook praten.

De draak draaide zijn kop en keek haar met vurige ogen aan. Lisa bleef op een veilige afstand van het beest. Toen hij weer sprak, bewoog zijn muil niet.

Komt er nog wat van? Maak me los en je zult je wens in vervulling zien gaan.

Zijn achterpoten waren met ringen via een ketting in de muur verankerd.

'Ik zou niet weten hoe ik jou kan bevrijden,' durfde Lisa te zeggen.

Dat is gemakkelijker dan je denkt. Je loopt terug naar binnen en haalt de sleutel die aan een lichtbol rechts van de deur hangt.

En nog iets, op het bureau in de studeerkamer ligt een toestelletje dat wel van pas kan komen als je het mij vraagt. Breng het mee, want ik ben te groot om het zelf te gaan halen.

Lisa twijfelde, maar uiteindelijk deed ze wat de draak vroeg. Ze haastte zich terug naar de studeerkamer in de mening dat het beest raaskalde, maar ze vond daadwerkelijk een sleutel aan een lichtbol. En op het bureau lag een ding iets groter dan een normale afstandsbediening van een tv, zoals de draak had gezegd.

Toen ze het computerscherm weer zag staan, bedacht ze iets. Ze kende genoeg van computers om Eloï een nachtmerrie te bezorgen en startte het formatteringsprogramma. De computer vroeg: AL UW GEGEVENS WORDEN GEWIST, DOORGAAN? Lisa drukte de letter j van ja in waarna ze glimlachend naar buiten rende.

De draak liet zich gewillig van de schakels bevrijden. Na enkele vergeefse pogingen vielen de enorme sloten een na een met een doffe klap op de stenen vloer.

Het beest sloeg zijn vleugels uit en zweefde naar de uitgang van de burcht, waarbij het zonlicht op zijn schubbenhuid veelkleurig weerkaatste. Hij bleef er als een helikopter in de lucht hangen en vroeg met luide stem: *Mag ik gaan of wil je dat ik iets voor je doe?*

‘Als ik weet wie jij bent, kan ik misschien iets bedenken,’ zei Lisa.

Ik ben Nazoë Sento. Een oude man in een grot heeft me iets laten drinken waardoor ik de vorm van een drago aannam. En magister Eloï kon mij verschalken omdat hij een verwoede draquentemmer is. Nu ga ik op zoek naar Drek in tiglob vierenzeventig.

‘Ik weet niet wie Drek is,’ zei Lisa, ‘maar ik kan je wel op weg helpen.’

De drago landde op de binnenplaats en Lisa klauterde via zijn voorpoot tot tussen zijn vleugels.

De drago vroeg telepathisch: *Klaar?*

‘Ga je gang.’

Ze wees de draak de juiste richting aan en zette zich schrap voor de vlucht. Lisa hield zich aan enkele uitstekende schubben

vast terwijl ze door het avondlijke luchtruim kliefd. De koude wind deed haar rillen in de schaduw van de op- en neergaande vleugels.

Terwijl ze naar het brede strand onder haar keek en de burcht in de verte zag vergroten, hoopte ze dat de kijker op post zou zijn.

Die zondag in juni van het jaar 106 was de wereldoorlog al vijf jaar gestreden. Het was niet de schuld van een of andere god, wel van enkele onruststokers die het behoud van hun godsdienst hoger inschatten dan die van de aarde.

Het stof dat door de verwoestende oorlog was opgeworpen, zorgde voor een broeikas-effect. Wellicht zou het nog tientallen jaren duren eer de zonnestrallen de aarde konden opwarmen. Tot die tijd stelde Conia zich tevreden met de warmte van haar kind dat liever binnen speelde. Haar man had minder geluk gehad. Hij had meegevochten en was aan een te hoge stralingsdosis bezweken.

Het was nog vroeg in de morgen maar slapen kon ze niet meer. 's Nachts daalde de temperatuur nauwelijks enkele graden.

Ze dacht terug aan de attente man die ze ooit had gekend. Ze koesterde de herinneringen aan hem. Hij had voor Nazoë een goede vader kunnen zijn.

Ze schrok op uit haar mijmeringen toen Nazoë opgewonden haar slaapkamer kwam binnengelopen, roepend:

‘Mamma, kom kijken, een druppelende wolk.’

‘Druppels?’ vroeg ze, ‘regent het?’

‘Ja, kom mee.’

Ze sprong uit bed en volgde haar dochter in slaapkleed naar buiten. Ze rende het pad af naar de groep dode bomen en zag Nazoë, die een tiental meter vooropliep, voor haar ogen in het niets verdwijnen.

Op de plaats waar haar dochter verdwenen was, merkte ze een cilindervormige mistbank op. Het gerucht ging dat het nawerkende effect van de wereldoorlog sommige plekken tot tijdsbarrières had

gemaakt. Had de muur van druppels haar dochter opgeslokt en haar naar een andere plaats en tijdstip getransporteerd?

Toen Conia de mist binnenwandelde, voelde ze de koelte van de druppels op haar gezicht en handen neerslaan. Tot haar grote opluchting stond Nazoë haar niet veel verder op te wachten.

Ze snelde erheen en vroeg:

‘Kindje, mankeert je iets?’

Nazoë keek op en glimlachte.

‘Mamma, kijk wat ik heb gevonden.’

Nazoë overhandigde haar de munt die ze net van de grond had opgeraapt.

De kleur van de mist veranderde geleidelijk van rood, oranje, geel, groen, blauw, indigo naar violet. Nazoë had de deur én de sleutel gevonden. Een andere wereld zoog hen onherroepelijk op.

De contouren van een middelgrote stad doemden op. Er was geen spoor meer van een kapotgebombardeerde wereld te zien, wel van een wereld die langzaam uit elkaar viel. Nazoë schrok niet. Ze was zeven jaar en oud genoeg om zich de oude wereld te herinneren.

Conia keek op naar een reclamebord waarop achter elkaar de temperatuur, het uur en de datum verschenen; alleen het jaartal ontbrak. Ze nam haar kleine meid aan de hand en wandelde de winkelstraat door. De meeste winkels waren gesloten en dat betekende dat het zondag was.

Bij een bakker hield ze halt en keek door de etalage naar binnen. Op de zondagkrant stond: 6 juni 1986. Die vermelding had enkele bijzondere consequenties: ze was nog niet getrouwd en haar dochter was nog niet geboren. Af en toe flitsten rode bliksem-schichten door het luchtruim, nog veraf maar naderend.

Conia had ervaring met de wispelturigheid van de tijd. Haar herinneringen bepaalden haar verdere reis en de bestemming zou weleens verrassend kunnen zijn.

Onverwacht nam haar dochter haar bij de hand en zei:

‘Vooruit mamma, zoek de man van je dromen.’

Conia keek verwilderd om zich heen en liep met grote stappen naar een telefooncel. Het telefoonnummer was na al die tijd en de doorstane emoties in haar geheugen gegrift.

Nazoë rende achter haar moeder aan en riep:

‘Om ter eerst, mamma?’

Conia keek haar dochter die in de massa verdween angstig na. Haar mond begon te beven en een huilbui was niet veraf.

Een dagje werken had me goed gedaan, toch was ik blij dat ik bijna thuis was, ook al zat niemand mij daar op te wachten.

In de trein filosofeerde ik over mijn emotionele wereld. Ik kon niet zonder liefde. Het was allemaal begonnen met de onbreekbare band met mijn moeder. Zij had alles voor me gedaan en probeerde dat nog steeds te doen.

Andere vrouwen had ik op verschillende manieren liefgehad: de eerste vond seks slechts tijdverdrijf, de tweede had ik in het geheim bemind en de derde had mijn platonische liefde enkel vermoedt. Ik had er alles aan gedaan om hun liefde te winnen, maar elke keer was ik ze verloren. Liefde was en bleef onbereikbaar. Ik kon die stelling niet bewijzen, het was een axioma dat je klakkeloos vanbuiten moest leren.

De drie vrouwen associeerde ik met drie concentrische cirkels die langzaam uitdeinden op de zee van mijn geheugen. De eerste cirkel opende een deur naar een herinnering die er ooit was, de tweede naar een belevens zonder weerga en de derde naar een droom die nog moest uitkomen.

Ik stapte van de trein en liep voorbij een openbare telefooncel waarvan de telefoon rinkelende. Niemand nam op, iedereen liep ongeïnteresseerd voorbij.

Een meisje kwam voor me staan en vroeg:

‘Mag ik even uw telefoonkaart lenen?’

Ik had toevallig een kaart waarvan de belwaarde bijna was opgebruikt.

‘Hier kindje, die mag je houden.’

‘Dank u wel,’ zei het meisje beleefd.

Ze verdween snel in de massa.

Toen ik op het parkeerterrein naar mijn auto liep, viel mijn blik op een blinkend ding op de grond: een munt met de hoofdletter S erop. Haastig raapte ik ze op.

Nahijgend van haar spurt en met de kaart zwaaiend riep Nazoë:

‘Mamma, ik heb een telefoonkaart.’

Toen Nazoë weer bij de telefooncel aankwam, vroeg Conia:

‘Hoe kom je aan die kaart?’

‘Ik heb ze gekregen van een voorbijganger,’ zei Nazoë, ‘hier, probeer ze eens uit.’

Met trillende hand nam haar moeder de hoorn op en drukte het telefoonnummer in. Groen licht vulde de telefoonkoepel. Nazoë hoopte dat de telefooncentrale niet over zou schakelen naar een antwoordapparaat, voor altijd weg van de enige man die hen kon helpen. Maar ineens schoot haar iets te binnen.

‘We zitten in het verleden en hij woont nog bij zijn ouders.’

Haar moeder keek haar onbegrijpelijk aan.

‘Ken je dat telefoonnummer nog?’ vroeg Nazoë.

Hun wereld dreigde in te storten. Het was afgelopen en ze zouden onherroepelijk naar hun eigen wereld terug flitsen.

Blauwe lichtpijlen weerkaatsten op een nummerplaat van een traag voorbijrijdende toeristenbus uit Nederland. En de zwarte cijfers op het gele bord weekten een belangrijke herinnering los.

Het was een drukke werkdag geweest en ik liet me thuis in mijn zetel ploffen. Ik bestudeerde de munt die ik in het station had gevonden maar kon er geen enkele functie aan toeschrijven, behalve dat ze als geldstuk kon dienen in een land dat ik niet kende. Ik borg ze veilig in mijn portefeuille op.

De telefoon in de woonkamer rinkelde en ik besloot al na drie tonen op te nemen.

‘Met Comar Nardiel.’

De stilte aan de andere kant van de lijn klonk onheilspellend. Toen weerklonk een vrouwenstem:

‘Hoi.’

‘Met wie spreek ik?’

‘Vraag Conia Sento morgen om met haar te gaan wandelen,’ zei de vrouw, waarna ze de verbinding verbrak.

Toevallig was dat de naam van mijn favoriete, vrouwelijke collega en ik dacht er al weken aan om haar dat te vragen.

Een bliksemschicht kliefde de hemel in twee. De lucht kleurde achtereenvolgens violet, indigo, blauw, groen, geel, oranje en rood. Conia nam haar dochter stevig in de armen en keek toe hoe de oude wereld rondom hen plaats maakte voor een totaal nieuw landschap, veel mooier dan eerst.

Ze droegen geen ponnen maar tweedelige pyjama’s die strak zaten. Achter een bomenrij, waar haar eigen vervallen huis moest staan, merkte Conia een villa op. Er was geen ander huis in de omgeving te zien. Samen renden ze naar het huis, want daar was het allicht warmer.

De open voordeur nodigde hen uit om binnen te gaan. Het leek hen logisch naar boven te gaan, naar hun slaapkamers. De eerste slaapkamer was leeg, maar het bed was beslapen. Aan het vele speelgoed te oordelen was dat de slaapkamer van Nazoë.

Het kind gooide zich in het warme bed en draaide zich op de goede zij zodat ze alleen mooie dromen zou hebben. Niet veel later stapte ze een heuse nachtmerrie binnen, een die haar droomwereld dramatisch groen kleurde.

Conia sloop naar de tweede deur en opende ze. Geschrokken deinsde ze terug maar begreep snel dat ze zichzelf in de spiegel van de badkamer had gezien.

De achterste deur in de gang stond op een kier en een stralenbundel zonlicht scheen erdoorheen. Conia duwde de deur langzaam open en werd een lekkere geur gewaar. Een bed kwam

tevoorschijn, vervolgens een man die op zijn rug lag te slapen. Ze herkende hem en het ongemakkelijke gevoel verdween.

Ze zette zich op de rand van het bed en kroop zo stil mogelijk onder de deken. Op haar zij, met haar achterwerk naar de man gericht, wachtte ze ongeduldig af.

Ik slenter door een woestijn. De lucht kleurt achtereenvolgens rood, oranje, geel, groen, blauw, indigo en violet. Tegelijkertijd wordt de maan blauwer vanaf de aarde gezien en draaien de astronauten van blijdschap rond een gele Mars in een ruimte zonder wereldoorlog.

Iets trekt me spiraalsgewijs omhoog. Ik nader een tuig, of het tuig mij. Het ding lijkt verdomd veel op een grotere versie van de munt met de S erop. Een ruimtetuig?

Ik schrok wakker en voelde me duizelig. Ik lag op mijn rug in bed en het deken bewoog naast me. Glimlachend vroeg ik:

‘Is er iets?’

De vrouw draaide zich naar mij en zei:

‘Nu ben jij er weer.’

De vrouw van mijn dromen kuste me teder, nauwelijks voelbaar op mijn lippen. Als antwoord gaf ik haar de meest doordringende tongkus aller tijden. Vervolgens plaatste ik mijn welgemikte kussen in haar nek, op haar borsten en buik, tegelijkertijd gleden mijn handen langzaam van haar borstjes naar haar heupen. Ze wipten op de maat van mijn stotende bewegingen en ik hield zo ontzettend veel van haar.

In de pauze na onze exploratie fluisterde ze in mijn oor:

‘Wat ben je lief voor me.’

Ik was dat omdat ze koude handen had als we door het park wandelden. Omdat onze knieën elkaar raakten als we een kop koffie bestelden in een rustig café. Omdat ik ‘s avonds haar parfum nog op mijn kleren rook terwijl we elkaar in slaap praatten.

‘Ik heb je nodig zoals een bloem de zon,’ filosofeerde ik.

Toen reikte de vrouw naar iets op het nachtkastje en zei:
'Nazoë heeft ook zo'n munt gevonden. Hoe kom jij daaraan?'
'Gevonden in het station,' verklaarde ik.

En dat was nog niet alles. Ik herinnerde me een telefoontje van een vrouw die me aanraadde mijn collega te vragen om te gaan wandelen in het park. De volgende morgen had ik Conia Sento in de kinderboerderij ontmoet en niet veel later waren onze middagwandelingen in een echte relatie uitgedraaid.

De vrouw naast me had Nazoë genoemd. Ik durfde niet te vragen wie zij was omdat ik het onderhuids wel wist.

We staarden naar de munt. Ik begreep dat het een ontvanger was die gedachten peilde, er de overeenkomstige tijd opplakte en een mechanisme in werking stelde dat je naar die gebeurtenis transporteerde. Ik hield me voor mijn gedachten geordend te houden, want ik wilde niet nog eens in de tijdkolk verdrinken.

Het beste kon ik dat al slapend doen.

Het groene oerwoud is stil. Te stil. De dieren zijn voor haar weggevlucht. Het regent kleine druppels, die van blad tot blad vallen en vergroten.

Nazoë Sento schrikt van een beweging in het struikgewas rechts van haar. Tot haar grote verbazing komt een soldaat tevoorschijn. Hij ziet haar niet, hij staat daar maar, met zijn armen slap langs zijn lichaam hangend en de blik op oneindig. In zijn gezicht is een zekere gelatenheid af te lezen.

Alsof hij nog maar één oplossing voor zijn uitzichtloze toestand kent, laat hij zijn geweer vallen en zet een stap vooruit. Aan zijn voet klikt het. Een mijn springt ongeveer een meter omhoog en knalt in duizend stukjes uit elkaar.

Nazoë slaat haar armen voor haar gezicht maar voelt geen pijn. Ze herademt opgelucht. Ze hoort geen gekerm en dat is goed, want de soldaat is beter af dood. Wanneer ze opkijkt, is er geen verhakkelde soldaat te zien. Wellicht is hij samen met zijn toekomst in atomaire deeltjes uit elkaar geblazen.

Ze wandelt verder tot ze bij de rand van het oerwoud aankomt. Het uitzicht is niet verbazend mooi maar stinkend vies. Krijsende meeuwen cirkelen boven een stortplaats. De vogels krijgen haar in de gaten en komen als geleide raketten op haar af gevlogen.

Nazoë gaat ervandoor, terug het oerwoud in. Ze verstart bij het horen van een schreeuw die door merg en been snijdt. Het is haar eigen kreet, omdat een tiental vogels hun bekken in haar vlees vastprikken.

Nazoë schrok wakker. De nachtmerrie met de vogels was voorbij. Ze wierp een blik in de slaapkamer en begreep dat ze niet meer in haar eigen bed lag maar in een groot hemelbed in een nog grotere kamer. Door spleten in de muur straalde licht naar binnen.

Snel sloeg ze de zware deken van zich af en stapte uit het bed. Ze was blij met het warme slaapkleed dat ze droeg, want de thermostaat mocht wel een streepje hoger staan. En het was er veel te stil om goed te zijn.

Op haar blote voeten liep ze naar een opening in de muur en keek naar buiten. Ze merkte ondanks de middeleeuws ingerichte kamer dat er een venster in zat, een comfort dat menig ridder in die tijd ontbrak.

Een donkerblauwe, bijna zwarte zee spreidde zich over de hele horizon uit. De kleur van de zee klopte in het plaatje, maar de lucht had alle kleuren van de regenboog. Ze lagen als schillen rond de tepellen uit die de wereld was. Het strand kreeg daardoor een paarse schijn die onnatuurlijk overkwam.

In plaats van in de diepste kelder gevangen te zitten, zat ze in het hoogste torentje van een burcht. Bij die gedachte liep ze naar de massiefhouten deur en haalde er de grendel af. De deur ging geluidloos open.

Voor haar gaapte de opening van een ronde lift. Ze stapte in en een cilinder sloot zich rondom haar. De vier dimensies krompen in elkaar terwijl haar lijf zich uitstreekte in amper één dimensie.

Ineens was ze in een donkere kamer zonder ramen. Ze vermoedde dat ze nog steeds in hetzelfde gebouw was. Het nachtgewaad had plaats gemaakt voor een strak, zwart latexpakje en ze voelde zich stukken ouder. Ze had nu ook vrouwelijke vormen die mannen deden staren.

Een open haardvuur brandde onder een immens grote schouw. Een witte wolf die op zijn zij ervoor lag te slapen, veerde recht en kwam naar haar gelopen.

Terwijl ze de wolf achter de oren krieuwelde, kwam een man vanachter een hoge zetel vandaan. Hij ging in het licht van een spot staan zodat Nazoë hem goed kon zien. Achter hem hing een ouderwets schilderij van een man die zijn evenbeeld was: Newton.

Hij droeg een witte pruik met lang haar tot op de schouders. Zijn wenkbrauwen pasten er goed bij, want die waren ook wit. Zijn kleding leek op die van haar, maar zijn ritssluitingen blonken goudachtig in de gloed van het haardvuur. In de rechterhand die naast zijn lichaam hing, hield hij een boek vast.

‘Mijn naam is Mohaï Noën, voorzitter van de Spilbrigade. Ik raad je aan even te luisteren zonder mij in de rede te vallen.’

Nazoë fronste haar wenkbrauwen, maar gelukkig nam hij dat niet als een onderbreking aan.

‘Ik heb je hierheen gehaald omdat jij mijn carrière om zeep kunt helpen. Ik zal je aan magister Eloï uitleveren. Hij zal je niet vermoorden, want dat heeft geen zin in het tiglobstelsel. Enkel in tiglob nul ga je dood, of de oude aarde zoals je wilt. Je kunt nu gaan. Hij zal je goed kunnen gebruiken voor allerlei experimenten.’

Mohaï richtte een soort afstandsbediening op haar.

Ze voelde zich al voor de helft op die andere plaats, maar ze had geen enkel idee over de tijd.

Pavlov keek toe hoe Nazoë Sento in het niets verdween. De wolf slenterde terug naar de warmte van de haard, bleef daar even besluiteloos stilstaan en liep er dwars doorheen.

Nazoë bewandelde een pad door een ruig heuvellandschap. In plaats van haar naar een zekere Eloï te sturen, had Mohai haar in dit onherbergzame landschap neergezet. Met de hulp van de witte wolf vond ze echter een weg door het labyrint van kloven en bereikte ze uiteindelijk de ingang van een grot.

De wolf ging naar binnen. Ze besloot hem te volgen tot ze het buitenlicht niet meer kon zien. In het weinige licht zag ze stalagmieten en stalactieten als de tanden van een reus. Even verder ontwaarde ze een in de rots uitgehouwen tafel.

Opeens galmde een stem door de grot:

‘Ik ben klaar, maar kun jij hetzelfde zeggen?’

Had een bewegingscamera haar opgemerkt en een mechanisme in gang gezet om enkel bevoegden binnen te laten?

‘Wie ben jij,’ vroeg Nazoë.

‘Doe ik de deur voor je open of niet?’

‘Welke deur?’

‘Wil je passeren of niet? Zeg het dan.’

‘Natuurlijk wil ik verder.’

De stem werkte op haar zenuwen. De ondervrager leek niet op haar vragen te willen reageren.

‘Welke deur wil je dat ik opendoe?’

‘Doe eindelijk eens die deur open,’ riep Nazoë.

‘Er is een deur om te komen en er is een deur om te gaan, maar jij moet kiezen, kies dan!’

Nazoë gaf het op en zei:

‘Dan niet.’

Ze had zich al half omgedraaid toen de stem zei:

‘Kom maar verder. Ik verwachtte je.’

Ze keerde zich weer om en zag een oude man achter de tafel staan. Hij had twee gezichten. Het ene moment leek hij op Einstein en het volgende moment had hij meer weg van Newton.

‘Welkom,’ zei hij, ‘mijn naam is Cerco Dio. Jij bent Nazoë Sento, is het niet?’

Nazoë reageerde niet.

‘Ulma,’ riep Cerco.

Meteen kwam een knappe vrouw vanachter de stenen coulissen het toneel opgelopen. Iets te schaars gekleed, vond Nazoë.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vroeg Ulma.

‘Breng een warm drankje, want Nazoë zal het koud hebben.’

‘Dat valt wel mee,’ zei Nazoë, ‘ik kom net van een plaats waar het te heet onder mijn voeten werd.’

‘Breng haar dan iets koels,’ zei Cerco tegen Ulma.

Ulma verliet heupwiegend het toneel en verdween in een nis.

‘Waar ben ik en wat doe ik hier?’ vroeg Nazoë.

Cerco glimlachte geheimzinnig en zei:

‘Je bent in tiglob zesendertig. Waarom jij hier bent zul je snel begrijpen.’

Ulma kwam aangelopen met een longdrinkglas waarin een groen goedje zat. Ze overhandigde het Nazoë. Het leek op ijsthee, of het ook zo smaakte probeerde ze niet onmiddellijk uit.

Ulma liep de weg terug die ze was gekomen.

‘Neem je tijd,’ zei Cerco.

Nazoë nipte van het drankje en het smaakte goed. Een grote dorst dwong haar het glas in één teug op te drinken.

Een angstaanjagend effect liet zich al snel voelen. Tot haar ontsteltenis merkte ze dat haar huid in brand leek te staan. Op de koop toe was er iets wat haar naar alle kanten deed uitdijen waardoor haar kleding scheurde. Haar armen groeiden zienderogen tot voorpoten. Toen ze ook nog van kleur veranderden, werd ze pas echt bang.

Haar benen waren ondertussen fors verdikt en hadden dezelfde groene kleur gekregen. Overal glinsterden schubben in het weinige buitenlicht dat tot in de zaal doordrong. Haar schouderbladen veranderden in reusachtige vleugels en begonnen spontaan

te klapwieken, ook haar brein leek naar drakennormen te werken. Ze wilde iets vragen, maar haar drakenmuil bewoog niet.

Cerco begreep haar gedachten, maar hij sprak met zijn mond: ‘In de gedaante van een drago kun je onopvallend de wereld van Drek binnengaan.’

Nazoë vroeg: *Wie is die Drek?*

Kon ze buikspreken?

Cerco kon er niet om lachen en zei:

‘Drek is een draak.’

En wat doe ik dan met die draak, opeten?

‘Nee, afmaken. Het is voldoende om een deel van zijn lijf af te kappen.’

Doe ik dat in mijn eentje of krijg ik hulp?

‘Je moet zelf uitvissen waar Drek zich verstoppt. Ik kan de wispelturige tijd niet meer bijhouden, maar magister Eloï in tiglob zestien weet er het fijne van.’

Oké, waar wacht je nog op? Wijs me de weg.

Hoe sneller ze van dat ellendige lijf verlost was hoe beter.

Cerco stak zijn beide armen in de lucht en prevelde enkele commando's.

Nadat Nazoë de draak op knetterende manier was verdwenen, riep Cerco zijn hulpvaardige assistente om hulp:

‘Ulma, zoek Tsjernobyl eens voor mij op.’

Nazoë kreeg geen tijd om haar omgeving in zich op te nemen, want een man kwam haar tegemoet met een grote frisbee in zijn hand. Ze wist nog niet wat haar capaciteiten als draak waren, anders had ze haar vliegtechniek kunnen gebruiken om uit de handen van de man te blijven. Ze had ook een spies kunnen uitspuwen, maar het ging allemaal veel te snel omdat hij magie bezat.

Haar aanvaller gooide de frisbee. De schijf vloog tot boven haar hoofd. Te laat merkte Nazoë op dat een zwart net uit de lucht neerdaalde en over haar heen viel. Er was geen ontsnappen meer aan.

Haar vleugels raakten verstrikt in de grote mazen van het net en daar zat ze dan, gevangen door Eloï de drakentemmer.

Net op zijn verjaardag moest Vitas Quet op onderzoek uitgaan op een planeet waarvan de bewoners in alle opzichten vijandig tegenover buitenaardsen stonden. De centrale van Tsjernobyl was niet meer zo goed beveiligd en hij kon de sarcofaag zonder problemen binnengaan.

De schuine gang die de bouwvakkers hadden uitgehakt om naar het smeltende radioactieve afval te zoeken, gaf uit op een grote galerij waarvan de muren versierd waren met tekeningen. Het geheel leek op een tijdsband die de afgelopen eeuw voorstelde met de wereldoorlog als hoogtepunt.

De grootste tekening besloeg bijna de volledige muur aan de noordkant. Vitas kon twee helften van een ei onderscheiden, waarvan de schalen zijdelings uit elkaar waren gevallen en waaruit twee kleine draken naar buiten kropen, met daarboven een ronde schijf met schillen eromheen. Het was een symbool voor het einde van een oude wereld en het begin van een nieuwe.

In het hartje van de sarcofaag, waar zich vroeger de uraniumstaven hadden bevonden, voelde hij de neutrino's door zijn lichaam schieten, kettingreacties veroorzakend en Einsteins beroemde formule bewijzend, die van de massa's energie. Hier nog langer vertoeven zou van zijn toch al broze lichaam een kankergezwell van formaat maken. Het stalen omhulsel dat de bouwvakkers rond de dodelijke stralingsbron hadden opgericht, was echter sterk. Het moest immers langer dienen dan de grote piramides van Egypte bestonden.

Vitas kende de geschiedenis van de aarde en was verrukt over de dingen die de mens had bewerkstelligd, maar voor de grote doods-kist waarin hij zich bevond, had hij een gezonde portie angst. Hij haastte zich door de lange gang naar buiten, de frisse avondlucht in.

Terwijl hij naar de sterrenhemel keek en gammastraling achter hem onverminderd verderf zaaide, bedacht hij dat minder shade-lijke stralen ook in de openlucht op zijn hersenpan inbeukten.

Ultraviolette lichtgolven lieten hem in het verleden kijken. Infrarode lichtgolven drongen door het ruimtestof en gaven hem een klaar beeld van wat eens zo onbereikbaar had geleden. Röntgenstralen bewogen zoals vanouds dwars door hem heen en gaven als het ware een blauwdruk van hem weer. En lange radiogolven konden hem misschien een stem uit de ruimte laten horen, een schreeuw van een wezen dat zich ook alleen in het heelal waande. Gelukkig was er nog zichtbaar licht, want zonder dat zou het maar een donkere bedoening zijn.

Vitas Quet had alles achtergelaten om op zoek te gaan naar signalen van andere werelden. Zijn ruimtetuig had net genoeg brandstof gehad om de aarde te bereiken. Hij had niet geweten waar hij zijn onderzoek moest beginnen en had daarom een radioactieve plek uitgekozen. Dat was voor hem een bewijs van de aanwezigheid van een intelligente levensvorm. Na zijn bezoekje aan het vervallen gebouw was hij daar niet meer zo zeker van.

Hij keek over de verlaten vlakke, zwak verlicht door de maan. Enkele honderden meters naar het zuiden zag hij een stralenbundel loodrecht de hemel in schijnen. De zuil kleurde achtereenvolgens rood, oranje, geel, groen, blauw, indigo en violet. Het licht werd net genoeg gebroken om een regenboog in te kleuren. Hoopvol liep Vitas naar de lichtgeiser.

Dichterbij merkte hij dat een grote ventilator in de grond een stroom mist uitbraakte. Hij had helemaal geen idee wat hij moest doen, maar een telepathische stem met veel gezag beval hem: *Ga op het rooster staan.*

Hij deed dat. Zodra de stoom hem helemaal omringde, brak het witte licht weer in zijn gekleurde kompanen, rood, oranje, geel, groen, blauw, indigo en violet, waarna de nachthemel plaats maakte voor een halfduistere grot.

Een oude man in een wit gewaad stond voor hem en zei:

‘Welkom in tiglob zesendertig.’

Vitas wist geen raad met het hoofd van de man dat twijfelde tussen twee gezichten. De oude man kreeg daardoor de kans zijn verhaal te doen:

‘Je bent op zoek naar een leefbare planeet. Wel, momenteel is de aarde de enige planeet in het heelal waar leven is. De kans dat twee planeten gelijktijdig levende wezens voortbrengen is nihil. Communicatie tussen die werelden is onmogelijk, maar communicatie tussen de tijdwerelden bestaat, zoals je hebt gemerkt. Jouw ruimtetuig blijkt een tijdtuig te zijn.’

Vitas begreep dat hij zelf een aardbewoner was.

De oude man maakte een cirkelvormig teken in de lucht en onmiddellijk begon Vitas’ huid te tintelen. Zijn lichaam leek in alle richtingen uit te dijen, zijn kleren scheurden van het lijf. Zijn schouderbladen ontpopten zich tot vleugels en zijn lijf was bedekt met matte schubben. Een gevolg van de radioactieve straling in de sarcofaag?

Zijn mutatie zette zich door tot in zijn brein. Informatie over zijn opdracht hoorde daar automatisch bij. Tijdelijk speelde hij de rol van een draka, een menselijke draak en lid van de Spilbrigade.

‘Rep je naar tiglob zestien,’ riep de ouwe.

Vitas verhief zich elegant van de grond alsof hij altijd al gevlogen had en verliet de tijdwereld om naar een betere te reizen. Toen hij zich afvroeg hoe hij in tiglob 16 kon komen, was hij daar al.

De crossmotoren gaan ongehinderd verder met hun aanslag op de natuur. De dieren hebben zich tijdelijk verschanst in de diepere delen van het bos en wachtten tot de gekken met hun hele mikmak verdwenen zijn.

De vrouw van mijn dromen vraagt:

‘Heb jij een paraplu meegebracht?’

Terwijl een crossmotor de zoveelste moddervlek op mijn leren vest spat, slaan meerdere mensen hun paraplu’s open.

‘Verdikke, daar heb ik niet aan gedacht. En nu?’

Ze wijst naar mijn helm en zet haar eigen helm op.

‘Verdomme, jij bent slim.’

Ze glundert. Voordat ik haar met mijn intenties kan verrassen, slaagt zij erin mij te hypnotiseren. Haar oogballen zijn volledig wit gekleurd, alsof ze omgekeerd in hun kassen zitten. Ze lichten op en doven, lichten op en doven weer. Ze lijken op de lampen van een vuurtoren, maar verticaal draaiend.

De stralenbundels projecteren twee witte schijven op mijn lichaam. Ze verkleuren van wit naar rood, oranje, geel, groen, blauw, indigo en violet om vervolgens in twee zachtgele vlammen te veranderen. Tegelijkertijd meen ik hoorngeschal en koebellen te horen die echoënd wegsterven in mijn gehoorgangen.

Ik sla mijn armen voor mijn ogen. De zwaaibewegingen van een moderne goochelaar vinden daarin hun oorsprong, maar een tovenaer zoals ik hoeft zelfs dat niet meer te doen. Denken dat de vuurspuwende ogen zullen verdwijnen, is al voldoende.

Toen ik ontwaakte, zat Conia rechtop in bed.

‘We moeten Nazoë redden,’ zei ze.

Ze keek me aan alsof ze zelf niet wist wat ze daarmee bedoelde. Misschien had ze een nachtmerrie gehad waarin ongure types haar dochter hadden ontvoerd.

‘Ik ga toch maar eens kijken of ze slaapt,’ zei ze.

‘Wees gerust Conia, er kan haar niets overkomen in dit huis.’

Ze wilde zich niet laten geruststellen en stond op.

‘Ik ben zo terug,’ zei ze en verdween uit de slaapkamer.

Niet veel later hoorde ik haar vanuit Nazoës kamer mijn naam roepen. Ik was ineens klaarwakker en sprong uit het lekker rui-kende bed, haastte me door de gang naar de slaapkamer van Nazoë en zag dat het bed leeg was. Conia zat op de rand en weende.

Ik doorzocht de kamer maar vond geen spoor van Nazoë, geen afscheidsbriefje, niets. Ik kamde alle kamers in het huis uit, liep door de garage naar buiten en holde naar het bos waar ze soms zat om na te denken over haar leven, maar ook daar was ze niet.

Terneergeslagen keerde ik terug. Ik vond Conia terug in onze slaapkamer. Troost kon ze wel gebruiken.

‘Nazoë is een grote meid en kan voor zichzelf zorgen,’ zei ik, ‘we zullen haar zeker terugvinden.’

Conia depte haar tranen met een papieren zakdoekje en er brak waarlijk een glimlach op haar gezicht door.

Ze vertelde over haar dochter, hoe slim en hoe volwassen ze soms als kind al was, hoe ze altijd nadacht over manieren waarop ze de wereld kon veranderen. Ze had haar moeder uitgelegd hoe ze dat aan boord zou leggen, door de wereld op te ruimen met grote vuilniswagens, door alles af te breken en nieuw op te bouwen. Een andere manier om de wereld te redden was mensen naar andere planeten sturen zodat er plaats vrijkwam voor nieuwe generaties, in de hoop dat zij het er iets beter vanaf zouden brengen. Zoveel ideeën en nog maar zeven.

Het was gek dat ik Nazoë al zo goed kende terwijl ik haar nog niet had ontmoet. Wie had haar in godsnaam ontvoerd?

Toen ik aan het koord trok om het licht in de slaapkamer uit te schakelen, zoog de tijdsdraad ons elk naar parallelle werelden.

Ik zwierde mijn lichaam vanaf het bed waarop ik zat in een baan rond niets. Toch bestond ik nog ergens in de interstellaire ruimte. Comar Nardiel, twee in één, of misschien wel meer.

De eerste-ik was op de ene vrouw gevallen terwijl mijn tweede-ik wat voor de andere had gevoeld. Mijn geheel was echter meer in een derde geïnteresseerd geweest. En misschien worstelden de vrouwen met hetzelfde probleem. Ik beschouwde ze helemaal niet als lustobjecten. Het waren stuk voor stuk mensen waarvan ik hield, mensen die me wilden delen met anderen.

Met de blonde ging ik graag kleren kopen, want zij kende mijn ideale maten vanbuiten. Ik nam haar ook graag mee uiteten, want zij nipte zo elegant aan haar wijnglas. De kortgeknipte, donkerharige vrouw hield ik achter de hand om er ‘s nachts mijn bed mee te

delen, want zij vertelde als een rechtgeaarde Sheherazade erotische verhaaltjes vóór het slapen gaan.

De brunette diende om naar te kijken. Zij had ideale lijnen, curven die ik enkel in abstracte schilderijen had kunnen bewonderen. Als ik in haar ogen keek, kon ik zien of ze het gesprek interessant vond, of ze honger naar eten of genegenheid had, of ze moe was of niet. In het stel ogen van de zwartharige zag ik veeleer droefheid afgewisseld met pieken van hoop, maar er was geen andere uitweg dan die van de aanvaarding. In die van de blonde herkende ik enkel de schrik om mijn platonische liefde te moeten beantwoorden.

Ik wist dat mijn lichaam een klomp cellen was die, gestuurd door de genen in mijn DNA-strengen, een uniek levend wezen componeerden. Ik had goede kanten en slechte kanten, bezat minstens drie ikken en het leek me ineens niet meer zo moeilijk om iemand in veel persoonlijkheden te splitsen. Iemand met veel fantasie kon dat in één handomdraai, ik kon dat misschien in één betoverende armbeweging.

Mijn keuze was snel gemaakt. Ik viel op de vrouw met ogen als parels, haar irissen bruinblauw gekleurd, een aardtweeling vanuit de ruimte gezien. De zwartharige met de heldere ogen keek me begerig aan en ik liet mijn mooiste glimlach zien.

Ze draaide op een onzichtbaar teken rond haar as en verdween uit het decor. Of ik, dat kon ook.

Conia bleef alleen achter en dacht na. Waren Comar en Nazoë door iemand teruggeroepen omdat ze de tijd hadden kortgesloten? Ineens veranderde de witte slaapkamer in een groene ondoordringbare wereld.

In haar tweedelige pyjama liep ze verder. Het was opmerkelijk stil in het oerwoud, terwijl er genoeg dieren moesten zijn om ge-roezemoes op te wekken.

Het geruis van de wind maakte plaats voor gebrul. Een dreun liet haar schrikken, nog een dreun, alsof de reus uit een wreed

sprookje kwam aangewandeld. Ze kon het niet goed door het gebladerte zien, maar de bewegende takken lieten vermoeden dat iets groots in aantocht was. Wie was de koning van dit rijk?

Opeens versperde een witte wolf haar de weg. Hij was niet groot genoeg om bang voor te zijn, toch voelde ze hoe zijn macht haar bijna optilde. Hij sprak zonder zijn muil te bewegen:

Spring op mijn rug en ik breng je in veiligheid.

Aarzelend zei ze:

‘Je bent niet groot genoeg om op je rug te zitten.’

Opnieuw viel haar het gedreun van reusachtige voetstappen op. Ze keek achterom en zag twee lichtbundels tussen de bladeren dichterbij komen.

Toen ze zich weer omdraaide om op de vlucht te slaan, schrok ze. Op de plaats waar eerder de wolf had gestaan, stond een gevleugeld, gitzwart paard.

In haar hoofd weerklonk: *Is dit meer naar je zin?*

Zonder te aarzelen sprong ze als een amazone op het paard en hield zich vast aan de manen. Het dier klapte zijn vleugels uit en verhief zich in de lucht.

Ze waren nog niet veilig boven de toppen van de bomen toen twee slangachtige wezens opdoemden. Ze waren hoofdeloos, zonder ogen en zelfs zonder muil, net twee wormen, kronkelend, vies en langzaam.

Conia zette zich schrap, maar het paard was niet helemaal hulpeloos. Bij elke vleugelslag kwamen de twee tippen onder het dier tegen elkaar en veroorzaakten er bliksemschichten. Daardoor trokken de slangen zich wijselijk terug.

Het paard steeg boven de bomen uit. Vanaf de paardenrug merkte Conia nu dat de twee vermeende slangen in feite de tongen waren van een grote draak. Zijn ogen waren felrood gekleurd, maar het gevaar was voor even geweken.

Drek gaf zijn aanval op. Het paard en de vrouw mochten van geluk spreken. Hij was de enige draak die niet kon vliegen. Hij was zo

monsterachtig groot dat hij de zwaartekracht niet kon overwinnen. De enige mogelijkheid om ooit te kunnen vliegen was door zoveel mogelijk mensen te vangen en hun bloed te drinken.

Drek vroeg zich af waar het paard had leren vliegen. Maar hij wist wel waar hij nog andere slachtoffers kon vinden.

Bij elke schil die ze doorbraken veranderde de hemel van kleur, maar het landschap onder hen veranderde nauwelijks. Na een korte vlucht maakte het paard een zachte landing vlak bij een grotingang. Conia sprong eraf.

Een lelijke, oude man in het wit wachtte haar op. De wind speelde met zijn witte haardos en ineens zag hij er mooier en eerlijker uit. Hij hief zijn armen op als een priester tijdens de consecratie en zei:

‘Mag ik je voorstellen aan je teerbeminde zusters?’ zei de man.

Conia draaide haar hoofd naar links, maar het voelde aan alsof ze het naar rechts draaide. Enkele meters van haar vandaan stond een onbekende vrouw. Conia herkende er zichzelf in, maar de vrouw had hardere gelaatstrekken. Ze had ook een gespierdere lichaamsbouw, gebruinde huid en een blond, kort kapsel.

Een kuchje links van haar deed Conia rond haar as draaien. Nog een vrouw wier ogen vochtig waren en waarvan de mond krulde in een glimlach flankeerde haar. Het bruine haar hing stijlvol tot net boven de schouders en haar blanke gezicht leek spookachtig in het licht dat de oude man uitstraalde.

De vrouwen waren gehuld in een latexpakje. En tot Conia’s verbazing droeg ze zelf geen pyjama meer maar eenzelfde strak pakje. Ze voelde een telepathische band met de vrouwen. Toch vroeg ze:

‘Wie zijn jullie, wat overkomt me?’

De man met de twee gezichten zei:

‘Conia Sento, met al mijn magie kan ik de wereld niet redden, maar als wijzer kun jij de Spilbrigade infiltreren en saboteren. Lisa en Mona zullen je helpen om de kijker terug te vinden, waarvoor ze over het nodige werkgerief beschikken.’

Meer woorden maakte hij er niet aan vuil. Hij stak zijn armen bezwerend omhoog waardoor Lisa en Mona zomaar in het niets verdwenen.

Een mistbank spoot sissend vanuit de aarde omhoog en omringde haar, vervolgens veranderde de omgeving in een bontgekleurde circus tent. Mona schrok, want ze hing aan een trapeze in de nok ervan.

Ze herstelde zich snel toen een paar helpende handen naar haar reikten. De man die kwam aanvliegen was de kijker.

Samen werkten ze hun opvoering af alsof ze dat hun hele leven hadden gedaan. Het publiek applaudisseerde wild terwijl ze de tent verlieten.

De wereld van de oude man maakte plaats voor de controlepost van global 1. Lisa stond achter het raam en zag twee taximannen bij een grote man staan. Was dat de kijker?

Het trio leek iets af te spreken, waarna een van de taximannen de controlepost binnenkwam. Zonder Lisa op te merken zette hij zich voor een microfoon en zei:

‘Opruimer zeven, maak je klaar voor transport.’

‘Oké Toelio, ik ben klaar,’ zei Lisa.

De taximan schrok hevig, keek achterom en zei:

‘Verdorie, jij bent snel.’

Lisa glimlachte en haastte zich naar de taxi.

Conia wachtte af wat Cerco van plan was. Ulma verscheen op het toneel en hoorde haar baas aan.

‘Breng de moeder naar de dochter,’ zei hij.

Het mysterieuze gebaar dat hij met zijn rechterarm maakte, had een magisch effect: Ulma transformeerde in het gitzwarte paard waarmee Conia was gekomen.

Niet veel later vloog Conia op het paard over een grote stad. In het centrum ervan stond een hoog gebouw, voorzien van een logo:

VÉËR. Het paard klapwiekte met zijn vleugels om zijn vaart af te remmen en landde op het dak ervan.

Conia stapte af en klopte het paard dankbaar op de flank. In de ogen van het dier herkende ze een menselijke blik en in haar hoofd weerklonk een stem: *Rep je naar de honderd veertiende verdieping.*

De paardenbek had niet bewogen. Conia stelde zich voor dat ze met Ulma praatte en vroeg:

‘Je komt me toch weer ophalen, hé?’

We zullen je niet in de steek laten.

Met krachtige vleugelslagen verhief het paard zich in de lucht. Conia keek het een tijdje na en liep vervolgens naar de liftcabine op het dak, zichzelf moed insprekend.

Eind september van het jaar 116 ijsbeerde Nazoë in haar veel te grote appartement op de 114de verdieping. Haar firma telde 8.000 personeelsleden en omvatte 55 verkoopcentra. Ze had het VÉÉR gedoopt. Het bedrijf verkocht spelletjes waaronder het beruchte VUUR, een duizelend spel dat je online op het netwerk samen met de rest van de wereld kon spelen.

Een deuntje weerklonk. Ze ging voor het grote beeldscherm aan de wand staan. Een logo dat uit de letters V, É, Ë en R bestond, verscheen, en dat ging geleidelijk over in een mannengezicht.

‘Mevrouw de voorzitter, de laatste meldingen van misdadige praktijken met behulp van VUUR zijn binnengekomen.’

De omroeper keek naar zijn eigen computerscherm en vervolgde:

‘Het zijn er te veel om op te noemen.’

‘Laat maar,’ zei Nazoë.

De man kreeg geen tijd om te reageren, want de regisseur van dienst veegde zijn beeld via een ingewikkelde overgang zomaar weg.

Er waren organisaties die haar een hak wilden zetten. Hackers hadden de kopiecode gekraakt en het programma gewijzigd om het vervolgens illegaal te verkopen. Nu gebruikten de hackers VUUR om mensen te misleiden. Virtueel kon je de consumenten alles voor-schotelen, want niemand was nog in staat echt van vals te onderscheiden.

Het was begonnen met speciale effecten in allerlei actiefilms. De kosten om een filmset op te zetten en weer af te breken waren groter dan de huurprijs voor een supercomputer. Het was zover gekomen dat de media gemanipuleerde foto’s en films van beroemdheden in omloop bracht. De computercreaties waren hun schepper boven het hoofd gegroeid.

Nazoës adviseur, Xiro Masnak, had haar erop gewezen dat het zo niet verder kon omdat een groot deel van de auteursrechten aan

hun neus voorbijging. Het bedrijf zou overkop gaan of ze zouden mensen moeten afdanken.

Ze wilde niet bij de pakken blijven zitten en liep naar haar bureau. Met een druk op het computerscherm riep ze Xiro op. Ze wachtte zijn komst af, naar buiten starend. De grote stad lag aan haar voeten, iets verder weg weerkaatste de zon in de vlakke zee.

Niet veel later hoorde ze iemand bijna geruisloos binnenkomen. Toch schrok ze toen de bezoeker vlak achter haar zijn keel schraapte. Ze maakte enkele ongecontroleerde stappen achterwaarts en botste tegen Xiro op.

‘Voel je je niet goed?’ vroeg hij, waarna hij haar een kus in de nek gaf.

‘Toch wel, maar ik heb even gezelschap nodig.’

‘Ik ben tot uw dienst,’ zei hij gemaakt onderdanig en begon haar schouders te masseren.

Nazoë liet zich de behandeling welgevallen. Xiro streek haar borsten en daalde af naar haar kruis. Dat was geen verboden driehoek voor hem, want Xiro deelde haar bed. Hij was in staat haar de orgasmen te bezorgen waarvan elke vrouw droomde.

‘Weet jij raad met de verliezen die we lijden?’ vroeg ze.

‘Jawel, ik heb een oplossing gevonden, maar daarvoor moet ik jou opofferen.’

Nazoë schrok van zijn ontboezeming en wilde zich omdraaien, maar Xiro hield haar stevig bij de polsen vast en zei:

‘Ik zal een einde aan onze relatie moeten maken om het bedrijf te redden. Het lijkt me beter onder één hoedje met de hackers te spelen en onder een andere naam verder te werken. Misdaad loont.’

Nazoë probeerde zich los te wringen, maar Xiro was sterker. Toen ze begon te schreeuwen, nam hij haar polsen met één hand vast en snoerde haar mond met de andere.

‘Ik ga je leren vliegen.’

Xiro drukte met zijn voet op een schakelaar die in een poot van het bureaumeubel verborgen zat. Ramen in een wolkenkrabber van meer dan honderd verdiepingen kun je normaal niet openen, maar nu draaide een smal, manshoog raam zomaar open. Xiro hoefde zijn baas slechts in de diepte te duwen en de wind rond het gebouw zou haar meevoeren en haar doen neerstorten op een van de daken enkele straten verder.

Xiro wist dat Nazoë in de tijd kon reizen. Ze droeg aan haar gordel meestal een toestel niet groter dan de afstandsbediening van een tv. Nazoë had hem verscheidene keren betrapd bij het rondsnuffelen in haar bureaokamer of bij het uitpluizen van haar computerbestanden, maar hij had niet kunnen achterhalen hoe het ding in haar bezit was gekomen en hoe het werkte.

Hij haalde zijn wapen boven waarmee hij elektrische schokken kon uitdelen. Vooral vrouwen gebruikten het om aanranders van het lijf te houden.

De ondergaande zon piepte vanonder het dikke wolkendek en verlichte de kamer met haar donkeroranje licht.

Nazoë kon Xiro ontwapenen door de briefopener, die ze eerder als bij toeval van haar bureautafel had opgenomen, in zijn rechterhand te steken. Xiro schreeuwde het uit van de pijn en Nazoë viel op de grond.

Toen ze probeerde op te staan, zag ze hoe een vrouw zich op Xiro gooide waarna beiden het evenwicht verloren en door het openstaande raam vielen. Xiro verdween uit het beeld, maar de vrouw kon zich aan de rand vastklampen.

‘Mamma,’ riep Nazoë.

Ze krabbelde overeind en rende naar het raam, maar haar moeder kon zich niet langer vasthouden en stortte in de diepte.

De politie trommelde iemand op om het venster af te sluiten. Ze verhoorden ook Nazoë omdat zij haar raadgever misschien naar beneden had geduwd, maar ze kon hen overtuigen dat het zelfverdediging betrof, waarna ze haar met rust lieten.

Nazoë stond al een tijdje voor het raam naar buiten te staren toen een bliepend geluid weerklonk. Ze draaide zich om, liep naar het bureau en drukte op het computerscherm. Een van haar werknemers verscheen en zei:

‘De politie heeft uw raadgever teruggevonden op het dak van een flatgebouw honderd meter hiervandaan.’

‘Oké,’ zei ze en raakte het computerscherm opnieuw aan waardoor de man uit beeld verdween.

Geen nieuws over haar moeder? Was ze op miraculeuze wijze aan de dood ontsnapt? Nazoë hoopte het met hart en ziel.

Van haar moeder had ze een grote wilskracht geërfd en daarmee had ze haar bedrijf uit de grond kunnen stampen. Nazoë herinnerde zich dat ze een collega van haar moeder hadden gezocht en uiteindelijk hadden gevonden. Maar die man had hen ook weer moeten verlaten. Nu ze haar moeder kwijt was voelde ze zich alleen op de wereld.

Ze moest een manier vinden om haar bedrijf van de ondergang te redden, maar hoe? Als ze zichzelf kon splitsen, zou ze haar oudere versie uitsturen om de hackers te dwarsbomen, en ze zou haar jongere versie naar haar moeder laten zoeken.

Ze haalde de memotrans uit de holster die ze onder haar linkerarm meedroeg en programmeerde het ding. Toen ze op de OK-toets drukte, hield haar huidige versie op te bestaan.

De ramen van de VÉËR-toren schoten indrukwekkend snel voorbij. Betekende dit haar einde? Iets stelde haar gerust, maar ze wist niet wat het was. Conia had zelfs de tijd om naar beneden te kijken, naar de straat vol mensen die dichterbij kwam.

Ze had haar dochter van de dood gered door zichzelf met de aanvaller in de afgrond te gooien. Haar dochter moest volgens haar

nog iets afmaken, maar helaas kon ze daar niet meer bij zijn. Wat had ze graag oud willen worden met Comar en Nazoë aan haar zijde.

‘Nee,’ hoorde ze iemand schreeuwen.

Of was zij het die gilde?

Terwijl ze in vrije val omlaag suisde, voelde ze een sterke aanwezigheid, iets machtigs. Opeens hield de valbeweging op. Ze was tegen een schubbig lichaam aangebots. Krachtige vleugelslagen weerklonken. De vleugels kliefdin de lucht en een koude wind waaide in haar gezicht. Ze zat op de rug van een draak. Onwerkelijk maar realiteit.

Het woeste heuvellandschap dat onder haar voorbijschoof herkende ze niet. Hier en daar stond een struik en verder niets. Aan de horizon kwam de zon op die een veelbelovend rozig licht over de wereld verspreidde. Ergens huilde een wolf van blijdschap.

‘Ik heet Vitas Quet, schone vrouw.’

Allemachtig, de draak kon praten. Terwijl hij vloog, draaide hij zijn kop naar achteren en toonde zijn uitgesproken menselijke ge-
laat aan Conia.

‘Hou je goed vast, we gaan landen,’ riep hij.

De draak klapwiekte met zijn vleugels en even later landde hij al lopend.

Conia liet zich van zijn gladde rug glijden en aanschouwde de draak in zijn volle gedaante. Hij had een stel stevige benen en twee korte armpjes net onder de vleugels die open bleven staan en met de tippen in de lucht wezen. Zijn gezicht zag er mannelijk uit. Hij had een stel grote ogen met borstels van wenkbrauwen en een brede mond.

‘Bedankt dat je me gered hebt,’ zei Conia.

‘Tot je dienst,’ zei Vitas.

Hij boog charmant door zijn rechterknie, krulde zijn vleugels tot hespenrolletjes en vroeg:

‘Met wie heb ik de eer?’

‘Mijn naam is Conia Sento.’

‘Een mooie naam voor een mooie vrouw,’ zei de charmeur.

‘Kun je me terug naar huis brengen?’

‘Waar is dat?’ vroeg Vitas.

‘Dat weet ik ook niet meer zo goed,’ zei ze rondkijkend.

‘Ik opereer momenteel als draka in tiglob zestien, tot mijn baas me naar een ander verlaten oord – ’

Vitas maakte zijn zin niet af omdat de oude grijsaard met de twee gezichten op het toneel verscheen, de man die haar in drie had gesplitst. De draka ging beschermend voor haar staan.

De oude man riep iets onverstaanbaars. Even later kwam de witte wolf kwispelend vanonder een struik vandaan. Hij achtte de draka geen blik waardig en snuffelde aan Conia’s voeten. Vervolgens bewoog hij zijn kop op en neer, alsof hij wilde zeggen dat de vrouw in orde was. Ten slotte volgde hij zijn baas naar een platte schijf op de grond.

‘Volg me, Conia,’ zei hij, ‘en jij Vitas, jij gaat terug naar je gevangenis.’

Conia twijfelde.

Haar redder keek haar droevig aan en zei:

‘Ik krijg weer straf, maar dat geeft niet. Ik ben blij dat ik je heb kunnen helpen.’

‘Bedankt,’ zei Conia.

‘We zien elkaar wel weer,’ zei Vitas.

Hij fronste zijn wenkbrauwen en grijnsde, draaide zich om en liep de kale heuvel af.

Conia keek hem na, niet lang, want in de verte zag ze een groep vliegende wezens naderen. Het leek haar beter de oude man te volgen en ze haastte zich om naast hem op de schijf te gaan staan.

De man drukte op een knop in de vloer en niet veel later maakte de woestijn plaats voor een pikdonkere grot. Ze lag op een soort tafel en een stem deed haar hart sneller slaan.

‘Wakker worden Conia,’ dacht ze te horen, maar zeker was ze daar niet van.

Op de plaats waar de grijsaard en Conia op de schijf waren gaan staan, schoot een blauwe lichtbundel loodrecht de hemel in. Vanwege het felle licht veranderden de draka's hun koers en naderden langzaam.

Als hij een drago was geweest, had hij kunnen ontsnappen, maar als draka was hij veel logger en minder wendbaar. Hij wachtte gelaten op zijn soortgenoten omdat hij trucjes zoals zijn magister uit de mouw schudde jammer genoeg niet kende.

Even later cirkelden de draka's boven hem. Vitas gaf zich over door zijn armen in de lucht te steken en zijn vleugels te laten zakken. In het gezelschap van zijn escorte vloog hij op eigen kracht terug naar zijn gevangenis.

Ik had de vrouw van mijn dromen gekozen en beleefde de volgende REM-fase van mijn slaap. De wereld trok me letterlijk de circusring in. Hangend aan een trapeze met mijn hoofd omlaag probeerde ik de werkelijkheid te bevatten.

Ik had nog nooit een circusnummer uitgevoerd en dus kon ik via een herinnering er niet terechtgekomen zijn. Iemand anders had de touwtjes in handen en probeerde me in een bepaalde tijd te manipuleren.

Mijn collega's waren niet verontrust en ik ging ervan uit dat ik mijn werk goed deed. Ik handelde de act met succes af en liep naar mijn motorhome. Het idiote pakje waarin ik liep zwierde ik in de hoek en in boxershort ging ik op het bed liggen.

Onverwachts ging de deur open. De schaars geklede brunette die ik in de lucht had vastgegrepen, kwam binnen. Nu ik beter keek, merkte ik dat ze veel op de vrouw van mijn dromen leek.

Mijn aanwezigheid deed haar niet schrikken. Ze legde zich naast mij en streelde me daar waar ik het heel graag had. Ik kon niet weerstaan aan de oerdrang om te vrijen en niet veel later kwamen we samen klaar.

Als naspel vertelden we elkaar wie we waren en wat we deden.

‘Ik ben Mona en werk voor de Spilbrigade. Ik ben een opruimer en houd reizigers in het oog.’

‘Dan ben ik een reiziger,’ zei ik zonder te aarzelen.

‘Oké, maar je bent ook een kijker. Herinner je je opmerkelijke dingen tijdens je tijdreis die je hebt gezien?’

‘Een brief uit de toekomst, een geel boek over tiglobes en globals en een munt met een S erop.’

De S van Spilbrigade, begreep ik ineens.

Mona dacht even na, en zei toen:

‘Ze hebben je proberen te verwittigen, maar dat is niet zo goed gelukt. Je reisde heen en weer vanwege je wispelturige geheugen, natuurlijk speelde je fantasie ook mee.’

‘Ik kan me een deel van de werkelijkheid voorstellen, maar het totale overzicht ontbreekt me.’

‘Dat zul je langzamerhand wel zien.’

‘Waarom hebben jullie mij uitgekozen?’ vroeg ik terwijl ik met mijn handpalm in wijzerzin over haar platte buik wreef.

‘Jij hebt een opmerkelijke graad van ruimtetijdsbesef, een gave die in jouw familie aanwezig is, een familie van kijkers, mensen die zicht hebben op extra dimensies.’

‘En naar welke tijdwereld heb ik mezelf *gekeken*?’ vroeg ik.

‘Tiglob twee,’ zei Mona, ‘het duurde lang eer je doorhad dat je via de eerste ontmoeting met Conia Sento in tiglob één moest terechtkomen. Zo kon ik je gemakkelijker naar hier halen. Zonder het te weten heb je de wereldoorlog overleefd.’

Te gek, maar de consequenties van die opmerking drongen nog niet helemaal tot me door.

‘En wat nu?’

‘Jij hebt bijzondere informatie die ik nodig heb. Herinner je je nummers, getallencombinaties of misschien woorden die keer op keer opdoken?’

Ik hoefde niet lang na te denken en zei:

‘Zesendertig, vierenveertig en zestien.’

Plots herinnerde ik me de vrouw die ik in een burcht was tegengekomen. Zij had dezelfde trekken als Mona, maar ze had blond haar.

‘Heb ik je niet in tiglob zestien ontmoet?’

‘Nee,’ zei Mona, ‘maar het kan zijn dat je daar Lisa hebt gezien.’

Ze sprong van het bed en haalde uit het nachtkastje een afstandsbediening die veel op de munt met de S leek, alleen was dit ding iets groter. Ik hoopte dat het toestel ook nauwkeuriger werkte.

‘We gaan eerst Lisa opzoeken en daarna zien we wel verder,’ stelde ze voor terwijl ze 1 en 6 indrukte.

Onze afwezigheid zou niet opvallen, want Mona splitste de tijd in twee: die van de twee circusartiesten die van elkaar hielden en die van de twee vermomde tijdcontroleurs. Beide werelden raakten elkaar net onder de uienenschil.

Op een computerscherm in de controlepost van tiglob 1 werden twee groene lampjes geel. Desmo Grin nam de hoorn van het rode toestel en riep:

‘Alarm in tiglob zestien, fase geel, twee indringers, kwadrant drie, een kijker en een opruimer.’

Samen met Mona liep ik over het strand. De zee had zich een halve kilometer teruggetrokken en Pavlov rende een heel eind van ons vandaan achter de meeuwen aan. Een burcht stond majestueus op de met rood mos begroeide helling van een heuvel. Vanuit de hoofdtoren scheen een zuil blauw licht loodrecht omhoog.

‘Er is net iemand vertrokken naar global één,’ zei Mona.

Ik herkende de omgeving en schrok bij de gedachte dat ik mezelf via de cilinder in de bibliotheek naar een andere tijdwereld had zien wegglippen.

‘Oké,’ zei ik, maar het voelde niet goed aan.

‘Dit is de burcht van magister Medea,’ zei Mona.

‘Wie is Medea?’

‘Ze is berucht om haar ludieke feestjes,’ zei Mona, ‘maar ze is ook een gevierde wetenschapper omdat zij de tijdkrommes rond de aarde heeft ontdekt. Magister Eloï heeft haar vinding omgezet in een apparaat dat waarschijnlijkheden opzoekt en er een eigen tijd op kleeft. Eloï en Medea hebben een tijdje samengewoond, maar haar uitbundige levensstijl was hem te veel en ze zijn vriendschappelijk uit elkaar gegaan. Ze wonen nu elk in hun eigen burcht en bezoeken elkaar wanneer ze zin hebben in gezelschap.’

‘Een soort latrelatie,’ merkte ik op.

‘Zoiets ja.’

Terwijl we over het strand liepen, vroeg ik hoe het Conia en haar dochter was vergaan. Mona vertelde me dat Nazoë het bedrijf VÉËR runde en dat ze op een mysterieuze manier was verdwenen. Iedereen in de grote stad dacht dat ze zich van het VÉËR-gebouw had gegooid omdat haar bedrijf op een faillissement afstevende. Of het moord of zelfmoord was geweest, dat had de politie niet kunnen achterhalen. Haar lichaam bleef onvindbaar. Ze hadden wel haar adviseur Xiro Masnak dood aangetroffen op het dak van een flatgebouw.

Mona legde voorts uit dat Nazoë als enige had ingezien dat hackers het gezag dreigden over te nemen. Zij maakten gebruik van het netwerk en de aangepaste versie van het spel VUUR om de mensen te misleiden. Nazoë was een belangrijke schakel in de ketting mensen die de wereld van de ondergang konden redden.

Er waren tijdcontroleurs op haar afgestuurd, reizigers die alleen in tiglob 0 – de oude aarde – konden opereren. Zij hadden geprobeerd gegevens in te winnen over de identiteit van de vrouw op andere tijdwerelden, maar door hun reddingsoperaties waren sommige gebeurtenissen hopeloos in de war geraakt. Ze hadden zich meermaals vergist door de moeder voor de dochter te nemen en omgekeerd.

‘Lisa en ik werden als opruimers ingeschakeld om alles terug in orde te brengen, maar wij kunnen alleen in de tiglobs opereren.

We wilden Nazoë naar een andere tijdwereld sturen om zo verleden en toekomst om te keren. Daarvoor hadden we jou en Conia nodig.’

‘Toen ik de foto van Nazoë in de kamer van Conia zag, viel mijn frank pas.’

‘Ja, ik had niet gedacht dat die truc zou lukken. Gelukkig kwam Nazoë op het idee om je te bellen. Daardoor heb je het verleden veranderd, maar ook je eigen toekomst.’

‘Zij zijn niet naar het verleden gereisd, maar ik heb mezelf naar de toekomst geschoten.’

‘Zo kun je het stellen,’ zei Mona.

‘En hoe werkt dat tiglobsysteem?’

‘Een tijdwereld of tiglob is een mogelijke wereld die verschilt van andere werelden door zijn eigen tijd. De vierde dimensie is er plat en gaat op in de andere drie. Je verouderd niet in een tiglob. Er bestaan oneindig veel tijdwerelden, namen hebben dan geen zin en daarom duiden we ze aan met nummers. Alleen de eerste honderd tiglobs zijn van belang. Zij staan in contact met elkaar via globals en die halen hun energie uit een soort globalopwarmer.’

Het verhaal klonk vergezocht, maar het moest waar zijn, want ik zat er middenin. Ik vroeg niet verder.

‘Ik stel voor dat we samen Nazoë zoeken,’ zei Mona, ‘en dan vinden we misschien ook haar moeder.’

Ik knikte en zag dat Mona de omgeving aftuurde alsof ze een of andere dreiging aanvoelde. We waren nog zo’n honderd meter van de burcht verwijderd.

‘Het is gek dat het buurtcomité van Medea nog niet is komen opdagen.’

‘Wie bedoel je daarmee?’

Een jammerlijk geluid weerklonk. Was dat Pavlov die huilde? Ik had de tijd niet om haar te situeren omdat de drang om dekking te zoeken groter was.

Een schaduw gleed over ons heen. Het ding had nog geen geluid gemaakt, maar het klappen van vleugels deed me vermoeden dat het de draak was die ik al eerder had ontmoet.

Toen ik opkeek, herkende ik hem. Op zijn rug zat de stoere vrouw die veel op Mona leek.

‘Lisa,’ riep Mona met angstige stem.

Het feit dat Lisa op een draak zat, was voor Mona blijkbaar nieuw, maar ze begreep snel dat haar zus hem onder controle had waarna een glimlach haar gezicht tooide.

De drago landde elegant en Lisa liet zich over de rug van het beest naar beneden glijden.

De zussen vlogen elkaar in de armen. Na de hartelijke begroeting stelde Lisa ons voor aan de draak.

‘Dit is Nazoë Sento, in het lijf van een drago.’

Ik merkte een blik van herkenning op in de donkere ogen van de draak, maar zijn gestalte kwam helemaal niet overeen met het meisje uit mijn dromen. Was de draak echt de dochter van Conia?

‘En dit is Comar Nardiel,’ zei Mona, ‘de kijker.’

‘We hebben elkaar al gezien,’ zei Lisa en knipoogde.

Ik kon Lisa niet typeren als een dom blondje en op Mona als brunette had ik ook niets aan te merken, maar ik zag wel dat hun trekken verbazingwekkend gelijk waren.

‘Zijn jullie tweelingen?’

‘Zo zou je ons kunnen noemen,’ zei Mona.

Dat klonk alsof er nog een andere mogelijkheid bestond.

Pavlov had zich bij ons gevoegd en hield de draak in het oog. Nazoë de drago hing een halve meter boven de grond, met licht klapwiekende vleugels. Hoe kon zo’n log beest vliegen?

Plots weerklonk een vrouwelijke stem in mijn hoofd:

Kruip op mijn rug, want er dreigt gevaar. Er is een comando drago’s op komst en ze hebben geen goede bedoelingen.

De drakenbek had niet bewogen. Voor het eerst sinds mijn aankomst in deze wereld was ik niet op mijn gemak.

Pavlov stak haar snuit in de lucht en leek een verdorven aanwezigheid op te snuiven. Als een razende begon ze te blaffen en te huilen, starend naar de lucht.

Lisa en Mona zaten al op de rug van Nazoë en ik zocht snel een plaatsje tussen hen in. Ik hield me vast aan een uitstulping van de vleugel terwijl we langzaam opstegen.

Pavlov huilde, maar ik zag haar niet. Ik had het gevoel dat ze haar plan wel kon trekken en keek achterom. De burcht van Medea verkleinde zienderogen, maar een vlucht fladderende drago's naderde gestaag. Op de rug van de voorste drago zat een vrouw.

'We worden achtervolgd,' riep ik.

Mona draaide zich om en zei:

'Medea zit achter ons aan, met een stel drago's.'

Nazoë de drago reageerde door te versnellen, maar Medea bezat magie en gooide een soort lasso van roodgeel geweven touw in onze richting. Dat viel over de drakenstaart en Medea trok haar buit langzaam naar zich toe.

Als opruimers hadden we weinig tegen de trucs van Medea in te brengen, maar een onbekende spande onverwacht een reusachtig net tussen ons en het achtervolgende groepje. De meeste drago's vlogen ertegen en slaagden er niet in zich snel te bevrijden.

Medea liet haar magische lasso los en kon op tijd de val ontwijken. Ze stuurde haar drago in een wijde boog om ons heen en kwam frontaal naar ons gevlogen. Nog voor ze haar lasso opnieuw kon uitgooien, spuwde Nazoë een spies uit haar muil, die op de rechtervleugel van Medea's drago afschampte en vervolgens een zijtoren van de burcht aan flarden schoot.

Vanwege de gekwetste drago moest Medea de achtervolging staken. Nazoë sloeg krachtig met haar vleugels en slaagde erin een voorsprong te nemen. Ik hield me goed vast om niet naar beneden te donderen.

Onze vaart kreeg een supersonische dimensie en een luid gekraak weerklonk, alsof alle schillen rond de oude wereld tegelijk aan diggelen vielen. We doorbraken een tijdsbarrière, anders kon ik het plotse verdwijnen van de zee en het uitzicht op een heuvelandschap niet verklaren.

De met mos begroeide heuvel doemde voor ons op. Nazoë klapwiekte om haar snelheid te minderen en landde op de top. We schoven een voor een van de drakenrug af zoals Lisa dat al had voorgedaan.

Pavlov kwam ons kwispelend tegemoet. Het was een raadsel hoe de wolvin ons was gevolgd, ofwel kon ze ook vliegen.

Nazoë hing bewegingloos in de lucht en zei: *De wolf brengt jullie naar Cerco Dio, hij zal jullie verder helpen.*

‘Waar spreken we af?’ vroeg ik.

Nazoë knipoogde met haar grote linkeroog en zei: *We zien elkaar wel weer.*

Ze verhief zich van de top van de heuvel en vloog in de richting van de zon. Haar silhouet verkleinde zienderogen.

‘Kom, laten we Pavlov volgen,’ stelde ik voor aan de rest van het gezelschap.

De wolvin keek op bij het horen van haar naam en kwispelde.

‘Ja meisje, toon ons de weg.’

Pavlov liep een eindje van de top vandaan, keek achterom, om te zien of we volgden, en daalde in de kloof af.

Eloï was in zijn nopjes omdat de nieuwe machine prima werkte. Hij had de coördinaten op de hoofdzetel van de Spilbrigade in tiglob 1 ingesteld en kwam daar zonder problemen aan.

‘Mag ik even storen?’ vroeg Eloï.

Mohaï Noën schrok hevig en sprong van zijn zetel op, maar hij reageerde te laat waardoor Eloï in staat was af te leiden naar welk soort film hij zat te kijken.

‘Doe je inspiratie op voor je seksspelletjes?’ vroeg Eloï.

‘Verdorie, ik heb je toch gezegd dat je niet onaangekondigd mag binnenvallen,’ riep Mohaï.

‘Dit is een test,’ zei Eloï, ‘vraag de mannen in de controlepost of ze iets opgemerkt hebben.’

Mohaï drukte kwaad een knop in en sprak in de microfoon:

‘Grin, heeft je apparatuur verkeer opgevangen?’

‘Nee, ik heb niets gezien,’ klonk het aarzelend.

‘Kijk eens in het logbestand.’

‘Momentje,’ zei Grin Desmo.

Even later kwam hij terug en zei:

‘Niets gevonden.’

‘Hou alles nog strenger in het oog dan je al deed, begrepen?’

‘Oké baas.’

Mohaï verbrak de verbinding en vroeg aan Eloï:

‘Tevreden?’

‘Test geslaagd,’ zei Eloï, ‘ik zal maar weer gaan.’

‘Nu je hier toch bent,’ zei Mohaï, ‘kun jij met dat ding dat nest saboteurs opsporen?’

‘Nee, dit toestel is niet overal inzetbaar, maar thuis heb ik iets moois, daar kan ik echt mee toveren, bij wijze van spreken natuurlijk.’

‘Zoek ook die voorzitter van VĒËR, hoe heet ze ook alweer?’

‘Nazoë Sento,’ zei Eloï.

‘Die ja, liquideer haar.’

‘Ik ben al weg.’

Eloï stapte op de ronde plaat en drukte met zijn voet de startknop in, waarna de cilinderwand gelijkmatig oprees en begon te trillen.

Mohai keek geamuseerd toe hoe magister Eloi in het niets verdween, tot een bolletje kwik op de grond en daarna niets meer.

De wand van de cilinder schoof over zijn lichaam en een smalle opening werd zichtbaar. Eloï stapte uit, duwde de cabine weer naar binnen, de studeerkamer in, en ging aan zijn bureau zitten.

Hij vloekte. De memotrans was verdwenen.

Ineens viel het hem op dat het erg stil was in de burcht. Dat was vreemd, want zijn drago maakte meestal een hels kabaal als hij thuiskwam.

Eloï haastte zich door de hal naar de voordeur en zag de twee geopende boeien op de binnenplaats liggen. Hoe was de drago kunnen ontsnappen? Had hij hulp gekregen van een onbekende? Van de inbreker die zijn memotrans had gestolen? Hij vloekte. Als hij een beveiliging had laten installeren, was dit niet gebeurd.

Hij ging terug naar zijn studeerkamer en zette zich verslagen aan zijn bureau. Het donkere beeldscherm van zijn computer trok zijn aandacht. Omdat zijn ogen niet meer zo goed waren, boog hij voorover om de tekst op het scherm te kunnen lezen. Jammer dat zijn magie hem niet beter kon laten zien. Het ding vroeg: VOLUMENAAM? Nieuwsgierig drukte hij de entertoets in. De volgende vraag was: WILT U EEN ANDERE SCHIJF FORMATTEREN?

Eloï trok een gezicht alsof hij het niet wilde geloven. Hij strekte zijn armen in de lucht, machtig en toch zo machteloos in deze situatie, maar hij wist zoals elke rechtgeaarde computergebruiker dat hij belangrijke data beter op externe gegevensdragers bewaarde. Zoals de meeste onbenullen had hij dat niet gedaan. Hij zou zijn memotrans opnieuw moeten ontwerpen of de dief achternagaan.

Hij dacht eraan Medea's hulp in te roepen. Het was een heel eind tot haar burcht en zijn nieuwe machine kon hij niet gebruiken

omdat hij daarmee alleen naar andere tiglobs kon reizen. Spijtig van de ontsnapte drago, want die had hem kunnen vliegen.

Ineens kreeg hij een idee en hij voelde zich meteen een stuk opgewekter. Hij hield van oldtimers en was blij dat hij een exemplaar had bewaard.

In de garage achter een stel antieke landbouwmachines vond hij de verchromde tweewieler die hij ooit gekregen had van een reiziger die zich in de grote stad als kapper had willen vestigen.

Eloï trok de choke uit, draaide de contactsleutel een kwart, stampte de kickstarter omlaag en draaide aan de gashendel. De motor startte zonder haperen, ook een soort magie.

Na een frisse rit van amper tien kilometer over het strand zag Eloï in de verte de burcht van Medea opdoemen. Maar een van de vier zijtorens lag aan diggelen. Wat hem verontrustte waren de drago's die rond de burcht cirkelden. Hielden zij een oogje in het zeil voor hun meesteres?

Eloï had gerekend een drago in zijn netten kunnen strikken. Soms temde hij ze om ze als vervoermiddel te gebruiken. Hij wist nog altijd niet wie achter de ontsnapping van zijn drago zat, maar hij zou zich moeten behelpen met de brommende machine die de indruk gaf elk moment de geest te willen geven.

Vijf drago's vlogen hem tegemoet. De dichtstbijzijnde drago spuwde een spies uit die net achter de motor in het zand terecht kwam. De drago keerde zich om en vloog terug naar de burcht om een nieuwe spies op te halen. Als Eloï alle spiesen met de nodige acrobatie kon ontwijken, had hij een kans om de burcht levend te bereiken. En te bedenken dat Medea zijn ex-vriendinnetje was.

Als je over de duivel spreekt, doemt hij op. Dat dacht Eloï toen een zesde drago met Medea op zijn rug over hem heen scheerde. De vier overige drago's keerden zich wrokkig om zonder hun spiesen uit te spuwen en Medea wenkte naar hem om aan te duiden dat hij mocht binnenrijden.

Eloï reed over de ophaalbrug en zag hoe de drago van Medea over de buitenmuur heen op het binnenplein neerdaalde. Op het moment dat de draak voet aan de grond zette, schakelde Eloï de motor uit.

Toen hij afstapte, voelde hij een knellende pijn in zijn onderrug. Met stijve ledematen liep hij naar Medea. Ze omhelsden elkaar innig. Ook al was hij met slaande deuren vertrokken, hij bleek nog altijd welkom te zijn.

‘Ik dacht dat je te koppig was om terug te komen,’ zei ze, ‘maar ik ben blij dat je je bedacht hebt.’

‘Wat zou ik zonder jou doen?’

Medea was verdikt. Wellicht lag dat aan zijn vegetarische kookkunst die ze moest ontberen. Maar ze was bekwamer in de magie dan hij.

‘Welkom in mijn nederige woning.’

Medea liep hem voor naar de grote leefkamer. De ruimte was ongeveer dertig vierkante meter met in het midden een soort laboratorium. Rondom bevonden zich de eet-, slaap-, bad-, studeerkamer. Nog andere kamers dienden als logeerkamer wanneer ze een groots feest organiseerde. De meeste tijd vertoefde ze in de grote bibliotheek waar ze naar oude wetenschap zocht.

‘Kan ik je iets aanbieden?’ vroeg Medea flirterig.

‘Er is iets waar ik heel veel zin in heb,’ zei Eloï terwijl hij haar naar zich toetrok.

Voor seks moesten ze niet naar de slaapkamer gaan, want ze hadden magie tot hun beschikking. Alleen was die in dit soort aan gelegenheid onvoorspelbaar.

Na hun stoeipartijtje zag het laboratorium eruit alsof er net een wervelwind voorbij was geraasd. Eloï trok zijn oude kamerjas aan en liep voldaan tussen de troep naar de keuken. Hij moest hoognodig op zoek gaan naar de memotrans, maar hij gunde zich even een adempauze bij Medea.

‘Ik voel me zo licht,’ riep ze hem na.

Eloï dacht terug aan de moeilijkheidsgraad van hun liefdesspel. Ondanks enkele onvolmaaktheden was hij tevreden over zijn geleverde prestatie.

‘Waar kan ik hier iets eetbaars vinden?’ vroeg hij.

‘Kijk in de keukenkast naast de koelkast.’

Hij vond enkele blikken ravioli en tv-worstjes, warmde de inhoud ervan op en dekde de tafel. Vervolgens slenterde hij terug naar Medea die lag te soezen.

‘Heb jij geen honger?’ vroeg hij.

Medea opende haar ogen, keek naar hem op en stak haar rechterhand naar hem uit. Eloï trok haar op en haar mollige lichaam kwam gracieus omhoog, waarna hij haar in haar kamerjas hielp.

Het maal verliep woordeloos. Medea doorbrak de aangename stilte het eerst.

‘Hoe kom je erbij om met de motor naar hier te komen?’

‘Mijn memotrans is gestolen en mijn drago is ontsnapt.’

‘Dat is toevallig,’ zei Medea, ‘ik heb ook ongewenst bezoek gehad. Ik heb drie mensen op een drago achternagezeten, maar ze zijn ontkomen.’

‘Vandaar de stukgeschoten zijtoren?’

‘Yep.’

‘Heb je Mohai verwittigd?’

‘Nog niet.’

‘Mooi, wacht daar nog maar mee, misschien zijn jouw bezoekers de dieven die ik zoek. Heb jij nog de ontwerpen van mijn memotrans op je computer staan?’

‘Ben je gek? Mijn harde schijf raakte vol.’

‘Jammer, misschien kunnen we met je tiglobpeiler het signaal opvangen dat de memotrans uitzendt en zo de dieven lokaliseren.’

‘Dat zou kunnen,’ zei Medea, ‘maar op één voorwaarde. Het kan me niet schelen waarheen de reis gaat, ik wil mee.’

‘Akkoord,’ zei Eloï.

Medea stond op en liep naar de achterkant van het laboratorium. Eloï volgde haar en pinde zijn geile blik op haar wiegende achterwerk vast.

Toen Medea aan de grote wand op een knop drukte, lichtte een computerscherm op. Een kaart van de aarde met de tiglobschillen eromheen verscheen.

Eloï keek van haar boezemgeultje dat in het scherm weerspiegelde naar een cursor in het midden van het scherm. Via de trekbal bewoog ze de cursor over het scherm. De schillen hadden verschillende kleuren en de cursor nam de kleur van het overeenkomstige gebied aan.

‘Werkt dit?’ vroeg Eloï.

Wat een overbodige vraag, leek Medea te denken. Ze bewoog de cursor over de schillen tot een bliepend geluid weerklonk.

‘Hebbes,’ zei ze.

In de takenbalk verscheen: TIGLOB 36. De boodschap knipperde tweemaal en verdween van het scherm.

‘Er is iets mis in global zesendertig,’ zei Medea, ‘het lijkt erop dat een globalopwarmer is uitgevallen.’

‘Kunnen we daaruit afleiden dat de memotrans zich in tiglob zesendertig bevindt?’

‘Ik durf er geen geld op te verwedden, maar ik denk het wel.’

‘Oké, dan weet ik genoeg,’ zei Eloï.

Medea draaide zich om, nam een erotische pose aan en vroeg:

‘Zal ik je eerst van dat geile gevoel afhelpen?’

Zijn hunker naar seks was als sneeuw voor de zon verdwenen.

‘Ik denk dat we beter mijn nieuwe transporter thuis ophalen en ermee achter de dieven aan gaan.’

‘Ja, maar –’

Eloï liet haar niet uitspreken. Hij kuste haar nat op de mond, voelde tegelijkertijd hoe zacht haar volle borsten waren en liet haar weer los. Hij liep naar de stoel waarop zijn kleren hingen, trok zijn kamerjas uit en kleepte zich snel aan.

Medea probeerde de computer weer te starten, maar hoe ze ook met de cursor over de schillen bewoog, alles bleef saai grijs.

Eloï trok zijn laarzen aan.

‘Hoe gaan we naar jouw burcht?’ vroeg Medea.

‘Met de motor natuurlijk, ik kruip niet op die draken van jou.’

Hij zag haar twifelen. Medea had een hekel aan het lawaaierige ding, toch zei ze:

‘Ach ja, waarom niet?’ Wat zal ik aantrekken?’

‘Het is niet koud, maar ik zou toch iets warmes aantrekken.’

‘Oké,’ zei ze afwezig.

Ze trok haar kamerjas uit en stak een arm in de lucht waarbij haar rechterborst een stukje mee de lucht in ging. Een gele lichtcirkel die op een aureool leek verscheen boven haar hoofd. Hij zakte, haar lichaamscontouren volgend, tot hij de grond raakte en uitdooft. Medea was nu helemaal in latex gekleed, strak en zwart. Ze zag er ineens veel slanker uit.

Eloï lachte idioot en vroeg:

‘Sexy ding van me, ben je klaar?’

‘Sta daar niet zo te kwijlen,’ zei ze, ‘laten we gaan.’

Samen verlieten ze het laboratorium en liepen naar de motor die op de binnenplaats geparkeerd stond.

Hoewel de motor niet kon praten, had hij toch een dreigende toon toen Eloï hem met enkele eenvoudige handelingen leven inblies. Medea keek argwanend naar de grijsblauwe wolkjes die uit de knalpotten spoten. Ze kroop onhandig achterop de motor en nam Eloï bij zijn schouders vast.

‘Neem me bij mijn middel vast, anders trek je me bij het accelereren naar achteren en dat rijdt niet lekker.’

Medea aarzelde geen moment en sloeg haar armen rond zijn middel. Ze greep haar handen in elkaar op zijn buik, legde haar hoofd schuin tegen zijn rug en wachtte af.

Eloï draaide aan de gashendel en reed over de ophaalbrug naar buiten. De zes drago’s die op de vestingmuur zaten, vlogen geschrokken op. Drie drago’s escorteerden de motor, de drie andere

namen hun plekje op de muur weer in. De ophaalbrug ging automatisch omhoog en viel met een daverend geluid in het slot.

Pavlov toonde ons de weg en keek geregeld achterom, om zeker te zijn dat we haar volgden. Uiteindelijk zag ik een trap in de halfduistere kloof.

Ik had de leiding van de karavaan en daalde de trap af. Bij elke trede had ik de indruk tegen een onzichtbare muur te botsen, maar de weerstand was niet groot genoeg om een hindernis te zijn. Even doorduwen en de muur sprong uit elkaar als een zeepbel. Ik stelde me voor dat we van tiglob 16 naar 36 reisden, door bij elke trede een schil af te pellen van de ui die de tijdwerelden bij elkaar hield.

De trap gaf uit op een grotopening die uitgehouwen was in de helling van de heuvel. Een pad liep voorbij de grot naar een donker dal.

Ik wachtte mijn metgezellen op en we liepen samen de grot in. De wand ervan scheen zwak licht uit en de stalagmieten en stalactieten wierpen geen enkele schaduw. We merkten dat onze lichamen een aura uitstraalden. Lisa en Mona hadden een lichtblauwe, ik een gele. We waren net fakkels.

We naderden een stevige houten deur. Alsof een verdekt opgesteld elektronisch oog onze komst had opgemerkt, weerklonk de stem van een goed articulerende man die zijn brood verdiende met het inspreken van reclameboodschappen op tv of radio:

‘Ik ben klaar, maar kun jij hetzelfde zeggen?’

We keken elkaar verwonderd aan.

‘Doe ik de deur voor je open of niet?’ vroeg de stem.

‘Welke deur?’ vroeg ik.

‘Wil je passeren of niet? Zeg het dan.’

Dat we met zijn drieën waren, had de spreker kennelijk niet in de gaten. Lisa zag me aarzelen en probeerde het gesprek gaande te houden door te vragen:

‘Is Cerco Dio hier?’

‘Welke deur wil je dat ik opendoe?’

Ik keek Lisa onbegrijpend aan.

‘Dat is een computer,’ zei ze, ‘geprogrammeerd om een beveiligde deur aan te sturen. Ik denk dat hij een wachtwoord nodig heeft.’

De stem bulderde:

‘Er is een deur om te komen en er is een deur om te gaan, maar jij moet kiezen, kies dan!’

‘Comar, jij hebt me verteld van het gele boek over tiglobs en globals, misschien – ’

De stem snoerde haar de mond.

‘Je krijgt vijf tellen en ik stuur je terug naar boven.’

Ik herinnerde me het wachtwoord in de kantlijn op een van de bladzijden en riep:

‘Da nie.’

‘Vier,’ zei de stem.

‘Dan ie,’ probeerde ik.

‘Drie.’

‘Dan nie – ,’ riep ik.

Het geluid van een mechanisme dat in werking trad bevestigde het idee dat we met een spraakherkenningssysteem te maken hadden.

De houten deur opende zich en in de opening verscheen de oude man met de twee gezichten. Hij straalde wit licht uit, genoeg om achter hem een tafel met een bewusteloze vrouw erop te beschijnen.

‘Conia?’ vroeg ik me hardop af en liep de kamer binnen.

Ze droeg een glimmend pakje zoals Lisa en Mona, haar vrouwelijke vormen beroerden me. Haar handen waren ijskoud en vertoonden verwondingen alsof ze zich had gesneden. Haar zwarte haar zat in de war, ze was bleek en haar oogballen bewogen onder de oogleden. Ze droomde, dat was als levensteken voldoende.

De man met de twee gezichten glimlachte mysterieus en stelde zichzelf voor:

‘Ik ben Cerco Dio.’

‘Wat heb je met Conia gedaan?’ vroeg ik.

‘Wees gerust, ze slaapt.’

Lisa en Mona kwamen dichterbij staan.

‘Ze heeft bloed aan haar handen,’ stelde ik vast.

‘Ze heeft Nazoë van de dood gered door zichzelf op te offeren.’

Ik dacht aan onze rit door tijd en ruimte. Had Conia een nog straffere toer met haar dochter uitgehaald?

‘Ik twijfelde eerst of de drago in zijn opdracht zou slagen,’ zei Cerco, ‘maar je ziet dat je nooit de hoop moet opgeven.’

Hij draaide zich naar Lisa en vroeg:

‘Heb jij de memotrans van magister Eloï kunnen buitmaken?’

Terwijl ze het toestel uit de broekzak op haar rechterdijbeen haalde, zei ze:

‘Nazoë droeg mij op dit ding mee te brengen.’

‘Dat is goed, nu hoef ik die niet meer te zoeken,’ zei ik.

‘Prima, jullie mogen het naar eigen goeddunken gebruiken.’

‘Waarom heb je Nazoë in een drago veranderd?’ vroeg Lisa.

‘Ik hoop dat ze zich als draak beter van haar taak zal kwijten.’

‘En wat is onze taak?’ vroeg ik.

‘Bwah, er zijn altijd wel dingen die mensen beter kunnen dan draken, bijvoorbeeld Drek een kopje kleiner maken.’

Conia bewoog. Ze werd wakker uit haar droom.

Hoge bomen werpen lange schaduwen in het park. Ze staat stil en vraagt zich af of ze de wereld kan redden terwijl de man van haar dromen haar enthousiast tegemoetkomt.

‘Het is een mooie dag,’ zingt hij, ‘dit is de hemel op aarde.’

Ze kijkt hem verbaasd aan.

‘Te veel liefde kan je dood betekenen,’ zingt hij.

Hij danst naar hartelust. De muziek is om kippenvel van te krijgen, als in de hemel gemaakt.

‘Kom je?’ zingt hij.

Ze blijft liever aan de rand van het park staan en schudt haar hoofd.

‘Dan niet,’ roept hij en verdwijnt achter een boom.

Niet veel later hoort ze hem vragen:

‘Kom je?’

Ze mag niet langer twijfelen en zegt:

‘Oké, ik kom.’

Een oorverdovend lawaai doorbreekt de stilte. Een fel licht spietst de duisternis, en de lucht warmt snel op. Terwijl eenden kwaken en eksters krijsen, schreeuwen zij. Hun lichaam beweegt niet, maar hun gedachten slingeren zich als drakentongen rond dezelfde prooi. In een wereld van hevige gevechten tussen draken en drakentemmers, tussen helse machines en gekke magisters, zijn zij slechts radeloze zielen in verstrengelde lichamen.

‘Is de nieuwe wereld klaar?’ vraagt hij.

Als ik de moeder van de wereld mag zijn, denkt zij, dan mag hij de rol van vader spelen.

‘Bijna,’ antwoordt ze.

Het tafereel in de grot bevroor naar een dia die door de volgende werd weggeschoven. Ik was blij dat ik nog altijd in staat was droom en werkelijkheid uit elkaar te houden.

Conia opende haar ogen, herkende me en glimlachte. Ik hielp haar overeind en nam haar in mijn armen, waarbij mijn huid die van haar raakte en onze herinneringen zich vermengden met de beelden die we zagen. Conia en ik. Het deed me goed haar in mijn armen te houden, welke krachten ook meespeelden. Dit lichaam van vlees en bloed, deze unieke vrouw raakte mijn binnenste.

Verliefd-zijn is een chemisch proces dat statistisch gezien slechts 18 maanden duurt, maar mijn verliefdheid voor de vrouw van mijn dromen duurde al veel langer.

Ze wilde iets zeggen, maar dat lukte niet. Haar lichaam begon te beven toen een verstaanbaar woord aan haar lippen ontsnapte:

‘Drek.’

De oude man had die naam eveneens genoemd.

‘Wees niet bang,’ zei ik sussend.

Ik hielp haar recht en keek toe hoe ze duizelig tegen de tafel leunde. Ze wreef zich door het gezicht en keek me droevig aan.

Ik omhelsde haar en een vreemde sensatie ging door mijn lichaam. Op een of andere manier voelde ik aan dat Mona de zachtheid van Conia in zich droeg, terwijl Lisa een levend bewijs was van haar harde kant. De rest van de wereld was een mist die beschermend rond ons hing. Niets kon ons nog scheiden, althans zo leek het.

Gedachten en belevenissen schoten door mijn brein. Ik zag een kleine jongen op een fietsje, een radeloos zoekende jongeman, een rijpe vader, een wijze grootvader. Dan het beeld van een jonge, leven gevende vrouw, een kind, ons kind dat verloren loopt en overal heen reist, snelle ontmoetingen, een moeilijk afscheid. Ik zag ook hoe Nazoë vocht met haar adviseur en hoe Conia zich voor haar dochter opofferde door zich in de afgrond te gooien. Vandaar de offertafel.

‘Waar is Nazoë?’ vroeg Conia.

Ze vroeg niet wie de twee vrouwen in mijn gezelschap waren en ik had het gevoel dat zij elkaar al kenden.

‘Ik weet het niet, maar we vinden haar heus wel,’ zei ik.

Achter mij kuchte iemand. Ik liet Conia los en draaide me om. Cerco trok een verveeld gezicht en vroeg:

‘Zijn de tortelduifjes klaar om ten strijde te trekken?’

Een wulpse dame van middelbare leeftijd in een modieus badpak kwam uit een nis tevoorschijn. In haar rechterhand hield ze een kaars, die ze aan de oude man gaf.

Cerco schreef er vreemde tekens mee in de lucht en sprak een toverspreuk uit:

‘A-dra, ka-dra-go!’

Zijn stem weergalmdde door de grot. Ik was bang dat de zoldering zou instorten, maar dat gebeurde gelukkig niet.

Toen hij de kaars uitblies, veranderde de grot in een open landschap met een indrukwekkende, modern ogende burcht erin. Hoog

in de wolken zag ik een stip, maar hij was nog te ver weg om er iets in te herkennen. Beneden braken de zeegolven op de klippen.

Ik voelde me een opruimer zoals Lisa en Mona. Conia zag er sexy uit. Ik wist dat het bijna onmogelijk was, maar ik zou toch proberen voor haar een nieuwe wereld te scheppen, desnoods in mijn eigen hoofd.

Op het paneel van de controlepost in tiglob 1 zag Desmo vier gele stipjes rood oplichten.

‘Rood alarm, twee reizigers en twee opruimers zijn in de vluchtmode terechtgekomen,’ riep hij in zijn microfoon.

De vluchtmode duidde aan dat de reizigers een ongeoorloofde methode gebruikten om van tiglob te veranderen.

Via de intercom kwam het bericht automatisch bij de voorzitter van de Spilbrigade, die net een bad had genomen. Met een handdoek om zijn lichaam zei hij in de microfoon:

‘Stuur een draka uit om die indringers voor ondervraging op te pakken.’

‘Oké baas,’ zei Desmo en drukte een knopje in.

Er gebeurde niets bijzonders behalve dat er een groen lampje begon te knipperen.

Vitas Quet, de draka, had in tiglob 16 een vrouw van de dood gered. Gelukkig wist de voorzitter van de Spilbrigade, Mohai, niet dat het de moeder was van de vrouw die hij hardnekkig zocht: Nazoë Sento. Als straf zat Vitas gevangen in de hoofdzetel van de Spilbrigade in tiglob 36. Alleen bij een alarm mocht hij naar buiten.

Vitas had zijn baas kunnen overtuigen dat hij geen eigen initiatief zou nemen en enkel zijn opdrachten gewillig zou uitvoeren. Hij keek door het grote raam en overzag de mooie omgeving: kale, glooiende heuvels waarvan de schaduwkant begroeid was met mos, boven dat alles een lucht die in brand leek te staan.

Hij schrok op van de stem die uit een luidspreker schalde:

‘Vier opruimers, derde kwadrant, ongeoorloofd binnentreden van tiglob zesendertig, oppakken, niet doden.’

De koepel in de centrale zaal van de burcht schoof zijdelings weg en een opening naar de paarsrode lucht kwam vrij. Vitas sloeg zijn vleugels uit en vloog de vrijheid tegemoet.

Het stipje in de lucht dat ik eerder niet had kunnen identificeren, vergrootte zienderogen. Het kon geen modern vliegtuig zijn, want het fladderde als een vogel.

‘Wat komt daar op ons af?’ vroeg ik in paniek.

Mona keek omhoog en schrok.

‘Verdorie,’ zei ze, ‘ze zijn ons al op het spoor.’

Uit fantasieboeken had ik heel wat drakenkennis opgedaan. Het moest een draka zijn, want hij had armen en benen, leek op een reus met een mensachtig hoofd, had enorme vleugels en schubben die matter waren dan die van een drago.

‘Hoe hebben ze ons kunnen traceren?’ vroeg Mona.

Misschien had de memotrans ons verraden. Ik kreeg geen tijd om te reageren omdat de draka al over onze hoofden scheerde. Hij wilde ons enkel schrik aanjagen, want met één vleugelslag had hij ons gemakkelijk kunnen verpletteren.

Zeker van zijn stuk zweefde de draak in een grote bocht om ons heen en kwam klapwiekend neer. We hadden geen enkel wapen om ons te verdedigen en de draka had geen wapen nodig om ons te imponeren.

‘Dat is de draka die me gered heeft en me bij Cerco bracht,’ riep Conia.

‘Inderdaad, ik ben het, Vitas Quet,’ zei de draka op een vriendelijke toon, ‘klim op mijn rug, dan breng jullie in veiligheid.’

We geloofden Conia en volgden de raad van Vitas op. Het was niet zo eenvoudig om op zijn rug te klimmen. Om het ons gemakkelijker te maken, zette hij zich op handen en knieën. Lisa en Mona hielpen elkaar. Ik ontfermde me over Conia en ging als laatste achter haar zitten. Met z'n vieren zou de reis niet al te comfortabel worden.

We stegen op. Vitas sloeg zijn enorme vleugels krachtig op en neer en versnelde. Het lange haar van Lisa en Mona wapperde in de wind. Conia had met haar korte, stevige haar minder last en ik begreep dat een kaal hoofd ook zo zijn voordelen had.

Het was mooi weer, niet te koud en niet te warm. Langzaam verkleinde de burcht tot een vlekje in het heuvellandschap. Vitas volgde de kustlijn en keek geregeld het binnenland in. Blijkbaar zocht hij iets.

Onverwachts maakte hij een scherpe bocht naar rechts en vloog over een soort oerwoud. Ik vroeg me af waar we heen gingen, maar ik kon het niet vragen vanwege het geraas. Ook Conia had ik willen vragen hoe ze in deze tiglob was terechtgekomen.

Ik probeerde het met telepathie maar slaagde er enkel in mijn eigen gedachten te lezen. Ik zag een familie. Fotografisch, kunstig soms. De hond niet te vergeten. Borsten als zandduinen in de woestijn. Samen met grootvader zandkastelen bouwen op het strand. Haar vorderende zwangerschap, maandelijks vastgelegd voor het nageslacht, als bewijs van leven, onuitgegeven, geheimgehouden. Neem het van mij aan: beelden vertellen altijd een verhaal.

We skiën naar de hut omdat we een opwarmertje nodig hebben. Aan de toog staat een boer. Hij nipt aan zijn drankje en veegt zijn snor af. Op zijn gezicht zie ik de hoop om met soortgenoten te kunnen praten, al is het slechts over het slechte weer. Ik weiger echter halsstarrig oogcontact te maken.

Niemand ziet hem staan. De boer drinkt zijn glas leeg en vertrekt. Ik kan me voorstellen dat hij er niets om zou geven moest een ufo hem ontvoeren.

Een orkestje speelt muziek en voor ik het beseft dansen we enthousiast mee. Mannen springen geil rond vrouwen, ze willen wel maar mogen niet. Ze schuiven seks naar de voorgrond, als een eetmaal dat ze schrikkend moeten verorberen.

Op de *would-be-seks* op de dansvloer volgt een spectaculaire afdaling waarbij ik de skisporen van de vrouw van mijn dromen minutieus volg. Ze leidt me tot bij twee kinderen die als twee druppels water op haar lijken. Kleine draken.

Ik hield Conia goed vast terwijl de draka over een landschap vloog waarin een oude rivier zich diep in de rotsen had gesleten. Ik stelde me voor dat het een andere manier was om een nieuwe wereld tevoorschijn te toveren.

Vitas keek nerveus rond. Door de lagere snelheid was een gesprek nu mogelijk.

‘Zoek je een landingsplaats?’

De draka riep:

‘Nee, ik zoek een globalopwarmer. Als we die in tiglob zesendertig kunnen saboteren, vallen de masten in de andere tiglobs ook uit.’

‘Wat is een globalopwarmer?’

‘Een soort zendmast die alle bewegingen in de tijd registreert.’

‘En hoe gaan we die onklaar maken?’

‘Ik hoopte dat jij dat zou weten,’ zei de draka.

Lisa en Mona hadden het gesprek gevolgd. Lisa zei:

‘Mona is handig in elektronica en ik heb ooit een cursus explosieven gevolgd, dat moet wel lukken.’

‘Oké,’ zei ik.

Ik gaf Conia een zoen in de nek waarmee ik even een glimlach op haar gezicht toverde.

‘Ik ga landen,’ zei Vitas, ‘hou jullie vast.’

Beneden zag ik op een kale plek in het oerwoud een soort elektriciteitsmast zonder draden staan.

Vitas maakte een zachte landing en daar waren wij blij om, want met vier mensen op zijn rug was dat geen sinecure. We gleden een voor een van zijn rug af.

Nu ik de mast vanaf de grond zag, schrok ik wel even. De toren was minstens honderd meter hoog. Het zou een hele klus worden om het ijzeren ding op vier poten neer te halen.

Conia keek me hulpeloos aan. Haar gedachten gingen vermoedelijk uit naar haar dochter. We moesten haar snel terugvinden. Om haar op te beuren zei ik:

‘Hou vol, we vinden wel een manier.’

Ze glimlachte en hield krampachtig mijn hand vast.

‘Hoe pakken we dit aan?’ vroeg ik aan Lisa en Mona.

‘Ik denk dat we iets moeten proberen met een van de poten,’ zei Mona.

Lisa zocht haar kleren af en toverde een rolletje plakband en enkele smalle buisjes uit haar jaszak tevoorschijn. Uit de rechterbroekzak haalde ze een paar draden.

‘Heb jij plastics bij?’ vroeg ze aan Mona, ‘ik kan ze in serie schakelen zodat er een kettingreactie ontstaat.’

Mona had twee gelijkaardige buisjes en gaf die aan Lisa.

Conia, Vitas en ik keken geboeid toe hoe de vrouwen de plastics aan elkaar knoopten en rond een poot van de mast bonden. Toen ze klaar waren, riep Mona:

‘Ga aan de noordkant staan. Als het lukt, zal de toren naar de andere kant vallen.’

Even later kwam Mona bij ons staan. Lisa legde de laatste hand aan haar geïmproviseerde bom en voegde zich bij ons. Ze haalde een toestelletje uit de binnenzak van haar vestje en vroeg:

‘Klaar?’

We knikten. Lisa richtte het apparaatje op de poot van de mast en drukte een knopje in. Het knalde, waarna een sissend geluid weerklonk. Spetters vlogen in het rond en een blauwe rookwolk schoof op de wind van ons weg. Het metaal van de mastpoot gloeide, maar verder gebeurde er niets.

Lisa en Mona keken elkaar aan. Wellicht vroegen ze zich af of ze een verkeerde berekening hadden gemaakt. Ik wilde iets zeggen, maar ineens hoorde ik gekraak. De toren boog langzaam om en sloeg tegen de grond, waarbij hij een stofwolk opwierp.

‘Missie geslaagd,’ zei Mona.

De tot schroot herleide toren kraakte nog wat na en toen keerde de stilte terug. Alleen de wind wikte en woog: blijven of verder gaan?

‘Achter de heuvel heb ik een hangar zien staan,’ zei Vitas, ‘zullen we daar een kijkje nemen?’

We gingen akkoord en klommen op zijn rug.

Niet veel later stonden we voor een vrij groot raamloos gebouw met een modern design. Ik stelde voor om samen met de draka op verkenning te gaan. Lisa en Mona hadden geen bezwaar, maar Conia zei:

‘Niet doen Comar, je weet niet wat je daar opwacht.’

‘Vitas is bij me. En als het veilig is komen we jullie halen.’

‘En als het niet veilig is?’

‘Wil je dat we Nazoë terugvinden of niet?’ vroeg ik.

Ze reageerde niet onmiddellijk, maar uiteindelijk gaf ze toe.

‘Oké, maar wees voorzichtig.’

‘Natuurlijk.’

Ik liep als eerste naar binnen. De ruimte leek veel op de zaal in global 1, waar ik Toelio en Skim had ontmoet. Er hadden 10 buizen

op een rij gestaan, maar hier stond een muur van glanzend materiaal die als een golvend wateroppervlak bewoog. Was dat het effect van het buiten werking stellen van de globalopwarmer?

Vitas kwam bij me staan en zei:

‘Ik denk dat dit een of andere deur is.’

‘Ik zal ze eens uitproberen,’ zei ik.

Ik legde mijn hand plat op de muur en merkte dat de metaalachtige substantie meegaf, net zoals bij de cilindervormige lift die me van een magisterburcht naar huis had gebracht. Of beter, naar mijn eigen tijd.

Ik stapte kordaat door de poort en voelde mezelf in atomen uit elkaar vallen.

Ik sta in een winkelgalerij met in het midden een kleine fontein. Een slordige man heeft achter de fontein postgevat en wacht af. Ik meen hem te herkennen, maar ik kan geen naam op zijn gezicht plakken.

‘Wie ben jij?’ vraag ik.

De man heft zijn rechterarm omhoog, richt zijn wijsvinger naar mij en zegt:

‘Jij hebt mijn vrouw ingepikt.’

‘Ik?’ vraag ik ongelovig en wijs mezelf aan.

‘Ja jij, en daar zul je voor boeten.’

Voor ik het goed beseft is hij rond de fontein gelopen. Hij gooit zich als een woest beest op mij en we vallen samen op de grond. Ik worstel als een bezetene, maar de man houdt me in een judogreep en de lucht in mijn longen raakt op. Hij ziet niet dat de vrouw van mijn dromen een borstel opheft en deze als een hamer op zijn hoofd slaat. Hij laat me los, tast naar zijn bloedende hoofd en valt in puzzelstukjes uit elkaar.

De vrouw trekt me mee naar buiten. Om de dag helemaal goed te maken begint het te donderen en te bliksemen.

Vitas Quet schrikt van een beweging rechts van hem. Hij ziet een onzure man op Comar afstormen en hoort hem om hulp roepen. Comar zwaait met zijn armen en stampet met zijn voeten om de aanvaller van zich af te houden.

Vitas wil naar het vechtende tweetal lopen, maar zijn benen weigeren dienst. Een film speelt zich voor zijn ogen af. Eerst herkent hij een verlaten woestijnlandschap, daarna een overbevolkte straat in een donkere stad en flitsen van een bloemlandschap zo ver het oog reikt.

Ten slotte ziet hij een boomlandschap dat nauwelijks een schuilplaats voor een draak kan zijn. Enkele slangen kronkelen over de boomtoppen op zoek naar gewillige prooien. Als een standbeeld wacht hij hulpeloos af in de hoop dat Comar zichzelf uit zijn benarde situatie zal redden.

Het bliksemt zonder te donderen.

Pavlov kijkt toe hoe Comar Nardiel als een bezetene brult en zich in de strijd gooit alsof hij het moet opnemen tegen een ontsnapte draak.

Ze raapt al haar moed bij elkaar en maakt zich klaar om tussenbeide te komen. Met één sprong lost ze ook dit probleem op.

Vitas voelde iets langs zijn linkerbeen strijken en keek omlaag. Een witte wolf staarde hem aan alsof hij om een snoepje bedelde.

‘Braaf beest,’ zei Vitas.

Hij was Comar door het metalige gordijn gevolgd. Nu stond hij aan de andere kant, maar er was geen Comar te bespeuren.

Vitas haastte zich naar een deur. Aan het getrippel over de betonnen vloer wist hij dat de wolf volgde. De deur ging automatisch open. Vitas liep een kleinere ruimte in en schrok van een pijnlijk gehuil achter hem. Hij draaide zich om en zag hoe de wolf zich door de dichtgaande deur wurmde.

Twee mannen in streepjespak naderden. Een van hen riep: ‘Eindelijk ben je daar.’

Vitas stond perplex.

‘Verwachtten jullie mij?’

‘Min of meer. Wij willen hier weg en jij kunt ons daarbij helpen,’ zei de man, ‘ik heb Comar en Lisa op de schermen gevolgd sinds mijn collega Skim hen via global één wegstuurde.’

Skim vertelde verder:

‘Jullie hebben de globalopwarmer gesaboteerd waardoor de globals beginnen te versmelten, als gevolg daarvan zullen de tiglobs langzaam verdwijnen. Jij hebt ondervonden dat je niet kon terugkeren, maar Comar kon dat wel.’

Vitas begreep er niets van.

‘Volg me,’ zei Skim.

De mannen draaiden zich om en renden naar de deur van hun controlepost. Vitas wandelde zonder zich te haasten. Het drietal lette helemaal niet op de witte wolf.

Pavlov had de draka de weg gewezen en sprong door de metalen poort. Het oppervlak rimpelde als een vijver waarin net een steen is gevallen.

Conia staarde naar de muur van vuur en waande zich in een bioscoopzaal. Allerlei beelden verschenen door elkaar en ze zag er helemaal geen verhaallijn in. Toen brak een gestalte er dwars doorheen.

Conia riep mijn naam. Lisa en Mona kwamen naar mij toe en ondersteunden me. Ik was drijfnat van het zweet, liet me door de vrouwen leiden en zette me op de grond, leunend tegen een rots.

‘Dit is niets voor mij,’ zei ik.

‘Waar is Vitas?’ vroeg Conia.

Voordat ik kon antwoorden, sprong de witte wolvin uit de muur. Ze keek me met verdrietige ogen aan en ik herinnerde me Pavlov, de hond.

Ze ligt op haar zij voor de kachel. Als het te warm wordt, slentert ze hijgend naar de sofa om afkoeling te zoeken. Daar blijft ze met geheven kop en naar buiten hangende tong een tijdje liggen, waarna ze de cyclus rondmaakt door op haar andere zij weer voor de kachel te gaan liggen. Hetzelfde liedje speelt zich ook in de zomer af: eerst languit op het gras bakken en daarna in de koele schaduw van het huis op de klinkers van de oprijlaan verpozen.

Ik vraag me af of zij daadwerkelijk slaapt, of denkt ze na over de zinloosheid van haar leven? Mijn beste vriendin kan op honderd manieren blaffen en ik heb er het raden naar wat ze bedoelt. Omgekeerd gaat het veel beter, want zij kan me zeer goed verstaan. Woorden zoals *wandelen* of *bal* zijn genoeg om haar naar buiten te krijgen, weer of geen weer. Met *poot* kan ik laten zien hoe beleefd zij wel is en met *mand* weet ze heel goed hoe laat het is zonder het klokkezen ooit te hebben geleerd.

Wat is ze mooi als ze slaapt of voor mij op het zadel van mijn motor zit en haar oren in de wind flapperen. Wat is ze grappig als haar eetbak van de ene kant van de keukenvloer naar de andere schuift terwijl hij allang leeg is. Wat is ze lief als haar staart kwispelt, de graadmeter voor haar humeur, maar als ze de staart tussen haar achterpoten steekt mag je gegarandeerd onheil verwachten. Wat is het jammer dat we niet met elkaar kunnen praten.

En nu is het te laat. Ze slaapt niet, ze is dood. Het is bij wet niet toegestaan en toch besluit ik haar een rustplaats in de achtertuin te geven. Ik maak een gat, minstens één meter diep, en leg haar dekentje klaar. Vervolgens laat ik haar langzaam in het gat zakken.

Tranen biggelen over mijn wangen. Wanneer ik de eerste schep aarde over haar tere lichaam gooi, begint de hemel mee te wenen. Het geeft niet dat ik kletsnat word, want ik wil nog even bij het graf van mijn dierbare hond waken.

Pavlov heeft me zestien jaar lang liefde afgenomen zonder de oren van mijn kop te zagen. Nu is ze er niet meer. Het dondert zonder te bliksemen.

Boven de horizon hangt een kille vollemaan en Pavlov zit in het midden van een kring witte wolven die haar snuivend aankijken. Ze strekt haar kop en huilt, waarna de meute haar lied bijvalt. Hun gehuil weergalmt tussen de heuvels, alsof een ander roedel wolven antwoordt.

Pavlov vindt het welletjes en staakt het huilen, ook de meute houdt het voor gezien. Hun ogen zijn als schijnwerpers die lichtbundels in de kleuren van de regenboog op haar richten. Pavlov licht op als een zon en verdwijnt.

De witte wolvin kwam tevoorschijn waar ik haar helemaal niet had verwacht. Ze kwispelde en probeerde haar aandacht over iedereen te verdelen door zich door Conia, Lisa en Mona achter de oren te laten krabben. Kwam ze ons de weg wijzen of wilde ze gezelschap? Toch moest de wolvin ergens een baas hebben die zij blindelings gehoorzaamde.

‘Ik ga terug,’ zei ik, ‘we kunnen Vitas niet in de steek laten.’

De dames protesteerden, maar ze hielden me niet tegen toen ik naar de ingang van de hangar liep. In mijn haast struikelde ik over iets. Ik kon me nog net overeind houden.

Pavlov had me voor de voeten gelopen. Ze versperde me de weg en liet grommend haar tanden zien. Toen ik een stap vooruitzette, beet ze zich in mijn schoen vast.

Als dierenvriend kon ik het niet over mijn hart krijgen om de wolvin te stampen, toch wilde ik haar een lesje leren. Toen ik mijn been met een flinke snok lostrok, loste Pavlov haar greep. Ik verloor bijna mijn evenwicht.

‘Oké, de draka zal zijn plan moeten trekken,’ zei ik.

Pavlov had geen aandacht meer voor mij omdat Conia een stok in de lucht gooidde en riep:

‘Pak.’

De wolvin liep erachteraan alsof ze zich even in het vel van een doodgewone hond voelde.

‘Zo dames,’ zei ik terwijl Pavlov de stok voor Conia’s voeten neerlegde, ‘hebben jullie enig idee waar Drek zich verschuilt?’

‘Jij had het over zestien, zesendertig en vierenveertig,’ zei Mona, ‘tiglob zestien en zesendertig hebben we al bezocht, misschien wordt het tijd naar tiglob vierenveertig te gaan. We kunnen de memotrans – ’

Mona maakte haar zin niet af omdat Pavlov luid begon te huilen, alsof het idee haar niet beviel.

‘Laten we eerst Nazoë en Vitas opsporen,’ zei Lisa, ‘dat kunnen we beter via de hoofdzetel in tiglob één.’

Pavlov begon opgewonden achter haar eigen staart aan te jagen, waarmee ze misschien duidelijk wilde maken dat we dat maar moesten doen.

‘Hier kan de memotrans ons helpen,’ zei Lisa terwijl ze het apparaat uit haar vestzak nam.

Om er zeker van te zijn dat we gezamenlijk naar de andere tijdwereld zouden overgaan, namen we elkaar bij de hand vast. Pavlov hield zich afzijdig, maar ik wist dat zij deze wereld op haar eigen manier kon verlaten.

Lisa drukte enkele knopjes op de memotrans in en de omgeving veranderde schoksgewijs. Bij elke trilling doorbraken we een schil en ik telde ze van 36 naar 1 af.

Desmo Grin schrok wakker van een bliepend geluid op het controlepaneel. Een rood lampje flikkerde. De positie op het scherm kwam overeen met een plaats vlak bij de hoofdzetel van de Spilbrigade in tiglob 1.

Hij vervloekte zichzelf omdat hij in slaap was gevallen. Hij had te veel gedronken op het verjaardagsfeestje van een collega tijdens de middagpauze. Omdat zijn baas bevolen had om heel alert te zijn en hem bij de minste onregelmatigheid te verwittigen, nam Desmo snel de rode hoorn op die hem rechtstreeks in verbinding stelde met de privé-vertrekken van zijn baas.

‘Ja?’ vroeg een hijgende vrouwenstem.

‘Ik wil de voorzitter spreken, het is dringend.’

‘Een momentje.’

Gestommel weerklonk aan de andere kant van de lijn, vervolgens een stem die vroeg:

‘Ja, wat scheelt er?’

Met de komende evaluatie in zijn achterhoofd zei Desmo onderdanig:

‘U hebt me opgedragen alle anomalieën te rapporteren.’

‘Vertel op.’

‘Er is een rood alarm afgegaan, zonder voorafgaand oranje alarm.’

Of hij had door het oranje alarm heen geslapen, maar die informatie hield hij voor zich.

Mohaï vloekte.

‘Stuur alle beschikbare draka’s erop af,’ zei hij en verbrak de verbinding.

Zijn baas was eigenlijk geen slechte kerel. Tijdens het afgelopen feestje had Desmo goed gelachen met zijn schuine moppen. Hij hoefde slechts één keer te raden welke afmattende bezigheid zijn baas nu van het werk afhield.

Desmo nam de gele hoorn op die hem direct met de draka-vertrekken verbond en riep:

‘Rood alarm voor alle draka’s, onderschepping van een indringer, val langs invalsweg oost-zuid aan.’

Hij gooide de hoorn op de haak, legde zijn benen gekruist op zijn bureau en trok zijn pet tot over zijn ogen om zich van het felle licht in het lokaal af te schermen. Zo, dat was dat.

Nazoë de drago had net tiglob 16 verlaten en keerde terug naar de hoofdzetel van de Spilbrigade in tiglob 1. Ze brak door de tijdsbarrière en de schillen verbrijzelden een na een, uit elkaar spattend als te dik opgeblazen ballonnen. Bij elke ontploffing kleurde de wereld rood, blauw of lichtgroen.

Met een hels gekraak reisde ze door de tijdwerelden en dacht aan haar ouders en haar vrienden. Waar waren ze en hoe verging het hen? Hopelijk hield de witte wolf een oogje in het zeil.

Ze brak de laatste schil aan diggelen waardoor de wereld weer een normale kleur kreeg. Ze vloog over een boomloos heuvellandschap en recht voor haar doemde een grote burcht op.

Gekrijs deed haar achterom kijken. Ze vloekte omdat een vlucht draka’s haar volgde. Ze versnelde haar tempo, maar haar voorsprong slonk. Het werd tijd de snelle draka’s te trotseren. Als drago mocht ze dan wel wendbaarder zijn, ze was in het nadeel als het op een draak-tot-draakgevecht aankwam.

Ze gebruikte haar vermogen om tijdschillen te doorbreken. Als ze een poort naar een andere tijdschil voor de draka’s opende, zouden ze niet weten wat hen overkwam.

Nazoë vertraagde en keek achterom. De voorste draka stond op het punt een spies uit te spuwen. Nu moest ze het doen. Ze doorbrak de blauwe schil en keerde zich snel om, waarna ze de deur dichtsloeg door de groene schil af te breken.

De draka’s konden hun vlucht niet op tijd afremmen en vlogen zich te pletter in het niets. Ineens waren ze weg, opgesloten tussen twee schillen.

Door niemand of niets opgejaagd keerde Nazoë zich om en vloog naar het grote raam aan de voorkant van de burcht.

Mohaï liet zich van zijn beste kant zien. De vrouw onder hem slaakte een gesmoorde kreet waarna ze slap bleef liggen. De drie andere vrouwen taterden in de badkamer dat het een lieve lust was.

Het seksspel met de vrouwen was onderbroken door een telefoontje van Desmo Grin. Magister Medea had hem uitgelegd dat het systeem nooit een alarmfase mocht overslaan. Het was dringend genoeg om zijn vrij-uurtje in te korten en hij zei:

‘Dames, ik dank jullie voor zoveel genegenheid, maar mijn vak-kundigheid is elders vereist. Zouden jullie zo goed willen zijn mijn vertrekken zo snel mogelijk te verlaten? Volgende keer zal ik jullie met tweemaal meer wellust opwachten.’

De vrouwen giechelden en vonden het fantastisch om hem zo te mogen verwennen, want was ook maar een mens van vlees en bloed.

Samen met de vrouwen kleepte Mohaï zich aan en verliet als laatste de speelkamer. Hij liep door de lange gang naar de computerkamer toen Desmo Grin ineens om de hoek kwam gestoven.

De taximan schrok en gleeed bijna uit over de pas geboende vloer.

‘Baas, na ons telefoontje begonnen alle lampjes op mijn controlepaneel te knipperen. Ik heb geprobeerd het systeem opnieuw te starten, maar alle lampjes blijven flikkeren. Volgens mij is er een globalopwarmer stuk.’

‘Heb je nieuws van de indringer?’ vroeg Mohaï.

‘De verbinding met de draka’s is weggefallen,’ zei Desmo, ‘ik heb geen idee waar ze nu zijn.’

‘Doe het nodige om de apparatuur weer in orde te krijgen. Desnoods haal je de oude machine uit de kelder,’ zei Mohaï.

‘Oké baas.’

Desmo haastte zich terug naar zijn controlepost.

Mohaï bedacht zich en liep naar zijn studeerkamer, in de hoop dat de verbindingen met de magisters nog werkten.

Met een geheime code opende hij de deur en ging naar binnen. Toen hij de muis aanraakte, verscheen op het scherm een lijst met alle toegankelijke chatboxen. De namen waren groen gekleurd behalve die van magister Eloï, die was grijs. Toen hij de chatbox van magister Medea selecteerde, liet de computer weten dat zij niet online was. Hij vloekte.

Hij vroeg zich af hoe het met Dreks vliegvermogen gesteld was en klikte met de muis het draakicoontje op het werkblad aan. Het spatvenster van VUUR – een vlam – verscheen op het scherm, gevolgd door cijfermateriaal en grafieken. Hij bekeek het resultaat en wreef zich in de handen. Het zag er veelbelovend uit, maar Drek was nog niet vet genoeg om te vliegen.

Het druiste tegen alle natuurwetten in, maar hoe zwaarder de draak werd, hoe meer vliegvermogen hij ontwikkelde. Opstijgen was het enige dat die verdomde draak moest doen, zodat hij hem kon inzetten bij de totale onderwerping van de aarde.

Het verslag van het laatste slachtoffer kwam binnen: een boer uit een godverlaten streek en een te goede ziel. Mohaï zocht nog steeds naar een manier om alleen slechteriken uit de mensenmassa te kunnen pikken. Ondertussen moest hij de draak voeren met eenzaten op afgelegen plekken omdat hun verdwijningen geen belangstelling van de politie opwekten. Zo bleven de ontvoeringen mysterieus en zagen de mensen buitenaardse wezens als daders. Belachelijk natuurlijk.

Met een druk op de knop bepaalde hij de positie van het volgende slachtoffer.

Drek klapwiekte met zijn enorme vleugels als voorbereiding op zijn maidentrip. Zijn lijf voelde wat lichter aan en hij kreeg het zelfs enkele centimeters in de lucht, maar hij moest nog te veel als een te dikke ballerina op zijn klauwtippen balanceren. Elke keer moest hij toegeven aan de sterke zwaartekracht in tiglob 44.

Hij waggelde terug naar zijn hol. Op de offertafel lag het lichaam van een mens en de roze huid gaf aan dat het nog leefde. Drek vroeg zich niet af waar het vandaan kwam, hij was alleen geïnteresseerd in het voedzame bloed.

Met zijn gespleten tongen nam hij het lichaam nonchalant op, kneep het uit en slurpte de lekkende inhoud op. Hij voelde de energie zijn lijf binnenstromen.

De huid van het slachtoffer zakte in en kleurde zwart. Het vleesloze vel schoof van de botten af. Een na een kletterden de afgekloven beenderen op de tafel, waarna helderblauwe minibliksems op de stapel insloegen. Het geheel knetterde als een kampvuur en verging tot as.

Mohaï tuurde door het grote raam van zijn studeerkamer naar buiten. Wat hij daar zag interesseerde hem niet. Hij vroeg zich veeleer af hoe hij de indringers van zich af kon houden.

Plotseling verscheen een drakenkop. Mohaï keek in de ogen van een drago. Hij was niet bang van het beest, want het was te groot om naar binnen te komen. En de drago was ook niet kwaad genoeg om de muren aan diggelen te slaan.

Snel nam hij een wapen uit de glazen kast naast zijn bureau, rende naar de garage en sprong op een ding dat kon vliegen. Het was een rond platform met aan de rand een reling om er niet af te tuimelen. Ministraalmotoren zorgden voor de voortstuwing.

Bij zichzelf zei Mohaï: *Wacht maar tot ik mijn draak uithaal.*

De drago's bleven op een veilige afstand van de motorfiets vliegen. Af en toe knalde het ding onder haar, maar Medea genoot van de rit over het strand.

Ze had haar armen om zijn middel geslagen en Eloï dacht: *Wat is er leuker dan met z'n tweeën op een antieke motor over het strand rijden?*

Het was een aangename rit. Met passagier reed de motorfiets veel comfortabeler. Het grommende geluid van de motor klonk als muziek in de oren en al zijn ellende was als sneeuw voor de zon verdwenen.

Eloï schrok toen het voorwiel iets raakte. De motorfiets leek ineens een eigen leven te willen leiden en Eloï kreeg de machine niet onder controle. Hij sprong eraf en hoopte dat Medea zijn voorbeeld zou volgen.

Zijn linkerschouder raakte de zandbodem hard. Na enkele buitelingen bleef hij versuft liggen. De pijn schoot door zijn schouder toen twee sterke armen hem overeind hielpen.

‘Heb je je bezeerd?’ vroeg Medea.

‘Het gaat wel over.’

‘Gebruik in het vervolg je reflexmagie.’

‘Ik zal eraan denken,’ zei Eloï.

Hij veegde het zand van zijn kleren, liep naar de motor die op zijn kant lag en zei:

‘Daar ben ik weer een tijdje zoet mee.’

Eloï liet zijn blik van de geblutste machine naar de drie drago’s gaan die als honden op hun achterwerk zaten. Hij vreesde dat een van hen als vervoermiddel zou moeten dienen, want met de motorfiets kwamen ze niet meer weg en te voet was het te ver.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Medea.

‘Ik vermoed dat ik dat rode ding heb geraakt,’ zei hij, ‘het steekt half uit het zand.’

Ze liepen er samen naartoe.

‘Dat lijkt veel op een koelbox,’ zei Eloï.

Hij probeerde het ding open te krijgen, maar dat lukte niet door zijn gekneusde schouder.

‘Laat mij eens,’ zei Medea.

Hij gaf zijn pogingen op en liet Medea proberen. Tot zijn verbazing slaagde ze erin het deksel eraf te nemen.

In de doos lagen drie donkerblauwe koelementen en twee blikjes frisdrank van een verschillend merk. De blikjes kwamen

hem oubollig over, maar de merken waren nog altijd wereldwijd bekend.

‘Ik heb er dorst van gekregen,’ zei Eloï, ‘welke wil jij?’

‘Geef mij maar het oranje blik.’

Ze dronken de blikjes in enkele teugen leeg.

‘Ik denk dat het uitvallen van jouw tiglobpeiler en deze vondst met elkaar te maken hebben,’ zei Eloï, ‘de koelbox lijkt uit een andere tiglob te komen.’

‘Ik hoop dat er geen globalopwarmer is uitgevallen, want dan valt het tiglobstelsel uit elkaar,’ zei Medea, ‘zullen we een van mijn drago’s nemen om naar jouw burcht te vliegen?’

‘Liever niet, maar ik heb geen keuze.’

Eloï wist uit ervaring dat de meeste drago’s wispelturig en ba-zig zijn. De drago’s van Medea zouden dat vooroordeel kunnen aanvoelen en hem afwerpen.

Medea floot op haar vingers, waarna de grootste van het drietal dichterbij kwam. Ze stapte via zijn rechtersvoerpoot op en zei tegen Eloï:

‘Toon geen schrik, dan zal hij ook geen schrik van jou hebben.’

Medea fluisterde de draak sussende woordjes in en Eloï slaagde erin zich op de rug te hijsen. Hij sloeg zijn armen rond Medea’s middel en even later verhief de drago zich in de lucht.

Na een korte vlucht landde de drago zachtjes op de binnenplaats van de burcht. Eloï stapte af, bleef zo ver mogelijk van de drakenkop vandaan en rende naar de ingang. Medea volgde hem op de hielen.

Eloï liep naar zijn studeerkamer. Het donkere computerscherm herinnerde hem aan de gewiste harde schijf. Al zijn gegevens waren weg en hij had geen back-up. Bovendien kon hij zonder netwerk onmogelijk erachter komen wat er aan de hand was met het tiglobstelsel. Verslagen bleef hij staan.

‘Wat ben je van plan?’ vroeg Medea.

Slechts één man kon hem helpen en hij zei:

‘We zullen met mijn nieuwe machine Mohai een bezoekje brengen.’

Hij duwde het cilindervormige apparaat naar buiten.

‘Ik denk dat er niet voldoende plaats is voor twee,’ zei Medea.

‘Je hebt gelijk. Het ding is bedoeld voor één persoon, maar als we dicht bij elkaar staan, moet het lukken,’ zei Eloï terwijl hij instapte.

‘Oké, ik kan het allicht proberen,’ zei Medea.

Ze wurmde zich in de cilinder met haar gezicht naar hem gericht. Haar borsten bolden op vanwege de beperkte ruimte. Eloï keek glunderend van haar boezemgeul naar de bedieningsknoppen die links en rechts boven haar schouders goed bereikbaar bleven.

Met de transporter waarmee ze gekomen waren, konden ze zich in een straal van vijf kilometer snel verplaatsen. Het ding mocht zich niet in een gebouw bevinden, maar de plaats van bestemming moest eveneens in openlucht zijn, bijvoorbeeld de binnenplaats van de burcht. Hij gaf de coördinaten van de hoofdzetel van de Spilbrigade in tiglob 1 in en vroeg:

‘Klaar?’

‘Doe maar.’

Eloï drukte met zijn rechterschoen op de startknop waarna de smalle instapopening dichtschoof en de cilinder begon te zoemen. Ze voelden zich samengedrukt tot een druppel kwik. Even later waren ze weer mensen van vlees en bloed, staand op een schijf voor een garagepoort die gemakkelijk toegang gaf tot de studeerkamer van Mohai Noën.

Binnen de vestingmuren werden deuren niet gesloten. Ongehinderd haastte Eloï zich naar de computer op het bureau. Medea volgde hem.

‘Hij heeft ons proberen te bereiken,’ leidde hij af uit wat er op het computerscherm stond.

Medea wees naar een glazen kast waar een wapen ontbrak.

‘Hij is gewapend,’ riep Eloï.

‘Misschien is hij in de controlekamer.’

Eloï volgde haar de studeerkamer uit. Hij was er ooit eerder geweest, maar hij moest diep in zijn geheugen graven om zich de gangen van het labyrint te herinneren. Na enkele vergeefse pogingen, een wc-deur en een rommelige slaapkamer, stapten ze de controlekamer binnen.

De man achter het controlepaneel viel bijna uit zijn stoel van het schrikken.

‘Waar is Mohai?’ vroeg Eloï.

De taximan stond op en keek hem onderdanig aan.

‘Komt er nog wat van?’ vroeg Medea.

Dat had meer effect, want de taximan zei stotterend:

‘De voorzitter zit in zijn studeerkamer.’

‘Daar komen wij net vandaan,’ zei Medea, ‘hij was er niet.’

‘Dan weet ik het ook niet,’ zei de taximan.

‘Is alles in orde met de tiglobs?’ vroeg Eloï.

‘Nee, er was een indringer die het oranje alarm deed overslaan, maar ik heb de draka’s erop afgestuurd.’

‘Wat zijn Mohais instructies?’ vroeg Medea.

De taximan barstte uit in een waterval van woorden:

‘De voorzitter heeft me bevolen de boel opnieuw te starten. Bij de tweede poging kwamen de directe verbindingen met het netwerk weer tot stand. Toen heb ik de oude minicomputer uit de kelder gehaald omdat die frequenties van binnenkomende radiogolven opvangt. Kijk maar.’

De man draaide zich om en drukte enkele knoppen op het vuile toetsenbord in. Het ingebrande scherm toonde de plattegrond van de directe omgeving van de burcht.

‘Wat is dat?’ vroeg Eloï terwijl hij naar een bewegend kruisje in de benedenhoek van het scherm wees.

‘Dat is vermoedelijk mijn baas,’ zei de taximan.

‘Wat doet hij buiten de burchtmuren?’ vroeg Medea zich af.

‘Hé, hij is niet alleen,’ riep de taximan toen hij merkte dat het kruisje op het scherm samenviel met een cirkeltje.

‘Is dat een drago?’ vroeg Medea.

‘Vermoedelijk.’

Zonder nog op de taximan te letten pakte Eloï Medea bij de hand en samen renden ze terug naar de studeerkamer van Mohai. Via de garagepoort verlieten ze de burcht.

Eloï stapte op de transportplaat en gaf de coördinaten die hij eerder op het scherm van Mohai had gezien op een soort afstandsbediening in, vervolgens nodigde hij Medea uit om bij hem te komen staan.

Een zoemend geluid weerklonk en in het landschap veranderde enkel de plaats van de heuvels.

Desmo Grin gaapte naar het scherm en vroeg zich af welke alarmfase na rood kwam.

De drago versperde Mohai de weg en belette hem op zijn vliegend tuig te stappen. Hij trok zijn wapen en schoot, maar de elektrische lading was niet hoog genoeg om de drago te verlammen.

Een gevoel van opluchting overviel hem toen hij magister Eloï en Medea zag opdoemen. Met z'n drieën zouden ze de draak wel aankunnen.

Zijn blik verstarde toen hij een spies uit de muil van de drago zag komen. Op de koop toe kwam ze in zijn richting gevlogen.

Eloï herkende onmiddellijk zijn ontsnapte drago. Aan de rookpluimpjes uit zijn neusgaten wist hij dat de draak op het punt stond een spies uit te spuwen. De spies schoot weg, maar met een toverspreuk deed Medea ze afwijken. Ze schampte af op de hoofdschub waardoor de drago achteruitdeinsde.

‘Vlucht Mohai, wij zullen ons wel met de draak bezighouden,’ riep Medea.

Mohai haastte zich naar zijn vervoermiddel en steeg langzaam op naar de heuveltop.

Eloï stond oog in oog met de drago die van de zware slag op zijn hoofd was bekomen en tot de aanval overging.

Lisa had het startsein gegeven om van tiglob 36 naar tiglob 1 te gaan en de omgeving veranderde schoksgewijs in een idyllisch heuvelandschap. Het zou een mooie vakantiebestemming zijn geweest als we niet met een of andere opdracht opgescheept zaten.

In het dal stond een moderne burcht. Een dertigtal meters verder zag ik Nazoë de drago klapwiekend achteruitdeinzen voor twee mensen. In een van hen herkende ik magister Eloï. Toen een rode bliksemschicht door de lucht kliefde, begreep ik dat magister Medea hem vergezelde.

‘Eloï de drakentemmer valt Nazoë aan,’ riep Lisa.

Ze rende ernaartoe, gevolgd door Mona.

‘Is dat Nazoë?’ vroeg Conia.

Ze had moeite om in de draak haar dochter te zien. Ik trok haar mee achter de dames aan en zei:

‘Als we Drek vinden, kunnen we Nazoë haar ware gedaante teruggeven.’

‘Ik hoop dat Lisa en Mona opgewassen zijn tegen de magie van de magisters.’

Dat hoopte ik ook. Ik keek rond en dacht: *Als we Pavlov nodig hebben, is ze er niet.*

Medea vroeg zich af wat de drago van plan was, toen Eloï ineens een wapen trok. Ze wist dat hij daarmee al menig drakengespuis onder controle had gekregen, maar of hij er ook deze drago kon mee temmen, was nog maar de vraag.

Doordat ze in gedachten was verzonken, zag ze de tweede spies niet op tijd aankomen en was ze te laat om haar reflexmagie te gebruiken. Ze bukte zich om de spies te ontwijken maar die sloeg met volle kracht in haar borst.

Eloï zag de spies dwars door Medea gaan, alsof hij haar niet had geraakt. Ze zakte in elkaar. Hij gaapte naar het bewegingloze lichaam en vroeg zich af hoe het kon dat de drago meer dan één spies bij had.

Terwijl de drago zijn geschaafde hoofdschub aflikte, hield hij Eloï in de gaten

‘Nazoë,’ riep iemand.

Eloï zag links van hem een viertal mensen naderen. Snel draaide hij zijn hoofd weer naar de drago. Rond de drakenmuil verscheen een ontwapenende glimlach en in zijn hoofd hoorde hij een stem zeggen: *Blijkbaar krijg ik onverwachte hulp, drakentemmer.*

Eloï dacht na. Een gekwetste drago kon hij misschien nog aan, maar tegen vier onbekenden die wellicht gewapend waren, was hij niet opgewassen.

‘Ik krijg je nog wel,’ riep Eloï kwaad en rende naar Medea.

Hij droeg haar naar de schijf op de grond, hield haar tegen zijn borst gedrukt en schakelde met zijn voet de straalfunctie uit en de tijdfunctie in. De cilinder sloot zich rond hun lichamen en de omgeving vertroebelde. Net op tijd, want een platte ronddraaiende schijf ketste af op de cilinderwand.

‘Verdorie, hij is ontsnapt,’ zei Lisa terwijl ze zich bukte om de vlijmscherpe werpschijf op te rapen.

Samen met Conia en Mona liep ik naar de gewonde drago. In mijn hoofd hoorde ik Nazoë zeggen: *Ik dacht dat ik de klus alleen kon klaren, maar gelukkig kwamen jullie net op tijd.*

Conia moest nog wennen aan het feit dat ze met Nazoë enkel gedachten hoefde uit te wisselen om te converseren. Daarom sprak ze haar bezorgdheid gewoon uit:

‘Zal ik je wonde verzorgen?’

Nazoë zei: *Dat kan wachten, we moeten hier weg, anders zitten we in deze tijdwereld gevangen.’*

Lisa en Mona zetten zich vooraan tussen de vleugels terwijl Conia en ik achteraan plaatsnamen. Ik had geen tijd om me goed te installeren, want Nazoë steeg onmiddellijk op.

Niet veel later landden we aan de achterkant van de burcht.

Comar, ik stel voor dat jij en Lisa naar de studeerkamer van Mohaï gaan. Wij wachten hier op jullie.

Nazoë sprak tot ons, maar ik aarzelde. Toen ik Lisa enthousiast zag wegrennen, volgde ik haar op de hielen. In de stijl van een klein oorlogscommando snelden we door de open garagedeur en belandden in een kamer met computers.

‘Controleer jij de computer in de hoek,’ commandeerde ik Lisa, ‘dan neem ik die op het bureau voor mijn rekening.’

De ventilator draaide en dat was een goed teken. Ik zette het beeldscherm aan en een foto van Mohaï's gezicht verscheen. Door de muis te verschuiven, maakte de foto plaats voor een venster dat naar een wachtwoord vroeg.

Ik ben allerm minst een hacker maar heel goed in wachtwoorden raden. Mijn eerste poging was een schot in de roos: DREK.

De zandloper verscheen en het duurde even voordat de bestandsmanager opende. Ik vond een opvallende foldernaam IKS waaronder bestanden stonden met extensie .GEM en .NTM. Ik opende DEBOER.GEM en een paginagroot dossier met een foto van een slordige oude man verscheen. Onderaan stond in het rood: GEMUTEERD.

Ik fronste mijn wenkbrauwen, want ik wist niet wat ik met die informatie moest beginnen.

Lisa kwam achter me staan en keek mee.

‘Heb jij iets gevonden?’ vroeg ik.

‘Ik krijg die oude computer niet aan de praat.’

‘Dit kon weleens interessant zijn,’ zei ik.

Samen lazen we het dossier 44.072559: *Op klaarlichte dag zag ik net boven de heuvels een glinsterend ding. Het zonlicht weerkaatste groenachtig in het schijnbaar metalen omhulsel. Ik vroeg me af of ik de enige getuige van het verschijnsel was en of ik niet*

beter mijn vrouw zou roepen. Het leek me echter raadzaam het gebeuren op de voet te volgen zodat ik later een gedetailleerd verslag kon afleveren.

De metalen cilinder was niet veel groter dan een mens. Het was geen vliegende sigaar, want het vloog rechtop. Het ding zakte af naar het dal, bleef even verticaal boven de rivier hangen en zoefde onverwacht tot boven mijn hoofd. Ik baadde in een bundel felblauw licht dat me verblindde.

Plots lag ik op een soort tafel in een donker oerwoud. Ik heb weleens gehoord van ontvoeringen door ufo's, maar ik had nooit gedacht dat ik er zelf ooit het slachtoffer van zou worden. De cilinder was weg en twee rode lampen gingen aan. Te laat begreep ik dat twee glibberige tongen me vastgrepen.

Het volgende moment werd ik wakker in de armen van mijn vrouw die me tegelijk geschrokken en blij aankeek. Ik voelde me uitgeperst en dacht dat ik een hartaanval had overleefd.

Na het getuigenrelaas van meneer Deboer volgde een geneeskundig verslag. Volgens dokter Boetoe had Deboer geen enkele kwetsuur aan het avontuur overgehouden, enkel zijn bloedgroep bleek op onverklaarbare wijze van O naar AB te zijn veranderd.

‘Klik díe naam eens aan,’ zei Lisa terwijl ze hem aanwees.

Ik dubbelklikte de bestandsnaam KIJKER.NTM. Zoals ik vermoedde, verscheen mijn eigen gezicht op het scherm met daaronder in zwarte hoofdletters: NOG TE MUTEREN.

‘Je hebt geluk,’ zei Lisa.

In de rechterbovenhoek stond het dossiernummer: 44.096754.

‘Beide bestanden beginnen met vierenveertig,’ merkte ik op.

‘Tiglob vierenveertig?’ vroeg Lisa.

‘Misschien.’

Wat voerde Mohaï in zijn schild en wat zat er achter de mysterieuze ontvoeringen?

‘En nu?’ vroeg Lisa.

‘Ik maak een kopie van deze folder als bewijsmateriaal, mocht het ooit tot een rechtszaak komen.’

‘Goed idee,’ zei Lisa.

Het was vergezocht, maar je wist maar nooit. De kopie naar een geheugenstick die op het bureau rondslingerde, was snel gemaakt. Ik stak het ding in mijn binnenzak, haastte me achter Lisa aan naar buiten en sprong op de drago.

Conia was blij ons terug te zien en vroeg:

‘Alles oké?’

‘Laten we snel naar tiglob vierenveertig gaan,’ zei ik.

Nazoë aarzelde geen moment en binnen de kortste keren vloegen we met een fenomenale snelheid door het luchtruim. Gekleurde schillen schoten voorbij, een na een sprongen ze in miljoenen stukjes uit elkaar. Het was Nazoës ruwe manier om van tiglob te veranderen.

De vrouw van mijn dromen staat aan het einde van de gang. Ze huilt terwijl ze met de rechterhand over haar platte buik wrijft. Ze glimlacht wanneer ze mij ziet staan.

‘Het scheppen wil niet lukken hé?’ vraagt ze.

Dat geef ik toe. Ik zet al mijn hoop op de dokter en de brede rug van de plaatselijke verpleegster. Ik zie haar lingerie dwars door haar uniform en dat is genoeg om een erectie te krijgen. De enige moeilijkheid is het zaad netjes in het potje te krijgen.

Plots staat de vrouw van mijn dromen aan het begin van de gang. Ze lacht terwijl ze met de linkerhand over haar uitpuilende buik wrijft en zegt:

‘Eindelijk is onze liefde omgezet in vlees en bloed.’

Het geschreeuw van een uit de bol gaand publiek breekt los. Ik zie nog net de voorhang van een toneel geruisloos dicht zwaaien. Tussen de gordijnen verschijnt een lachend sproetengezicht. Het kind van mijn dromen steekt zijn tong uit en verdwijnt achter de coulissen. Jongen of meisje? Ik weet het niet.

Conia ziet de lelijkste vrouw ter wereld kunstjes opvoeren op het podium. Zij maakt hocus pocus bewegingen met haar armen. Een

zonnestraal raakt haar in het gezicht waardoor ze in een mooiere vrouw verandert.

Nazoë op haar mooist.

Besmeurd met modder doet Nazoë alle moeite om haar vrouwelijke tegenstander te vloeren. Haar bikinibroekje is omlaag geschoven en een van haar borsten is uit het bovenstukje geglipt. Op de koop toe lijkt ze het moddergevecht te verliezen.

Een publiek van kleine draken slaat hen gade. Ze steken hun koppen uit om niets te missen. Het tij keert wanneer de draakjes als vuurwerk uit elkaar spatten.

Lisa en Mona ontmoeten de grote drakentemmer, een struise kerel met ontbloot bovenlijf en rollende spieren. Hij heeft hen nodig, niet om draken te vangen maar om een spelletje mondje-open-oogjes-dicht te spelen. Het ziet er lekker uit, maar ze twijfelen.

Iemand anders knipt voor hen het touw door. En ineens zijn ze weer één.

Schil na schil pelden we af van de enorme ui die de wereld was. Ik had al vaak door de tijd gereisd maar schrok toch van de gewelddadige overgang. De laatste schillen waren als de muren van een ijzeren gordijn. Brokstukken vlogen in het rond en vielen in het landschap alsof een reus zijn knikkers rondstrooide.

Stof sloeg neer waardoor een donkergroene wereld aan het licht kwam. We vlogen over een levensgroot schilderij van bomen zo hoog als heuvels met daaronder weelderige plantengroei en moeilijk begaanbare paden, als die er al waren.

Nazoë klapwiekte met haar vleugels als aanzet tot landen en zei op telepathische manier: *Houd jullie vast, want het zal een onzachte landing worden.*

Ze raakte met haar linkervleugel een boomtop, maar dat verhinderde haar niet toch een perfecte landing te maken.

Het was te stil in de jungle om goed te zijn. Ik keek mijn gezellen een voor een aan. Hun gezichten stonden stuurs en zweetdruppeltjes parelden op hun voorhoofd. Hadden ze net zoals ik een levensechte dagdroom beleefd? Zelfs Nazoës schubben waren mat, alsof ze hevig getranspireerd had.

‘Mijn gevoel zegt me dat ik me zo snel mogelijk moet omkeren, maar mijn verstand wil verder gaan,’ zei Mona, ‘ik wil die draak van dichtbij zien.’

‘Ik ook,’ zei Lisa.

Conia’s gezicht sprak boekdelen. Ze was bang, maar haar wil om bij haar dochter te blijven primeerde.

Nazoë zei: *Volg mij*.

In karavaan gingen we verder: Nazoë voorop en ik achteraan, over smalle paden die de indruk gaven alle richtingen uit te gaan. Af en toe dacht ik stemmen te horen, ook de anderen keken alsof ze naar iets zochten wat ze niet konden zien. Het waren niet alleen de stemmen die me schrik aanjoegen, ik voelde ook ogen op mij gericht. In een dapper moment draaide ik me om, maar natuurlijk was er niets dan bomen en struikgewas te zien.

Hoe lang we liepen, kon ik niet zeggen, maar plots weerklonk een kreet die door merg en been ging. Tegelijkertijd merkte ik links van mij een kampvuur op.

Lisa deed teken om behoedzaam te zijn. Dat was nodig, want twee lichtbundels naderden het knetterende kampvuur.

Eloï was blij dat hij zijn machine gebruiksvriendelijk had gemaakt. Om zich naar zijn burcht in tiglob 16 te begeven, moest hij slechts één knop indrukken.

De cilinder materialiseerde zich op de kleine binnenplaats. Hij droeg Medea naar binnen en legde haar zachtjes op de zetel in de hoek. Ze was niet gekwetst. Het leek alsof ze droomde.

In zijn ooghoeken welden dikke tranen. Toen hij haar kuste, begon de lucht te knetteren en verscheen een blauwe aura rond haar lichaam.

De wereld splitste zich in twee; een gedeelte draaide naar rechts en een naar links. Toen ze weer samenkwamen, was Medea verdwenen.

Medea stond schaars gekleed op een halfduister podium en maakte wulpse bewegingen. Groene en rode lampen schenen over de hoofden van een massa geile mannen. De finale brak aan.

Toen ze haar minuscule slipje uittrok, doofden alle lichten, wat de mannen luid deed joelen.

Medea was de handtastelijke mannen te vlug af en zocht in het donker een weg naar haar kleedkamer. Ze liet zich op haar bed vallen en las verder in haar boek: HET VOLK VAN DE AARDE. Haar pauze duurde net lang genoeg om het uit te lezen.

Mohaï vloog over de heuvelkam. In het dal zag hij de hangar met de toegang tot global 1.

Hij zette zijn tuig nogal onhandig aan de grond en rende naar de ingang. Voor de metalen muur bleef hij staan, stak zijn hand erdoor en merkte dat hij ze zonder problemen kon terugtrekken. Global 1 werkte nog.

Hij stapte kordaat door de rimpelende poort. Zijn hele lichaam tintelde alsof iemand zijn atomen telde, ze rangschikte en weer in elkaar zette.

Toelio liep enthousiast naar de bezoeker, maar hij vertraagde toen hij Mohaï herkende.

‘Wat kan ik voor u doen, meneer de voorzitter?’ vroeg hij.

‘Breng me onmiddellijk naar tiglob vierenveertig.’

‘Meneer de voorzitter, er is iets mis met de globals. Skim is naar global zesendertig om het probleem op te lossen, maar hij is nog niet teruggekeerd.’

‘Kun je me transporteren of niet?’ vroeg Mohaï.

‘Ik kan het met de oude installatie proberen.’

‘Oké,’ zei Mohaï, ‘toon me dat ding.’

Toelio haastte zich naar een zijdeur van de grote zaal en ging links een somber verlichte gang in. Aan het einde stond boven een metalen deur in gele neonlampen: IN-99. Hij wachtte omdat Mohaï niet volgde.

‘U zei vierenzeventig, meneer de voorzitter?’

‘Ja, haast je.’

Toelio drukte op een zijpaneeltje tweemaal de toets 4 in. Bovenaan verscheen IN-44, waarna de deur openging en ze in een pikzwart gat keken.

‘Na u, meneer de voorzitter,’ zei Toelio.

‘Jij eerst,’ zei Mohaï, ‘ik wil weten wat er gebeurt.’

Toelio was nog niet lang genoeg in dienst om de oude manier van reizen te kennen. Hij stak zijn voet in het zwarte gat en zag hoe die oploste in het donker.

‘Loop nu eindelijk door,’ riep Mohaï ongeduldig.

Toelio raapte zijn moed bij elkaar en liep met gesloten ogen het onbekende in.

Gewichtloos valt hij in een wit gat en weet niet wat boven of onder is. Uiteindelijk kwakt hij tegen een solide muur en kaatst als een bal terug.

Hij ziet sterren en bevindt zich op een desolaat maanlandschap waar bandenmannetjes hem verwelkomen. Ze maken reuzenstappen en vallen van vermoeidheid plat op hun buik.

Toelio maakt een looping en een veel te groot vogelpikbord komt angstwekkend snel op hem af.

Langzaam keerde de zwaartekracht in zijn lichaam terug en kon hij weer bewegen. Toelio stond aan de andere kant van de deur met bovenaan in rode neonlampen: UIT-44.

Vanuit de verte hoorde hij Mohaï roepen.

‘Kom maar,’ riep Toelio zo hard als hij kon.

Mohaï staat perplex. De vrouw van zijn dromen ziet er niet uit als een rondborstige pin-upgirl maar heeft de vorm van een uit modder geboetseerde draak.

Ze wil hem kussen maar denkt er te laat aan dat haar drakenmuil alleen vuur kan spuwen.

Mohaï kwam door de poort naar buiten. Zijn lichaam doorliep de kleuren van de regenboog. Toen zijn rechtervoet als laatste uit het zwarte gat tevoorschijn kwam, kreeg hij zijn werkelijke gedaante terug.

Hij wankelde maar herstelde zich snel.

Toelio wilde terugkeren, maar de voorzitter hield hem tegen.

‘Hier blijven jij.’

Toelio kreeg geen tijd om zijn angst weg te slikken, want Mohaï duwde hem ruw voor zich uit. Aan het einde van de tunnel scheen een groenachtig licht.

De gang gaf uit op een woud; een gat in een dikke boom diende als uitgang.

‘Doorlopen,’ zei Mohaï.

Toelio baande zich een weg tussen de bomen en niet veel later kwamen ze op een open plek aan.

‘Verdomme, wat is het hier koud,’ zei Mohaï, ‘sprokkel wat hout, maar blijf in de buurt zodat ik je kan zien, begrepen?’

‘Oké baas,’ zei Toelio.

Al snel brandde er een knetterend vuurtje. Toelio zette zich in het gras tegenover de voorzitter en vroeg:

‘Enig idee hoe we aan eten geraken?’

‘Zwijg en laat me nadenken,’ riep Mohaï.

Toelio durfde zich niet te verroeren. Hij dacht aan zijn zwangere vrouw en het ongeborn kind in haar buik, toen plots een helse kreet door het bos weerklonk.

Eloï dagdroomde over Medea die een nieuw sterfelijk leven op aarde was begonnen. Hij snakke ernaar om weer gewoon mens te

zijn en nam zich voor haar voorbeeld te volgen, maar eerst moest hij Mohaï uit de nood helpen.

Hij zat in zijn luie zetel en keek door het raam van de studeerkamer. Op het strand reisde een opblaasbare bal mee met de wind. Weggegooide papieren zweefden van duin tot duin. In de verte lag zijn motorfiets op reparatie te wachten.

De ruwe zee duwde herhaaldelijk een surfplank naar het strand, maar ze gleed telkens terug. De lucht veranderde voortdurend van kleur, alsof de schillen van de ui uit elkaar vielen en er een tijdstorm opstak.

Eloï stond op en keek de kamer rond. Er was niets waaraan hij gehecht was en hij besloot niets mee te nemen. Hij liep de kleine binnenplaats op en stapte in de cilinder, drukte op de geheugenknop om naar zijn vorige positie terug te keren en stampte met zijn voet op de startknop.

De omgeving was nog hetzelfde, alleen de lucht was nu donkerblauw. Eloï herinnerde zich in welke richting Mohaï verdwenen was en schakelde de straalfunctie in, maar een bliepend alarm gaf aan dat er een gebouw in de weg stond. Door een nieuwe positie in te geven, stopte het alarm.

Hij drukte op de startknop en een hangar verscheen in zijn gezichtsveld. Zonder aarzelen liep hij naar binnen en gooide zich tegen de metalen wand die op tiglob 36 ingesteld stond. De muur brak niet maar slokte hem op en spuwde hem aan de andere kant uit.

Even bleef hij versuft op de grond liggen. Toen hij voetstappen hoorde naderen, verborg hij zich snel achter een muur.

‘Loop er maar door, Vitas en ik zullen de zaak sluiten,’ hoorde hij iemand zeggen.

Vitas Quet volgde de twee taximannen naar de controlekamer van global 36. Een vrouwelijke collega informeerde hen over Toelio die vanuit global 1 geen antwoord op hun oproep gaf.

Skim beval haar alle taxidiensten op te roepen en te zeggen dat ze naar global zesendertig moesten komen, voor het geval de andere globals uitvielen. Vervolgens haastte het gezelschap zich naar de andere kant van de zaal, waar taximannen een voor een uit een pikzwart gat kwamen gesprongen.

‘Volg ons,’ zei Skim.

Ze liepen de linkerzijgang in.

Aan het einde bleven ze voor een zwart gat staan, waarboven in rode neonlampen IN-99 hing. Skim drukte op een paneel naast de deur 0 en 1 in. De lampen kleurden groen en veranderden in IN-01.

‘Loop er maar door, Vitas en ik zullen de zaak sluiten,’ zei hij tegen zijn collega’s.

De mannen aarzelden geen moment en verdwenen een na een door de poort naar global 1. Het waren er minstens honderd. Toen Vitas hen wilde volgen, hield Skim hem tegen en zei:

‘Nee Vitas, jij gaat mee naar tiglob vierenveertig.’

Vitas keek het bazige ventje verbaasd aan.

Eloï zag een stroom taximannen vanuit het zwarte gat in global 36 springen. Aan de andere kant hoorde hij iemand zeggen:

‘Nee Vitas, jij gaat mee naar tiglob vierenveertig.’

Wie die Vitas ook mocht zijn, Eloï zou hem volgen.

Skim drukte tweemaal 4 in op het paneel naast het zwarte gat en bovenaan lichtte IN-44 op. Zonder uitleg liep hij erdoor en verdween uit het zicht.

Vitas volgde hem. De magische deur gaf eerst mee maar sprong even later als een ballon uit elkaar.

Vitas weet niet wat hem overkomt. De broeiende hitte doet het zweet uit zijn poriën opborrelen. Gelukkig duurt de vreemde gewaarwording niet lang.

Het lijkt erop dat hij weer thuis is.

Skim meent dat zijn grootste nachtmerrie werkelijkheid is geworden. Langeafstandsraketten schieten kriskras door elkaar het luchtruim in en ontploffen zonder iets te raken. Bij nader inzien is het een vuurwerkspektakel.

Ineens vallen alle sensaties weg. Hij slaakt een zucht.

Vitas zag Skim door de donkere tunnel lopen en rende achter hem aan. Ze kwamen uit in een donker bos.

‘Hier woont Drek,’ zei Skim met angstige stem.

Vitas vroeg zich af hoe hij dat wist.

‘Rep je, Pieri,’ riep een collega taximan.

Pieri was achtergebleven omdat zijn veter los zat.

Eloï zag zijn kans schoon en wierp zich op hem. Hij hield hem in een stevige houdgreep en zei:

‘Ik verander je in een pad als je begint te schreeuwen.’

Pieri gaf geen kik en keek zijn belager bang aan.

‘Begrepen?’

Pieri knikte snel.

Eloï hielp hem overeind en trok hem naar het zwarte gat.

‘Kan ik ook in de andere richting door die poort?’ vroeg hij.

Pieri knikte weer.

‘Stel die dan in op tiglob vierenveertig,’ beval Eloï.

Vervolgens trok hij Pieri mee door het donkere gat.

Magister Eloï kan niet bevatten wat hij ziet: honderd naakte vrouwen staan in een cirkel rondom hem.

Op een onzichtbaar teken komen ze gillend naar hem toe gelopen. Eloï vreest dat hij potentie te kort zal komen. Hij sluit zijn ogen en zet zich schrap.

Een heleboel monden knabbelen aan zijn lijf en hij bidt dat de nachtmerrie snel voorbij zal zijn.

Pieri is in de zevende hemel. Zijn droom komt uit. Als man schoot hij tekort, maar als vrouw zal hij geen concurrentie kennen.

Toch is hij bang van de chirurg die met een vlijmscherp mes angstwekkend dichterbij komt. De pijn snijdt door zijn lichaam, maar niet lang.

Eloï schrok omdat hij niet meer kon ademen, maar al snel begreep hij dat hij gewoon moest doorlopen om terug in zijn vertrouwde wereld te komen.

Aan de andere kant van het zwarte gat had hij de taximan nog steeds bij zijn nekvel. Hij duwde hem voor zich uit de tunnel in. Een holle boom diende als uitgang.

Vlakbij weerklonk een rauwe schreeuw door het bos. Hoewel Toelio er nog nooit een had gehoord, herkende hij er een brullende dinosauriër in.

Opeens bewogen twee lichtbundels in hun richting. Toelio keek zijn baas vragend aan, maar Mohaï staaarde in het niets voor zich uit.

Het licht kwam uit de ogen van een enorme draak. Je kon hem met geen woorden beschrijven, je moest hem hebben gezien. De drakenogen hielden hem gevangen en hij vroeg zich af hoe het beest zo geruisloos had kunnen naderen.

Mohaï zei geërgerd:

‘Je mag deze kleine wurm met huid en haar verorberen, ik heb hem niet meer nodig.’

‘Dat kan wachten,’ brulde de draak.

Toelio herademde maar kon zich niet bewegen.

‘Jij je zin’ zei Mohaï, ‘hoe zit het met je vliegvermogen?’

‘Het gaat de goede kant op,’ fluisterde de draak, alsof niemand het mocht horen.

‘Je zult je moeten haasten, want het tiglobstelsysteem stuikt langzaam in elkaar. Heb jij een idee hoe we de zaak kunnen redden?’ vroeg Mohaï.

Een luid gebrul uit de muil van de draak ging een perfect verstaanbaar antwoord vooraf:

‘Ik heb wel een idee, maar of dat jou goed gaat uitkomen, is de vraag.’

Mohaï fronste zijn wenkbrauwen. Toelio vreesde het ergste toen Drek zijn muil opensperde en zijn twee tongen ontrolde.

Hij had het op Mohaï gemunt, want een van de tongen baande zich kronkelend een weg naar diens rechterbeen. Drek verloor Toelio uit het oog en deze maakte dankbaar gebruik van zijn pas bekomen vrijheid om voor zijn leven te rennen.

We staarden vanuit het struikgewas naar twee mannen rond het kampvuur. De kleinste herkende ik als Toelio, de brave ziel uit global 1. In de grootste herkende ik een jongere versie van Newton.

Nazoë de drago zei op haar eigen manier: *Dat is Mohaï Noën, de voorzitter van de Spilbrigade.*

Oorverdovend gebrul weerklonk. Ik wist meteen dat Drek in aantocht was.

In het licht van het kampvuur kon ik de draak goed zien. Drek was onbeschrijflijk lelijk, maar ook een lust voor het oog. Hij leek op een levend kunstwerk ontsnapt uit een galerij van fantastische kunst.

Ik schrok toen twee enorme tongen uit de drakenmuil tevoorschijn kwamen en zich een weg zochten naar de twee mannen. Ik schoot uit het struikgewas en riep uit volle borst:

‘Pas op.’

Mohaï keek me verbaasd aan terwijl Toelio ervandoor ging. De tong aarzelde net iets te lang, zodat Mohaï kon vluchten.

Drek ving me met de lichtbundel van zijn rechteroog. Nazoë de drago deed een uitval, maar de lichtbundel uit Dreks linkeroog bracht ook haar tot staan.

Gevangen in het licht prevelde ik een schietgebedje.

Toelio keek schichtig rond. Mohai was nergens te bespeuren. Vanuit zijn schuilplaats zag hij Lisa en Mona in de aanval gaan.

Drek hield Nazoë en mij in zijn blik gevangen terwijl hij naderde.

Ik hoorde Conia naar Lisa en Mona roepen:

‘Help Comar en Nazoë.’

De vrouwen gooiden de plastics die ze steeds op zak hadden naar de draak, maar ze deerden hem niet. Toch had hun aanval een positief effect. Drek moest zijn aandacht naar Lisa en Mona verplaatsen waardoor hij Nazoë de drago en mij opnieuw uit het oog verloor.

Ik vroeg me af waarom Drek had gearzeld om ons naar een andere tijdwereld te helpen, maar met Lisa en Mona maakte hij daar geen punt van. Hij slingerde zijn tongen rond de vrouwen en kneep hen tot moes. Ik verwachtte een bloederig tafereel, maar de vrouwen verdwenen gewoon in het niets.

Conia kwam huilend aangelopen. Ik nam haar in mijn armen en suste haar. Voor we het beseften, bevroor Dreks blik onze omhelzing.

Enkele ontploffingen achter hem maakten Vitas duidelijk dat ze in de verkeerde richting liepen. Snel maakten ze rechtsomkeer en baanden zich een weg door de moeilijk doordringbare struiken. Hij zou het zich nooit vergeven als hij te laat kwam.

Bij het horen van de ontploffingen zette Eloï zich schrap. Toen links van hem een gestalte uit het struikgewas tevoorschijn kwam, liet hij de taximan los en wierp zich op de onbekende.

Voor Mohaiï het beseftte viel iemand hem aan en werd hij in een judogreep tegen de grond gehouden.

Bij het zien van zijn belager riep hij:

‘Magister Eloï?’

Eloï riep met evenveel verwondering:

‘Mohaiï?’

Hij stond op en hielp Mohaiï overeind.

‘Verdorie, nu is mijn gijzelaar ervandoor,’ zei Eloï.

‘Die van mij ook,’ zei Mohaiï.

Pieri miste het gezelschap van magister Eloï niet. Hij had Mohaiï, de voorzitter van de Spilbrigade, herkend en liep hem liever niet voor de voeten.

Met zijn snelle beentjes haastte hij zich in de richting van waar de knallen waren gekomen.

Toelio keek verbaasd toe hoe Dreks tongen Lisa en Mona omvatten en in lucht oplosten.

Hij schrok hevig van een tik op zijn rechterschouder. Toen hij zijn taxicollega van global 44 herkende, zei hij:

‘Pieri? Ben ik blij dat ik niet alleen ben.’

Dreks priemende ogen waren nog steeds op Conia en mij gericht, hulpeloos wachtend als standbeelden. We zagen alles gebeuren en konden niets doen. Ik vroeg me af waar Lisa en Mona waren gebleven.

Plots begon Drek hevig met zijn vleugels te klapwieken. Ik had nooit gedacht dat de draak zijn enorme lijf in de lucht zou krijgen, maar met zijn stevige klauwen duwde hij zich van de grond en slaagde erin een halve meter hoog te vliegen.

Hij sloeg met zijn vleugels tegen het gebladerte en naderde ons dreigend.

Nazoë de drago kon zich weer vrij bewegen en wilde Drek overval-
len, maar ze was te laat. Ze kon haar ogen niet geloven toen ze de
draak zag vliegen.

Comar en Conia waren machteloos. Nazoë moest snel iets
doen, dus ging ze beschermend voor het tweetal staan en spuwde
een spies naar Drek. Ze had op zijn nek gemikt, maar de spies bleef
in het harde schubgedeelte vastzitten. Haar tweede spies kwam net
onder de muil in het zachte gedeelte van de drakennek terecht.

Drek viel neer. Hij kuchte en ontrolde zijn tongen om lucht te
kunnen happen waardoor de stralenbundels uit zijn ogen Comar en
Conia niet langer in bedwang konden houden. Ze maakten dat ze
wegkwamen, ze renden voor hun leven.

Drek herstelde zich snel en kreeg Nazoë in het vizier. Zonder
weerstand te bieden liet ze zich door de tongen vastgrijpen, wetend
dat ze nog een laatste troef in handen had. Met een enorme vuur-
straal sneed ze de tongen middendoor. En Drek verloor zijn greep
op haar.

Vanachter de struiken zag ik hoe Nazoë Dreks tongen afsneed en
viel. De dode ogen van de draak verkleurden van helwit naar vuil-
bruin terwijl zijn enorme lijf langzaam in de grond zakte. Een gor-
gelend, huiveringwekkend geluid weergalmde tussen de bomen.

Drek was opgevreten door de aarde. We waren er eindelijk van
verlost.

‘Nazoë,’ riep iemand.

Het was Conia die in de gevallen drago weer haar dochter her-
kende. Nazoë was weer mens, een mooie vrouw van in de dertig. Ze
rilde van de kou omdat ze naakt was. Gelukkig had ze niets gebro-
ken. De laatste keer dat ik haar had gezien, was ze nog een kind.

Ik liep naar het tweetal terwijl Conia Nazoë overeind hielp en
haar eigen mantel om haar rillende lichaam gooidde.

Toelio en een onbekende kleine man kwamen erbij staan.

‘Dit is Pieri, mijn collega uit global vierenveertig. En hij heeft
belangrijk nieuws,’ zei Toelio.

Pieri zei:

‘Magister Eloï heeft me gegijzeld en me gedwongen naar hier te komen. Toen Mohaï plots opdook, ben ik kunnen ontsnappen.’

Toelio liet zijn breedste glimlach zien.

Mohaï en Eloï renden de ontsnapte taximan achterna. De afgeknapte takken gaven duidelijk zijn vluchtweg aan.

Op een afstand zag Mohaï hoe Drek opsteeg. Hij slaakte een kreet van vreugde. Nog even en de draak zou virtueel worden, opgesloten in het VUUR-programma van VÉËR, alleen zo zou hij vaste voet in tiglob o krijgen, de oude aarde, en alle gebruikers van het netwerk een hersenspoeling kunnen geven.

Voordat Mohaï iets om te doen, bracht Nazoë Drek met enkele spiesen tot staan en brandde zijn tongen middendoor. De grote draak verdween op ongenadige wijze.

Mohaï vloekte en tierde:

‘Nu zie ik Osma nooit meer terug.’

‘Wie is Osma?’ vroeg Eloï.

‘Mijn vrouw!’

‘Was die draak jouw vrouw?’

Mohaï antwoordde niet. Ze waren hun vijanden voldoende genaderd om een van de taximannen breed te zien glimlachen.

‘Je zult niet lang lachen,’ riep Mohaï en rende naar de taximan.

We draaiden ons om en stonden oog in oog met onze rivalen: Mohaï en Eloï. Pieri en Toelio verscholen zich achter mij terwijl ik tevergeefs naar een wapen zocht. Gelukkig waren Mohaï en Eloï eveneens ongewapend. We staarden elkaar woedend aan.

Totaal onverwacht wierp Conia zich op Mohaï. Hij kon haar aanval afslaan en voor ze het wist lag ze op haar rug in het gras, door hem in bedwang gehouden.

Ik gooide me in de strijd met Eloï, maar hij bleek de sterkste. Plat op mijn rug liggend met de armen wijd naar achteren gestoken wachtte ik af.

Eloï en Mohaï keken elkaar aan.

‘Wat nu?’ vroeg Eloï.

‘Ik heb een idee,’ zei iemand.

Ik herkende de stem van Skim, de kleine man uit global 1.

Eloï en Mohaï keken achterom zonder daarbij Conia of mij los te laten. Eloï zei:

‘Nog zo’n onderkruipertje.’

‘Tijd om de sterren te tellen,’ zei een andere stem.

Eloï kreeg een flinke klap van een tak. Die zwaaide door en raakte Mohaï in de nek. Beiden vielen bewusteloos op de grond.

Conia en ik krabbelden overeind. Voor ons stond een onbekende, gespierde man. In zijn ogen herkende ik echter Vitas Quet. Door de ondergang van Drek had hij net zoals Nazoë zijn drakenlijf afgegooid. Zijn naaktheid verborg hij met Skims jas die rond zijn middel hing.

‘Je komt net op tijd. Bedankt voor je hulp,’ zei ik.

‘Geen dank,’ zei Vitas.

Hij liep naar Nazoë en sloot haar in zijn armen.

Ik omhelsde Conia en kustte haar warm op de mond.

Skim begroette enthousiast zijn maten. Ze lachten en waren blij dat ze de strijd hadden gewonnen.

Conia glimlachte, maar ze keek ook triest. De overwinning op Drek kon het verlies van Lisa en Mona amper verzachten.

Onverwacht verscheen de oude man met de twee gezichten op het toneel, in het gezelschap van Pavlov de witte wolvin. Cerco glimlachte bij het zien van de bewusteloze mannen op de grond. Hij richtte zijn wijsvinger op magister Eloï en sprak een toverspreuk uit.

Pavlov huilde.

De witte wolf gromt. Haar snuit verandert in een grote drakenmuil waaruit twee tongen tevoorschijn komen. De gedaantewisseling van het kleine wolvenlichaam naar het groteske drakenlijf gaat gepaard met een akelig geluid.

De ene tong omklemt Eloï's rechterbeen en de andere slingert zich rond zijn nek, waarna de draak in één ruk zijn boven- en onderlijf splitst. Zijn leven als drakentemmer is voorbij.

Eloï schrok wakker en was blij dat de nachtmerrie voorbij was. Hij lag op een koude vloer en keek verbaasd naar de moersleutel in zijn rechterhand en de oude motorfiets boven hem. Zijn handen waren zwart van de smeerolie.

Zijn baas, de eigenaar van de motorwinkel, stampte met zijn voet de deur open en kwam dreigend boven hem staan.

‘Ik heb al drie keer geroepen om de pomp te brengen, de volgende keer vlieg je buiten, begrepen?’

Cerco draaide zijn vuist met de duim naar beneden, waarna de voorzitter van de Spilbrigade knetterend de tijdwereld verliet.

Pavlov huilde weer.

Mohaï verbergt zich achter een zuil. Het angstzweet parelt op zijn voorhoofd.

De wolf nadert dreigend. Zijn kop verandert in een geopende drakenmuil en twee vleesslangen komen tevoorschijn. De tongen dringen zijn borst binnen als messen in zachte boter. Zijn lichaam barst open en het leven vloeit eruit.

Mohaï schrok bij het zien van de pollepel in zijn linkerhand en de kombuis waarin hij als kok leek te fungeren. Door de patrijspoort zag hij een open zee.

Een officier duwde wild de klapdeur open en riep:

‘Indien het hoofdgerecht voor de kapitein niet snel wordt opgediend, zet ik je af op een onbewoond eiland, begrepen?’

Aan de ingang van de holle boom hield Cerco halt. Hij riep naar de taximannen:

‘Wacht in global één op verdere instructies.’

Toelio en Pieri vroegen niet naar meer uitleg. Met een stevige handdruk namen we afscheid en ze verdwenen door de opening in de boom.

Toen richtte Cerco zich tot ons:

‘Kom mee naar mijn buitenhuis.’

We volgden de oude man naar zijn burcht verstopt in het woud.

De grote hal leek veel op die van de burcht van Eloï en Medea. Toen we in een soort studeerkamer aankwamen ging Pavlov languit voor het open haardvuur liggen. Cerco zette zich aan zijn bureau en zei:

‘Tiglob één blijft nog wel even overeind, maar ik zal mijn verhaal kort houden.’

Terwijl Cerco een betoog over de redding van de oude wereld hield, staarde ik dromend naar de zee die twijfelde tussen het water op het strand achterlaten of het terug naar zich toe trekken.

Conia zag eruit als een prinses. Het ontging me niet dat Nazoë geregeld naar Vitas keek. Hij had edele trekken en deed me denken aan een prins uit een verafgelegen werelddeel.

‘Zijn er nog vragen?’ vroeg Cerco.

Nazoë keek Vitas diep in de ogen en draaide zich vervolgens naar haar moeder. Ze wisselden een betekenisvolle blik. In haar ogen welden tranen op.

‘Wij zijn klaar,’ zei ze.

‘Oké, jullie mogen gaan,’ zei Cerco.

Vitas nam Nazoë bij de hand en ze liepen naar het midden van de hal. Nazoë liet haar moeders mantel van haar schouders glijden en Vitas knoopte de jas die hij van de taximan had geleend los.

Cerco richtte prevelend zijn armen naar de hemel op. Uit het plafond kwam langzaam een cilindervormige lift geschoven. Pavlov keek even op en legde haar kop weer neer.

Nazoë en Vitas stapten in. De cilinder sloot zich en schoot naar boven. Een zuigend geluid weerklonk toen de lift opnieuw afdaalde.

‘Nu jullie,’ zei Cerco tegen Conia en mij.

We trokken onze latexpakken uit en stapten hand in hand in.

‘Niets vergeten?’ vroeg Cerco.

Ik vond het niet nodig de geheugenstick met de belastende gegevens over Mohaïs moordpartijen mee te nemen, want de strijd tegen de Spilbrigade was beslecht. Conia keek me aan en ik wist dat ze er klaar voor was.

‘Begin maar af te tellen,’ zei ik.

Tien tellen later viel de wereld onder mijn voeten weg.

Cerco Dio keek naar de slapende wolf voor het open haardvuur en fronste zijn wenkbrauwen. Hij liep naar de dichtstbijzijnde boekenkast en drukte op een verborgen knopje. Een controlepaneel met tien lampjes en bijbehorende knopjes verscheen. Achtereenvolgens drukte hij run, 10 en 1 in.

Lampje 10 ging aan en uit, daarna lampje 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Op het kleine scherm verscheen: INITIËLE PROGRAMMALADER GESTART.

Toen lampje 1 doofde, startten simultaan twee programma’s. Het ene programma blies de oude aarde nieuw leven in, en het andere gaf de nieuwe aarde oude wetenschap mee.

De grote stad aan de zee was de hele tijd leeg en verlaten geweest.

Mijn eerste-ik bevond zich op de oude aarde, de eerste parallelle wereld van Teer en experimentele wereld in testfase.

De trein bracht me met een halfuur vertraging tot in het station. Met de zevenmijlslaarzen van klein duimpje haastte ik me naar huis. Ik wist dat mijn koelkast bijna leeg was en kocht twee hamburgers in de frituur op de hoek.

Eenmaal thuis ruilde ik mijn werkkleren voor de kamerjas van mijn grootvader en at de burgers op. Vanuit mijn luie zetel keek ik naar een tv-reportage over Jezekes in levensgrote kerststallen. Hun beweegredenen om de wereld te redden waren net zo ondoorgroendelijk als die mij.

Ondanks alle onbeantwoorde vragen was ik gelukkig. Anderen zouden mijn leven als saai beschrijven, maar ik was al blij als ik af en toe het warme lijf van een vrouw kon voelen.

Ook al was ik alleen vanavond, ik had genoeg aan het idee dat de vrouw van mijn dromen aan mij dacht en dat haar man haar met rust liet. Ik had haar mijn hart gegeven, ook al liep ik het risico het niet meer in dezelfde toestand terug te krijgen. Mijn emoties welden op en ebden weg. Ik hoopte dat de rest van mijn leven een aanschakeling mocht zijn van dergelijke gevoelsmomenten.

Het was beter niet te veel over dat soort zaken na te denken. Het belemmerde mijn spontaniteit. Ik moest gewoon mijn hart volgen en zeker niet verwachten ooit iets voor mijn genegenheid terug te krijgen. Als we dat allemaal deden, zou de wereld veel mooier zijn.

Bij de aftiteling van de reportage stond ik op en slenterde naar de keuken. Ik nam de appeltaart die mijn moeder me in het week-einde had meegegeven uit de koelkast. Mijn kamerjas viel open, maar dat was niet erg, ik was toch alleen.

Ik vroeg me af of ik mijn computer zou starten om de laatste versie van mijn verzonden verhaal voor de honderdste keer na te

lezen. Ach, een goed schrijver zou ik nooit worden. Of gaf ik de moed te snel op?

Terwijl ik me over de onafgewerkte puzzel van drieduizend stukjes op de keukentafel boog, at ik de taart met smaak op. De draak was al goed te herkennen, maar in het midden ontbraken nog twee stukjes. Ik stelde me voor dat daar zijn navel zat.

Ze herinnerde zich zijn laatste woorden aan de telefoon:

‘Ik hou van jou, maar dat wist je al.’

En zij had gezegd:

‘Ik hou van jou, echt waar.’

Ze veegde een traan weg en zette de tv aan. De foto van Albert Einstein kwam in beeld. Een Japanse wetenschapper was op zoek naar diens hersenen. Beiden hadden naar een allesomvattende natuurwet gezocht maar ze niet gevonden.

Het onderwerp interesseerde haar maar matig. De wereld mocht voor haar part ontploffen. Natuurlijk niet letterlijk.

Haar dochter kwam de kamer in, legde haar armpjes rond haar nek en vroeg:

‘Kom je meepuzzelen, mama?’

Het was een puzzel van tweeduizend vijfhonderd stukjes. Het deel dat al klaar was stelde een veelkleurige draak voor.

‘Zeker kindje.’

Ze dacht terug aan vroeger. Haar moeder werkte in een supermarkt en had regelmatig puzzels meegebracht omdat er stukjes ontbraken.

Ze vroeg zich af of haar leven ook een puzzel was waarvan ze stukjes had kwijtgespeeld.

Mijn tweede-ik bevond zich op de nieuwe aarde, de tweede parallelle wereld van Teer en experimentele wereld in productiefase.

De cilinder omsloot ons als een blikken doos en ik stelde mezelf en de vrouw voor als sardiënen in eigen nat. Door een klein kijkvenster in de lift zag ik de wereld onder ons voorbij vliegen. Berglandschappen wisselden laagvlaktes af.

Ik volgde een zweetdruppel die van haar voorhoofd over haar rechterwang parelde en via haar slanke nek naar de tepel van haar linkerborst rolde. De vrouw streefde mijn driedagenbaard en glimlachte. Ik herinnerde me dat zij het onzevader en het weesgegroetje nooit vanbuiten had moeten leren. Ik snakke al heel mijn leven naar een maagdelijk geheugen, zonder overtollige wetenswaardigheden.

Als student was de zin van de wiskundelessen mij ontgaan, maar ondertussen had ik begrepen dat ik de natuur in formules kon vervatten. Newton, de vader van de zwaartekracht, had de cijfers in zijn berekeningen al naar zijn hand kunnen zetten. Gefascineerd door de magie van de hogepriesters uit het oude Egypte had hij uitgerekend hoeveel arbeid nodig was geweest om de piramides te bouwen.

We hadden ons transportmiddel niet meer nodig en gooiden het af als een vlinder zijn cocon. Ons zweet verdampde in de hitte van de rode ster die in het zenit stond. Mijn lichaam voelde nieuw aan. Mijn geheugen was leeg. De vrouw in mijn armen was een onbekende. Aan de sterrenhemel spatte de ene quasar na de andere uit elkaar. Het lawaai van de geboorte van de nieuwe wereld maakte communicatie onmogelijk.

We stonden op de helling van een vulkaan. De aarde was doorweekt van regen maar het vuur laaide toch op. Beneden verzamelden zich regendruppels om samen een zee te vormen. Tijd en ruimte waren weer één en ik begreep dat de tijd er niet voor niets was, hij zorgde ervoor dat niet alles tegelijk gebeurde.

Als vader en moeder van deze aardbol slenterden we hand in hand naar de zee. Mijn vrouw keek me boos aan omdat mijn aandacht vooral uitging naar de kleine draak die bij een appelboom stond. Zijn linkertong was rond de stam van de boom naar de kruin

gedraaid. Toen een appel van de boom viel, ving hij die met zijn rechters tong op.

Zijn muil bewoog niet, toch hoorde ik hem zeggen: *Jullie stervelingen mogen deze wereld niet betreden.*

‘Waarom niet?’ vroeg ik.

Omdat achter deze grens de tijd terugdraait.

‘Onzin,’ zei ik, ‘je kunt de tijd niet terugdraaien, ze kan alleen trager en trager gaan tot ze stilstaat, maar terug, dat nooit.’

Slimmerik, wie denk je wel dat je bent?

‘Het zal je misschien verbazen, maar ik ben de schepper en dit is mijn vrouw,’ zei ik terwijl ik een hand op haar schouder legde.

Nu wordt het helemaal te gek. Ik moet hier van mijn vader de boel in de gaten houden en een mafketel komt me vertellen dat hij de schepper van dit alles is.

‘Is dat dan zo moeilijk te begrijpen?’ vroeg ik.

Wie is mijn vader als hij niet de schepper is?

‘De vernierler misschien,’ probeerde ik.

Hier had de kleine draak niet van terug. Ik kreeg de tijd mijn vrouw samenzweerderig aan te kijken voordat hij de volgende zin in mijn hersenen schreef: *Oké, ik geef je het voordeel van de twijfel, want als alles tegenover niets staat, moet er ook een schepper tegenover een vernierler staan.*

‘Jij leert snel,’ zei ik, ‘wat dacht je van *goed* tegenover *kwaad*?’

De kleine draak kneep zijn ogen tot spleetjes en dacht schijnbaar hard na. Ik gaf hem de nodige bedenktijd, want alles hing af van zijn antwoord. De mening van zijn vader had hij blijkbaar niet nodig, want hij zei onverwacht: *Oké, jij wint.*

Ik liet mijn vrouw los en maakte aanstalten om de grens over te steken. In de oude wereld was de ruimte driedimensionaal en ging de tijd vooruit, maar nu kon hij alle kanten uitdraaien. Ook al was dat moeilijk voorstelbaar, het was voorspelbaar.

De kleine draak liet de appel uit zijn spelende tong vallen en wilde naar mij toe komen. Hij vergat echter zijn andere tong van de

boom los te maken en smakte met zijn drakenmuil tegen de rotsbodem.

Ik boog me over hem en vroeg:

‘Wat vind je van de zwaartekracht?’

De kleine draak keek me met een oog aan en kraste een gemene gedachte in mijn hoofd:

Ik zal je tot een zwart gat persen.

‘Doe maar,’ zei ik, ‘ik bezit liefdeskracht.’

Ik wees naar mijn vrouw en de kleine draak fronste een van zijn zware wenkbrauwen.

‘Mijn liefdeskracht omvat zwaartekracht, elektromagnetische kracht, zwakke- en sterke kernkracht,’ zei ik, ‘kun jij daar tegenop?’

Hij kwam moeilijk overeind, maar ik vertikte het om hem te helpen. Zijn tongen klakten als zweepslagen naast mijn hoofd en zijn bulderende lach deed de grond onder mijn voeten beven.

Voordat ik mijn geheugen kon afschermen, had de kleine draak mijn allesomvattende natuurwet gewist. In mijn hoofd hoorde ik hem zeggen: *Met E is gelijk aan M maal C in 't kwadraat heb je dit heelal geschapen, maar ik zal dezelfde formule gebruiken om alles te vernielen.*

De kleine draak spuwde een reusachtige vlam uit.

Met een magische zwaai veranderde ik ze in een druppelregen. Ook mijn vrouw gooide haar magie in de strijd. Ze blies vuile kometen, meteorieten, halve manen en volledige sterrenstelsels tegen zijn drakenkop.

Om niet in de kolkende pap van stof en stenen te verdrinken, gaf hij zich gewonnen.

Hij blies met de staart tussen de benen de aftocht. Ik hoorde hem nog zeggen: *Jullie zijn nog niet van mij af.*

Wij voelden ons sterker dan ooit.

‘Is dit Eden?’ vroeg ze.

‘Nee,’ zei ik, ‘maar je doet me wel aan eten denken.’

Terwijl we ons tegoed deden aan enkele sappige appels verdreef de ene regenbui de andere en de vulkaan doofde uit. Ik nam

me voor mijn nakomelingen de wijsheid mee te geven dat bij elke vrouw een man hoort, hoe moeilijk dat in de praktijk ook kon zijn.

Samen keken we naar het spannende vervolg van ons eigen succesverhaal. De vernielers liet zich niet meer zien en het scheppen verliep zoals gepland. Massa en energie dreven de natuur voort en mijn vrijheid en hang naar schoonheid deden dat ook. Ik onderging de kleine dood met plezier en schonk mijn vrouw een liefdeskind.

Op de top van de vulkaan keek de witte wolf toe hoe de eerste mensen elkaar kusten. Haar baasje had de computer zo willen programmeren dat er geen sekseverschillen zouden zijn, maar dat was helaas mislukt.

Ach, laten we eens kijken hoe die twee het ervan afbrengen, dacht de wolvin en hilde hoopvol.

Epiloog

Ik wist hoe de wereld was geweest. Ik wilde weten hoe hij ooit zou kunnen zijn, maar tijd en ruimte zaten me dwars. Toen kreeg een revolutionaire formule langzaam vorm in mijn brein.

Eindelijk kon ik het heelal beschrijven. Ik moest slechts massa en energie verenigen, ruimte en tijd kromtrekken en het geheel belichten. Voor mijn geestesoog zag ik sterrenstelsels, zonnestelsels, planeten en hun manen ontstaan, met de geboorte van de aarde als kleurrijke apotheose.

Mijn theorie moest ik natuurlijk uittesten. Daarom plaatste ik een stalen cilinder tussen twee parallelle metalen platen. De nodige energie kon ik onmogelijk uit het bestaande net trekken, daarom maakte ik gebruik van natuurlijke bliksems.

Een opening in het plafond en door het dak zorgde voor een goede verbinding met de open lucht. Bij elk onweer ontstond een grote omgekeerde kolk boven mijn huis waaruit een massa energie stroomde. Later bleken het reusachtige wormgaten te zijn.

Na talloze experimenten slaagde ik erin de cilinder vier minuten te laten verdwijnen. Hoe kon ik de raadselachtige verdwijning verklaren? Ik nam twee identieke klokken en zette ze gelijk. Een plaatste ik in de cilinder, de andere in mijn laboratorium. Wat bleek? Toen de cilinder mét klok na vier minuten terugkwam, liep ze twee seconden achter op de klok die in mijn lab stond.

Bij het eerstvolgende hevige onweer stapte ik in de cilinder en reisde met de klok mee. Ik kon nergens uit afleiden dat ik door een wormgat vloog en er gebeurde niets bijzonders.

Om te zien hoe het buiten eraantoe ging, bracht ik twee patrijspoortjes aan. Bij het volgende experiment merkte ik dat het buitenlicht de kleuren van de regenboog doorliep: geel, oranje, rood, groen, blauw en indigo. Bij violet zat ik volgens de reisklok exact 1 minuut en 59 seconden in de cilinder. In de volgende 1 minuut en 59 seconden werd het licht geleidelijk wit. Volgens de thuisklok had ik de kamer vier minuten eerder verlaten.

Een reis naar een plaats die ik niet kon zien was niet erg bevredigend en daarom zocht ik een manier om ze te onderbreken. Het viel me op dat sommige gedachten de kleurverandering van het buitenlicht vertraagden. Ik moest enkel denken aan dingen die de kleur van het licht constant hielden. Dat lukte uiteindelijk met een herinnering aan de vrouw van mijn dromen. Daarna was het gewoon een kwestie van de energiebron vanuit mijn cilinder uit te schakelen en ik was er.

Tijdens het daaropvolgende experiment stond ik opeens in een veld. Bolbliksems groter dan voetballen brandden reusachtige cirkels in het graan. Tot mijn grote verbazing had ik op een onverklaarbare manier de bolbliksems onder controle.

Reis na reis vervolmaakte ik mijn creaties. Het duurde nooit langer dan vier minuten, waarna de oude wereld me wegzoog uit de parallelle wereld die er zoveel op leek.

Zo ontdekte ik de tijdwerelden.

Het manuscript met mijn bevindingen was bijna klaar, ik moest enkel nog een titel verzinnen. RUIJ DE TIJD? Of misschien beter: HET RUIJMETIJD PRACTICUM VAN NARDIEL. Ik twijfelde, maar mijn uitgever zou de knoop wel doorhakken. Het zou me niet verbazen mocht hij met een onmogelijke titel als TIGLOBS & GLOBALS komen aandragen.

De wereld zou misschien eerst sceptisch tegenover mijn boek staan, maar uiteindelijk zou iedereen moeten toegeven dat ik erin geslaagd was de natuurwetten van Einstein aan de werkelijkheid te toetsen.

In het dankwoord stond de vrouw vermeld die me hielp het raadsel te ontrafelen. We hadden nu hetzelfde beeld van de wereld maar zagen het elk op onze manier.

Mijn zaterdagavond eindigde in bed naast de vrouw van mijn dromen. Gedurende het korte moment dat we één waren, wist ik dat zij mij even graag zag als ik haar. Onze atomen herschikten zich en misschien besloten enkele genen te muteren.

Meestal was ik zelfverzekerd, maar soms wist ik me echt geen raad. Op die momenten was ik blij dat ik een keuze had. Soms koos ik dingengenot boven spiritualiteit, maar nu had ik eindelijk mijn *ik* gevonden en was de cirkel rond.

Ik vond het niet erg om te sterven met de geruststellende gedachte dat de dode pas dood is als de levende hem vergeten is.

Eind mei van het jaar 126. Tijdens proefboringen in de woestijn is een oliemaatschappij op een diepte van 273 meter op een zeldzaam bot gestoten. Uit foto's genomen vanaf het ruimtestation Buiten-Aarde hebben onderzoekers afgeleid dat er miljoenen jaren geleden een oerwoud heeft gestaan.

Het onderzoeksteam heeft geld noch moeite gespaard om het grootste skelet ooit te ontgraven. Natuurlijk moet de oliemaatschappij baan ruimen.

Enkele archeologen zitten tijdens hun middagpauze in de schaduw van een boom een sigaretje te roken. Ze bespreken de vorderingen in hun werk.

‘Wat denk je van die schedel die we vanmorgen hebben opgedolven?’

‘Ik dacht dat we te maken hadden met een onbekende dinosaurërsoort, maar het beest heeft aan de onderkaak een benen bescherming die tot boven de kop reikt. Als ik niet beter wist zou ik zeggen dat het een draak is, maar wie zal dat geloven.’